

LÄHETYSTEOLIGINEN

AIKAKAUSKIRJA – JOURNAL OF
MISSION THEOLOGY

VOLUME 12 (2009)

Sisällys – Contents

Johdanto	3
Esipuheet:	
<i>Jukka Paarma</i> , Turun ja Suomen Arkkipiispa	5
<i>Cao Shengjie</i> , Kiinan kristillisen neuvoston (CCC) puheenjohtaja (Marraskuussa 2007)	6
<i>Cao Feng</i> , Kiinan kristillisen neuvoston puheenjohtaja (Tammikuussa 2008)	8
Katsaus kiinan kirkon tilanteeseen	11
<i>Ting Kuan</i> Baptistien maailmanliiton retriitissä Nanjingissa vuonna 1994 pidetty puhe	
Kuinka kiinalaiset kristityt suhtautuvat Raamattuun?	21
<i>Ting Kuanghsun</i> Esitelmä Yhdysvaltojen Uskontojen tutkimusseuran ja Raamattuseuran yhteisessä vuosikokouksessa marraskuussa 1990	
Ajatuksia ihmisestä ja pelastuksesta	33
<i>Kan Baoping</i> Tutkimusosaston johtaja, CCC	
Kuinka tukea rationaalisen uskon kehittymistä	44
<i>Xu Xiaohong</i> Kustannusosaston johtaja, CCC	
Henki, joka antaa ihmisille viisautta ja uusia oivalluksia	59
<i>Ting Kuang-hsun</i> Esimerkki Raamatun lukemisesta (1954)	
Kosminen Kristus	68
<i>Ting Kuang-hsun</i> Esitelmä Kiinan kirkon ystävät -kokouksessa Englannissa heinäkuussa 1991	
Kolmen itsen liikkeen itsetutkiskelua	77
<i>Ting Kuang-hsun</i> Puhe Kiinan protestanttisen Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston yhteiskokouksessa 16. 9.1982 Pekingissä	
Kirkon pitää rakentua rakkaudessa	90
<i>Ting Kuang-hsun</i> Puhe Kiinan kirkon neljännen valtakunnallisen kokouksen päätöstilaisuudessa 23.8.1986 Pekingissä	
Kiinan protestanttisen kirkon oman teologian rakentaminen	96
<i>Ji Jianhong</i> Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen entinen puheenjohtaja, neuvoo-antavan komitean jäsen	
Muutama ajatus evankelioimisesta	101
<i>Pastori Cao Shengjie</i> Entinen Kiinan kristillisen neuvoston presidentti, neuvoo-antavan komitean jäsen	
Kiinalaisen kristillisen kirkon teologian rakentamisen käytännöllinen merkitys	117
<i>Deng Fucun</i> Varapuheenjohtaja, Kiinan protestanttisen kirkon Kolmen itsen isänmaallinen liike	
Kuinka kehittää kiinalaista kirkkoa	125
<i>Pastori Cao Shengjie</i> Entinen Kiinan kristillisen neuvoston presidentti, neuvoo-antavan komitean jäsen Puhe Englannin ja Irlannin kirkkojen yhteisessä kokouksessa	
Tähän mennessä ilmestyneet - The volumes published before	134

JOHDANTO

Kiinan kristillinen neuvosto ja Suomen evankelis-luterilainen kirkko ovat vuonna 2000 allekirjoittaneet yhteistyösopimuksen, jossa ne sitoutuvat lisäämään keskinäistä tuntemusta ja ymmärtämystä kirkkojen välillä. Kaikkiin kirkkojen välisiin sopimuksiin liittyy kaksi haastetta. Sopimukset voivat jäädä vain kirkkojen johtajien sopimukseksi, joilla ei ole kosketuspintaa seurakuntien elämään. Sopimusten vaikutus voi myös olla sillä tavalla yksipuolinen, että keskeiseksi asiaksi muodostuu vain toisen kirkon aktiivisuus suhteessa toiseen kirkkoon.

Kiinan kristillinen neuvosto ja Suomen evankelis-luterilainen kirkko ovat vuonna 2000 allekirjoittamaansa yhteistyösopimusta toteuttaessaan vastanneet molempiin edellä mainittuihin haasteisiin. Vierailujen kautta on syntynyt molemminpuolista vuorovaikutusta eri tasoilla. Suomalaisten seurakuntien Kiinan kristillisen neuvoston työhön liittyvät sopimukset Suomen Lähetysseuran ja Suomen Pipliaseuran kanssa vahvistavat hengellistä yhteyttä kirkkojen ja niiden seurakuntien välillä.

Kirkkojen väliseen sopimukseen liittyy myös ajatus voimavarojen vastavuoroisesta jakamisesta erityisesti teologisen kasvatuksen ja raamattutyön aloilla. Suomalaiset seurakunnat ovat osallistuneet kiinalaisten teologisten oppilaitosten elämään ja toimintaan tukemalla erityisesti opetuksen kehittämistä, uusien opettajien ja tutkijoiden koulutusta sekä oppilaitosten rakennushankkeita. Stipendiaatteja on opiskellut Suomen ja muiden maiden teologisissa oppilaitoksissa. Seurakunnat ovat myös laajasti osallistuneet Kiinan kristillisen neuvoston raamattujakeluun ja raamatunkäännöstyöhön liittyviin hankkeisiin.

Yhteisten voimavarojen jakamista on myös teologisen ajattelun vastavuoroinen jakaminen ja muu teologinen vuorovaikutus.

Kirkkohallitus on aiemmin julkaissut Katekismuksen kiinankielisen käännöksen. Kiinan kristillisen neuvoston aloitteesta on julkaistu professori Tuomo Mannermaan luterilaista teologista ajattelua avaavaa tuotantoa.

Tämän artikkelikokoelman tarkoituksena on esitellä kiinalaista teologista ajattelua suomalaiselle lukijakunnalle. Kiinan kristillinen neuvosto on valinnut artikkelikokoelmaan sisällytetyt artikkelit. Artikkelien kääntämiseen on liittynyt lukuisia haasteita. Ensimmäistä kertaa on jouduttu etsimään suomenkielistä muotoa kiinalaiselle teologiselle ajattelulle. Oman haasteensa on tuonut myös se tosiseikka, että erityisesti piispa Tingin artikkelien ensimmäinen kieli on pai-

koin kiina ja paikoin englanti. Artikkelit on käännetty kiinasta, mutta viimeksi mainituissa tapauksissa on hyödynnetty myös englanninkielistä versiota.

Kirkkohallituksen ulkoasiain osaston piirissä toimii kirkkoneuvos Risto Cantellin kokoon kutsuma työryhmä, joka omalta osaltaan tukee kirkkojen välisen sopimuksen seurantaa. Työryhmään kuuluvat aluekoordinaattori Heikki Hilvo Suomen Lähetysseurasta, pääsihteeri Markku Kotila Suomen Pipliaseurasta, arkkipiispan sihteeri Heikki Jääskeläinen, kirkon ulkosuomalaistyön sihteeri Ilkka Mäkelä sekä pastori Marketta Antola. Työryhmän työskentelyyn osallistui myös pastori Paulos Huang.

Artikkelien ensimmäisen version on kääntänyt pastori, filosofian ja teologian tohtori Paulos Huang. Työryhmä on käynyt läpi kaikki käännökset ja tehnyt tarvittavia tarkennuksia.

Kokoelman julkaisemisesta aiheutuviin kustannuksiin ovat Kirkkohallituksen ohella osallistuneet Suomen Lähetysseura ja Suomen Pipliaseura.

Työryhmä toivoo, että artikkelikokoelma voisi syventää kiinalaisen teologisen ajattelun tuntemusta ja ymmärtämistä maassamme.

Toimituskunta

Kiinan kristillinen neuvosto (China Christian Council, CCC) ja Suomen evankelis-luterilainen kirkko ovat allekirjoittaneet yhteistyösopimuksen riemuvuonna 2000. Tässä sopimuksessa todetaan mm. että, molemmat kirkot tunnustavat sitä Pyhään Raamattuun perustuvaa kristillistä uskoa, joka on lausuttu julki apostolisessa uskontunnustuksessa ja Nikean uskontunnustuksessa. Sen vuoksi ne

- osallistuvat uskossa Kristuksen yhteen universaaliin kirkkoon ja sen tehtävään edistää yhteistä todistusta, palvelua ja ykseyttä
- kunnioittavat toinen toisensa historiallista, kulttuurista ja yhteiskunnallista taustaa ja kuuluvat kristillisten kirkkojen maailmanlaajaan yhteyteen ja ovat molemmat Kirkkojen maailmanneuvoston jäseniä
- arvostavat kiinan kristillisen neuvoston kolmen itsen periaatteita (itsehallinto, itsekannattavuus ja evankeliumin itsenäinen levittäminen) ja tunnustavat niiden tärkeyden
- haluavat edistää yhteistyötä ja yhteyttä kirkkojen ja niiden jäsenten välillä
- jakavat voimavaroja erityisesti teologisen kasvatuksen ja raamattutyön aloilla
- kunnioittavat toisiaan tasavertaisina kumppaneina ja niitä periaatteita, jotka on sopimuksessa esitetty
- kunnioittavat Amity Foundationin (Ystävyyden säätiö) työtä yhteisessä todistuksessa ja palvelussa.

Yhteistyösopimuksen perusteella suomalaista teologista kirjallisuutta on käännetty viime vuosina kiinaksi ja toimitettu CCC:n kautta kiinalaisten kristittyjen käyttöön. Kiinalaista teologiaa sitä vastoin ei aiemmin ole käännetty suomeksi. Tämän teoksen tarkoituksena on antaa suomalaisille kristityille yleiskäsitys Kiinan kristillisen neuvoston johtavien teologien ajattelusta ja heidän keskeisestä tuotannostaan.

Tervehdin ilolla kiinalaisen teologian suomennoksen julkaisemista ja toivon sen saavan runsaan lukijakunnan kirkkomme teologien parissa.

Lujittakoon tämä teos osaltaan Suomen evankelis-luterilaisen ja Kiinan kristillisen neuvoston hyviä suhteita ja auttakoon meitä molempia toimimaan Kristuksen oikeina opetuslapsina omissa maissamme ja maailmassa.

Suomessa julkaistaan kokoelma kiinalaista teologiaa. Tämä on hyvinkin onnitelujen arvoinen asia Kiinan ja Suomen kirkkojen välillä käytävän kulttuurivaihdon historiassa.

Suomen ja Kiina ovat aina olleet hyvissä väleissä keskenään. Lisäksi myös Suomen kirkkoilla on pitkään jatkunut suhde Kiinan kirkon kanssa. Kiinan kirkon virallisen virren "Wo ling zhenjing" sävel on osa Sibeliuksen Finlandiasta ja virsi on nyt päässyt Kiinan kirkon virsikirjaankin (uuteen versioon). Suomalainen teologian professori Miikka Ruokanen on kutsusta vierailut opettamassa suuressa kiinan kirkon teologisessa seminaarissa, Jinlin Teologinen seminaari, ja tohtori Tuomo Mannermaan "Pieni kirja Jumalasta" on käännetty kiinaksi ja julkaistu Kiinan kirkon kautta. Kiinalaiset teologian opiskelijat opiskelevat Suomen yliopistossa teologiaa, ja minulla oli kunnia saada kunniaatohtorin tutkinto Helsingin yliopistosta. Nämä kaikki ovat osoituksena maidemme välisestä ystävydestä.

Suomen kirkon arkiptiispan Jukka Paarman tuella kiinalaiset ja suomalaiset teologit saivat mahdollisuuden osallistua akateemiseen konferenssiin, jonka aiheena oli Kristinusko ja Kiinan kulttuuri. Tapahtuma järjestettiin Suomessa vuonna 2003 ja siellä keskusteltiin kirkon historiasta ja kehittämisestä. Kiinan kirkko toimii omassa erityislaatuisessa kontekstissa ja päästäkseen eroon menneisyyden varjoista se käynnisti Kolme itse –liikkeen (Itsehallinto, itsenäinen kasvaminen, itsenäinen julistustyö). Erityisesti sen vuoksi, että Kiinan lähihistoriassa kirkon lähetystyötä käytettiin kolonialistisen laajentumisen edistämiseksi. Kiinan kirkko siis noudattaa nykyisin Kolme itse –periaatetta. Viimeisten yli 20 vuoden aikana Kiinan kirkko on kehittynyt hyvin nopeasti eikä Kolme itse –periaate estä kirkkoamme rakentamasta ystävyys- ja tasa-arvoon perustuvia suhteita muun maailman kirkkojen kanssa. Kiinalaisen teologisen ajattelun esitleminen voisi antaa paljon myös suomalaisille teologeille, kirkon työntekijöille ja kristityille. Näin heille tarjoutuu myös tilaisuus oppia tuntemaan Kiinan kirkkoa.

Kiinan kirkko aloitti "Teologisen ajattelun rakentamisen" vuonna 1998. Aloitteen tähän teki Kiinan kirkon kunniapuheenjohtaja, Jinlinin teologisen seminaarin rehtori Piispa Ding Guangxun, joka on nyt saavuttanut 93 –vuoden kunnianarvoisan iän. Hän palasi Euroopasta Kiinaan vuonna 1951, mistä lähtien hän on lakkaamatta ollut mukana pohtimassa, kuinka kiinalainen kirk-

ko voisi parhaiten kasvaa ja kehittyä. Hänen kirjoittamansa artikkelikokoelma "Love never ends" on jo ilmestynyt Yhdysvalloissa ja Etelä-Koreassa sekä Kirkkojen maailman neuvoston julkaisuna. Hänen työllään on vaikutusvoimaa niin Kiinassa kuin ulkomaillaakin.

"Teologisen ajattelun rakentamisen" tavoitteena on se, että Kiinan kirkko pystyisi opettamaan ja selittämään kristinuskon totuuksia kiinalaisessa kontekstissa, niin että kiinalaiset todella ymmärtäisivät, mistä on kyse, ja että Kiinan kirkko voisi kehittyä, pysyä ajan tasalla ja todistaa Kristuksesta hyvällä tavalla. Seurakunnat ja teologiset seminaarit kaikkialla Kiinassa ovat alusta asti suhtautuneet työhön lämpimästi. Erityisesti nyt, kun Kiinan hallitus kehottaa rakentamaan harmonista yhteiskuntaa, Kiinan kirkon on keskityttävä yhä enemmän miettimään sellaisia aiheita kuten Jumalan ja ihmisten välillä vallitseva sovinto, ihmisten välinen harmonia ja sopusointu ihmisten ja luonnon välillä. Kiinassa on järjestetty lukuisia kokouksia ja seminaareja, joiden aiheena on ollut teologisen ajattelun rakentaminen. Tämän kokoelman ensimmäinen osa koostuu Piispa Dingin artikkeleista. Toisessa osassa on Teologisen ajattelun rakentamiseen keskittyneiden kokousten antia, artikkeleita, joiden tekijöinä on myös nuoria teologian opettajia ja pastoreita.

On mahdollista, että kokoelman luettuaan lukijalle tulee tunne, että kyseessä ei ole akateemisten artikkelien kokoelma. Tämä johtuu siitä, että Kiinan kirkon Teologisen ajattelun rakentamiseen tähtäävä prosessi ei ole vielä edennyt abstraktiin keskusteluun, vaan on todellisuusorientoitunutta ja on tässä vaiheessa kiinnittänyt huomiota sellaisiin teologisiin ajatuksiin, jotka ovat kummunneet kristittyjen kohtaamista konkreettisista ongelmista ja kiinnostuksen kohteista. Kiinan kirkko yrittää keskustella asioista Raamattuun ja teologiseen viitekehykseen pitäytyen yrittäen johtaa seurakuntaa ajattelemaan. Menneinä aikoina Kiinan kirkko on saanut paljon vaikutuksia länsimaisesta fundamentalismista, esimerkiksi mainittakoon henkilökohtaisen pelastuksen korostaminen yhteiskunnallisen palvelun kustannuksella ja Raamatun kirjaimellisen tulkitsen selittäminen niin, että Raamattua voi käytännössä tulkita täysin oman mielensä mukaan. Tässä merkityksessä jokaisella kirjoittajalla on esittää konkretiaan perustuvaa ajattelua ja erinomaisia mielipiteitä.

Kiitämme tohtori Paulos Huangia ja hänen taustajoukkojaan siitä, että he ovat kääntäneet nämä artikkelit suomeksi, niin että entistä useammat suomalaisen kirkon jäsenet saavat mahdollisuuden tutustua Kiinan kirkon viime vuosien teologisen ajattelun tuloksiin

Toivomme, että lukijat rohkeasti esittäisivät kritiikkiä tai kysymyksiä, niin että voisimme aloittaa yhteisen keskustelun. Toivomme, että tämä kirja pystyy tarjoamaan lukijalleen erinomaisen maukkaan aterian ekumeenisissa juhlapöydässä.

Olen hyvin iloinen siitä, että Suomessa julkaistaan Kiinan kristillisen kirkon teologian rekonstruktiota käsittelevä artikkelikokoelma, joka on kaiken lisäksi käännetty suomeksi. Teoksen myötä edistetään Kiinan ja Suomen kirkkojen välistä ymmärtämystä ja teologista ajatustenvaihtoa.

Piispa Ding Guangxun on joskus sanonut, että ”Teologia on sitä, että kirkko ajattelee”.

Itse asiassa Kiinan kirkko on ajatellut kaiken aikaa.

1950-luvulla, ”Kolme itse”-liikkeen kautta, Kiinan kirkosta muotoutui itsenäinen, itseään hallitseva kirkko. Myöhemmin, aivan tavallisten kristittyjen teologisten mietintöjen pohjalta, aloimme pohtia kysymyksiä, kuten: ”onko maailminen maailma paha ja lähtöisin saatanasta?” ja ”minkälainen on uskovien ja epäuskovien välinen suhde”, mutta yhteiskunnallisten syiden vuoksi tämäntyyppiset keskustelut jouduttiin keskeyttämään vuosiksi.

Kulttuurivallankumouksen jälkeen Kiinan kirkolla riitti kiireitä, ja 1980-luvulla rakennettiin seurakuntia uudelleen.

Kirkon kehittyessä se joutuu kohtaamaan joitakin teologisia kysymyksiä yhä uudelleen ja uudelleen ja jossakin vaiheessa sen on pysähdyttävä tarkastelemaan niitä oikein toden teolla. Vuoden 1998 marraskuussa, Kiinan kirkon kuudennen kokouksen toisessa komiteassa päätimmekin aloittaa Kiinan kristillisen kirkon teologisen ajattelun rekonstruktion hyväksymällä dokumentin nimeltä: ”Päätös edistää teologisen ajattelun rakentamisesta”.

Piispa Ding Guangxun, henkilökohtaisesti, alkoi miettiä, kuinka muotoilla uudelleen Kiinan kristillisen, teologisen ajattelun rakenteita, ja pikku hiljaa kiinan kirkon muut teologit ja työntekijät ovat tulleet aktiivisesti mukaan tähän tärkeään työhön. Työ jatkaa hyvää kristillistä perinnettä, joka painottaa ajattelemisen tärkeyttä, pitäytyä siinä, mitä Raamatussa sanotaan, noudattaa Apostolien ja Nikean uskontunnustuksia, arvostaa Kiinan kulttuurissa olevia hyviä aineksia, ottaa huomioon Kiinan kirkon, isänmaallisen Kolme itse -liikkeen kokemukset ja yrittää vastata Kiinan kirkon kohtaamiin, realistisiin kysymyksiin kontekstuaalisen teologian näkökulmasta, niin että voisimme lopulta päästä eroon niistä elementeistä, jotka häiritsevät Kiinan kirkon tervettä kehittymistä.

Tavoitteena on päästä vähitellen rakentamaan erityistä, Kiinalle ominaista kristillistä teologiaa, ja lopullisena päämääränä on auttaa kristittyjä löytämään puhdas, oikea usko, elävä hengellinen elämä ja positiivinen asenne elämään. Tällä

tavoin voisimme parhaiten auttaa Kiinan kristillisen kirkon kehittymistä, sitä että Kiinan nykykirkko ymmärtäisi nykyisten sukupolvien tarpeet hyvin. Lisäksi meillä on mahdollisuus näyttää esimerkkiä, kuinka olla mukana tukemassa harmonisen yhteiskunnan rakentamista.

Teologinen ajattelu on kontekstuaalista ajattelua. Teologiaa ei voi syntyä historiallisessa tyhjössä, siksi jokainen teologia välittämättä ilmentää sitä kontekstia, jossa se on muotoutunut.

Kiinan kirkko on edelleen selvittämässä omaa kontekstuaalisen teologian ajatteluaan, jolloin se joutuu miettimään itselleen läheisiä teologian ydinkysymyksiä.

Olemme päättäneet seurata sellaista teologian suuntausta, jossa me noudamme perinteitä, mutta emme jää niiden kahlitsemiksi, ja jossa me otamme oppia länsimaalaisesta teologiasta, mutta emme lähde yksioikoisesti kopioimaan sitä. Tällä tavalla Kiinan kristillistä teologiaa uudistettaisiin selkeästi kiinalaisella otteella, kiinalaiset erityispiirteet huomioiden, mikä varmasti vetoaisi kiinalaisiin kristittyihin ja olisi heille tärkeää.

Kiinan kirkon teologiasta löytyy vastauksia moniin kysymyksiin, jotka ovat tärkeitä sekä kirkolle että kiinalaiselle yhteiskunnalle, mikä poikkeaa huomattavasti norsunluutornissa tehtävästä akateemisesta tutkimuksesta ja sen tuloksista. Ja juuri siksi siinä on avoimuutta ja potentiaalia osallistua ja vaikuttaa asioihin. Lisäksi osa kirkon työntekijöistä on pannut paljon energiaansa konkreettisten kysymysten pohtimiseen teologisesta näkökulmasta. He ovat valmiina kuuntelemaan Jumalan ääntä arkipäiväisiltäkin tuntuissa asioissa, jotta pystyisivät paremmin ilmaisemaan uskoa ja sen kontekstuaalisuutta.

Teologian ajattelun rekonstruktio on lähtenyt reaali maailman tarpeista ja sen päämääränä on lopuksi palata palvelemaan todellisia ihmisiä.

Sen juuret ovat syvällä kiinalaisen kulttuurin pellossa.

Kiinalaisessa teologiassa täytyy olla aineksia Kiinan kulttuurista, sen hyvistä elementeistä ja erityislaatuista sosialismista. Lisäksi sen tulee ottaa huomioon kiinalaisesta yhteiskunnasta nousevat kysymykset. Vain tällaisella teologialla, jonka perusta on oman kulttuurinsa maaperässä, on todellista elinvoimaa. Tämä on myös lihaksi tulleen Kristuksen meille osoittama totuus. Teologinen ajattelu on kuin hyvä siemen. Jos haluaa siemenen kasvavan, on se kylvettävä hyvään maahan, jotta se saisi ravintoa elääkseen ja tuottaakseen satoa.

Me yritämme vältellä tahallisia konflikteja eri uskontojen kannattajien kanssa, mutta haluamme kuitenkin käydä vilkasta keskustelua erilaisista sivilisaatioista tulevien, erilaisiin uskoihin ja uskontoihin uskovien ihmisten kanssa. Haluamme vahvistaa yhteyttä akateemisen maailman kanssa ja pidämme arvossa kulttuurien välistä vaihtoa kristillisen elämän alueella. Meille on tärkeää rikastaa

käsityksiämme omaksumalla asioita erilaisista yhteiskunnista.

Kristinuskolla on Kiinassa tehtävä: "ulottaa juuret syvällä maaperään ja tuottaa runsaasti hyviä hedelmiä". Meidän on omaksuttava asioita niin itämaisista kuin länsimaisista kulttuureista ja yhdistettävä mennyt aika nykypäivään. Meidän on käytettävä Kiinan hyvän kulttuurin peltoa, meidän on tunnettava Kiinan tämänhetkinen tilanne ja sen kansan tarpeet ja meidän on kohdattava esille tulevat uudet asiat ja kysymykset oikeaan, omaan teologiaan tukeutuen. Tällä tavalla me voisimme käytännössä luotsata Kiinan kirkkoa oikeaan suuntaan, samalla kun kristillinen kirkko voisi tarjota Kiinan yhteiskunnalliselle kehitymiselle mallin ja kokemukseen perustuvaa tukea.

Luotamme myös jatkossa Pyhän Hengen johdatukseen ja siihen, että entistä positiivisempi, eteenpäin suuntautuva ja avoin suvaitsevaisuuden teologia voi tukea Kiinan kirkon kehittymistä. Näin voimme yhdessä maalata kauniin taulun, taulun Kiinan kirkosta.

Itäiseen maailmaan on nousemassa kirkko, joka on uskollinen Jumalan missiolle ja Raamatun opetuksille, jonka juuret ovat kiinalaisessa kulttuurissa ja joka sopeutuu hyvin nyky-yhteiskunnan kehitykseen, on rationaalinen, korostaa moraalialia, palvelua ja yhteyttä. Kirkko, joka uskaltaa ottaa yhteiskunnallista vastuuta ja ohjaa ihmisiä tavoittelemaan totuutta.

KATSAUS KIINAN KIRKON TILANTEeseen

Ting Kuang-hsun¹

Baptistien maailmanliiton retriitissä Nanjingissa vuonna 1994 pidetty puhe

1. Tunnustuskuntien jälkeinen kirkko

Minua on pyydetty kertomaan Kiinan kristillisen kirkon tilanteesta. Haluaisin heti aluksi selittää, mitä me tarkoitamme, kun puhumme "tunnustuskuntien jälkeisestä kirkosta".

Kiinassa luovuttiin tunnustuskuntiin perustuvasta jaottelusta yli kolmekymmentä vuotta sitten. Suurin osa Kiinan kristityistä elää siis tunnustuskuntien jälkeisessä vaiheessa. He eivät ole koskaan olleet minkään tunnustuksellisen kirkkokunnan jäseniä. Joillakin iäkkäimmillä kristityillä saattaa kuitenkin vielä tunneside johonkin tunnustukselliseen perinteeseen. Teologisissa keskusteluissa ja jumalanpalveluksen vietossa noudatamme vastavuoroisen kunnioittamisen periaatetta. Emme toteuta erilaisuuden hyväksyvää mallia vain kunnioittaaksemme vanhojen kristittyjen tunnustuksellisuutta kohtaan tuntemaa sympatiaa, vaan haluamme osaltamme elää kirkossa todeksi Kristuksen rikkautta. Toivomme näkevämmme erilaisuuteen luovasti suhtautuvan kirkon. Tällöin erilaisuutta ei vain hyväksytä, vaan sitä myös kunnioitetaan. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi meidän täytyy kuitenkin tehdä vielä paljon työtä.

Kiinan kristillinen neuvosto on hallinnollisella tasolla ilmoittanut Kiinan kirkon olevan tunnustuskuntien jälkeisessä vaiheessa. Neuvosto on luonteeltaan erilainen kuin monien muiden maiden valtakunnallisen tason ekumeeniset organisaatiot, sillä Kiinassa ei tällä hetkellä ole erillisiä protestanttisia kirkkokuntia, jotka tarvitsisivat koordinoitua. Kiinan kristillinen neuvosto ei kuitenkaan ole mikään "Kiinan yhdistynyt kirkko". Se osa kiinalaista kristityistä, jolle kirkkokunnat ovat vielä merkityksellisiä, ei halua mennä niin pitkälle. Esimerkiksi ryhmä, joka tunnetaan nimellä "Pieni lauma"² tulkitsee yleisen pappeuden ajatusta niin, että pappien vihkiminen olisi menettänyt merkityksensä. Toiset tulkitsevat seurakunnan paikallisuutta niin, että seurakunnan täytyy aina olla paikallinen ollakseen aito. Siksi he eivät halua liittyä mihinkään alueelliseen tai valtakunnalliseen kirkkoon.

Muutama vuosi sitten meidän oli valittava, perustammeko Kiinaan yhden

1 丁光训; tässä Tingin itse käyttämä romanisointi, nykyisin uudistetussa pinyin-muodossa kirjoitettuna Ding Guangxun.

2 Ryhmästä käytetään englanniksi nimeä Little Flock.

yhteisen kirkon, joka olisi hallinnollisesti yhtenäinen, mutta johon kaikki kristityt eivät suostuisi tulemaan, vai säilyttämmekö nykyisen organisaatiomallin, jossa kaikki kristityt ovat mukana, mutta joka on hallinnollisesti väljä. Loppujen lopuksi valitsimme jälkimmäisen vaihtoehdon. Kaikki protestanttiset seurakunnat ovat tyytyväisiä, mutta ne ihmiset, jotka kannattivat yhden yhteisen kirkon perustamista, pettyivät.

Olemme iloisia olemassa olevasta ykseydestä. Se on sopusoinnussa Kristuksen rukouksen kanssa, jossa hän rukoili ykseyden puolesta. Tästä huolimatta viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana kertynyt kokemus on osoittanut, että protestanttien yhtenäisyys on heikko. Joskus teologisen ajattelu ja toiminnan kehittäminen kärsivät, kun täytyy suojella kirkon ykseyttä. Kirkko elää siis paradoksaalisessa tilanteessa. Kaikkiin mahdollisiin ratkaisuihin sisältyy aina myös joitakin ongelmia. Kaikille ei voi olla mieliksi.

Aikoinaan Kiinassa oli noin 70 eri tunnustuksellista yhteenliittymää. Niiden lakkauttaminen oli mahdollista, koska niiden historia Kiinassa oli lyhyt ja kristittyjen tunnustuksellinen sitoutuminen heikkoa. Kun länsimaisten lähetystyöntekijät olivat joutuneet lähtemään maasta uuden Kiinan syntyessä, kiinalaisten kristittyjen tekemiin ratkaisuihin vaikutti oleellisesti tuolloin esiin noussut valtakunnallisen yhtenäisyyden korostus. Nämä kaksi asiaa vaikuttivat hyvin paljon kristittyjen tekemään valintaan.

Tunnustuskuntien jälkeinen ykseytemme on ollut kovalla koetuksella siitä lähtien, kun Kiina taas avautui ulkomaailmalle, sillä Kiinan ulkopuolella kristityt ovat jakautuneet selkeästi eri tunnustuskunniksi. Jotkut ulkomaalaiset kristilliset ryhmät toivovat, että Kiinassa voisi taas olla eri tunnustuskuntia. Tähän asti meillä on ollut riittävästi voimaa vastustaa tällaista ulkopuolelta tulevaa painetta. Olemme siitä hyvin iloisia.

II. Kolmen itsen liike

Toiseksi haluan kertoa teille, miten me koemme Kolmen itsen liikkeen. Kirkkomme kehittää ja vahvistaa omaa kiinalaisen kirkon identiteettiään. Emme halua tyytyä siihen, että kirkkomme olisi vain läikkä - tosin aika suuri läikkä - länsimaiden kirkkojen lähetystyön kartalla. Kiinan kirkko ei halua olla länsimaisten kirkkojen kopio, vaan kirkollamme täytyy olla oma identiteetti. Vain silloin voimme julistaa aidosti evankeliumia kiinalaisille. Siksi olemme perustaneet Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen, jolla on kolme kantavaa periaatetta: itsekannattavuus (self-supporting), itse omasta hallinnosta vastaaminen (self-governing) ja itsenäisyys Kristuksesta julistamisessa (self-propagating). Toisin sanoen Kiinassa ei enää ole länsimaiden lähetystyöntekijöitä, eikä Kiina enää ole länsimaisten kirkkojen lähetystyön kohde, vaan me kiinalaiset olemme itse ra-

kentamassa omaa kiinalaista kirkkoamme. Näin Kiinan kirkolla on oma identiteetti. Se on ollut hyvin tärkeää Uuden Kiinan perustamisesta alkaen.

Kirkon historiaa tarkastelemalla voimme havaita, että kirkko on aina yrittänyt sopeutua paikalliseen kansalliseen kulttuuriin. Kun kristinusko levisi ensimmäisen kerran juutalaisen kulttuuripiirin ulkopuolelle, kristityt kysyivät, pitääkö heidän aina noudattaa juutalaisia tapoja ja pitääkö pakanakristityt pakottaa noudattamaan juutalaisia tapoja. Apostolit ja kirkon johtajat tekivät Jerusalemissa päätöksen, että tämä ei ole välttämätöntä. Kun evankeliumi saapui Eurooppaan, kristityt pyrkivät kohtaamaan eurooppalaisen kulttuurin teologian, spiritualiteetin ja kristillisen taiteen alueilla.

Kristinuskon levitessä uuteen kontekstiin se joutuu aina muuntautumaan, jos kulttuurista on tulossa este evankeliumin leviämiselle. Tältä pohjalta haluaisin todeta, että Kolmen itsen liike ei vastusta lähetystyötä eikä lähetystyöntekijöitä. Lähetystyöntekijät toivat evankeliumin Kiinaan ja tekivät paljon hyvää. Olemme kiitollisia heille ja Jumalalle. Mutta kaikella on aikansa. Lähetystyöntekijöiden toiminnalla Kiinassa oli oma aikansa kuten myös heidän lähdollään pois Kiinasta. Asiansa osaavat lähetystyöntekijät pyrkivät aina luovuttamaan vastuun paikallisille työntekijöille niin pian, kun se on mahdollista. Toivomme, että Kiinassa aikoinaan työskennelleet lähetystyöntekijät eivät tulkitse meidän haluavan mitätöidä heidän työtään, vaan näkevät työmme oman työnsä hedelmänä. Me teemme selvän eron lähetystyöntekijöiden ja länsimaisen imperialistien tai kolonialistien välillä.

Kolmen itsen liike ei ole kiinalaisten kristittyjen eikä kiinalaisten kommunistien keksintö. Brittiläisen anglikaanisen lähetysseuran (Church Missionary Society) johtaja Henry Venn ehdotti näitä kolmea periaatetta jo vuonna 1850 lähetystyön päättämiseksi.

Kolme itsen liike on hyvin tärkeä, mutta sillä on omat heikkoutensa. Itsehallinnon, taloudellisen itsekannattavuuden ja itsenäisen julistuksen ja operuksen tavoittelemisen lisäksi meidän on huolehdittava myös siitä, että hallinto toimii hyvin, että kasvatusta on laadukasta ja että evankelioiminen hoidetaan hyvin. Koska meillä on vielä parannettavaa näissä kolmessa asiassa, korostamme kirkon jatkuvaa kehittämistä.

Kiinan kristillinen neuvosto perustettiin Kolmen itsen liikkeen perustamisen jälkeen. Kaikilla kristityillä oli halu osallistua hyvän kirkon rakentamiseen. Nykyisin Kiinan kristillisessä neuvostossa toimii teologisesta koulutuksesta vastaava komitea, raamattutyön komitea, kirjallisuustyön komitea, naistyön komitea, maaseututyön komitea ja kirkon musiikkityön komitea.

Ekumeenisuus on yksi kirkon tärkeistä ominaisuuksista. Jos kirkko keskittyy vain omiin asioihin ilman ekumeenista näkyä, sen on vaikea kehittää itse-

ään. Ekumeniassa ykseys ja erilaisuus liittyvät läheisesti toisiinsa. Siksi emme nykyään välttele kansainvälisiä yhteyksiä vaan osallistumme itse asiassa varsin aktiivisesti kansainväliseen ja ekumeeniseen toimintaan.

Kiinan kristillinen neuvosto on nyt myös Kirkkojen maailmanneuvoston jäsen. Oramme vastaan eri puolilta maailmaa tulevia vieraita ja osallistumme kotimaisiin ja kansainvälisiin konferensseihin, jotka käsittelevät kirkkoihin ja uskontoihin liittyviä asioita. Ulkomaiset teologit ja kielten opettajat voivat opettaa meidän teologisissa seminaareissamme ja yliopistoissamme. Kristityt eri puolilta maailmaa osallistuivat Yhtyneiden Raamattuseurojen (United Bible Societies) kautta Ystävyyden kirjapainon (Amity Printing Press) perustamiseen vuonna 1987. Kymmenessä vuodessa olemme painaneet Kiinassa yli 10 miljoonaa Raamattua.³

III. Onko Kiinan kirkko yhdistynyt kirkko?

Suuri osa kiinalaista kristityistä on Kolmen itsen liikkeeseen ja Kiinan kristilliseen neuvostoon kuuluvien seurakuntien jäseniä. Meillä on tällä hetkellä yli 8000 seurakuntaa ja kymmeniä tuhansia kokoontumispaikkoja.

Osa kokoontumispaikoista toimii Kolmen itsen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston ulkopuolella. Syynä tähän voi olla esimerkiksi kaukainen sijainti. Joskus syynä on tyytymättömyys paikallisiin Kolmen itsen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston johtajiin. Mikäli nämä seurakunnat noudattavat itsehallinnon ja itse toteutetun opetuksen ja julistuksen periaatteita, meidän ei pitäisi pitää niitä Kolmen itsen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston vastustajina.

On olemassa myös muutamia kokoontumispaikkoja, joiden johtajat suhtautuvat avoimen vihamielisesti Kolmen itsen liikkeeseen ja Kiinan kristilliseen neuvostoon. Eräät Hongkongissa ja ulkomailla olevat "Kiinan työn komiteat" tarjoavat heille salaista apua ja yrittävät parhaansa mukaan aiheuttaa hajaannusta kiinalaisten kristittyjen keskuudessa.

Kiinan kristillisen neuvoston ja Kolmen itse liikkeen tavoitteena on palvella kaikkia seurakuntia sekä syventää Kiinan protestanttisen kirkon ykseyttä.

³ Vuoden 2007 joulukuussa saavutettiin 50 miljoonan Raamatun merkkipealu (kääntäjän huomautus)

IV. Kulttuurivallankumouksen vaikutus kirkkoon

Kulttuurivallankumouksen aikana saimme kärsiä paljon uskomme takia. Äärimmäinen vasemmistolainen linja ei sopinut silloin vallitsevaan todelliseen tilanteeseen ja yritys muuttaa asioita väkivallalla vahingoitti vallankumousta. Kulttuurivallankumouksen aikana tämä äärimmäinen linja vaikutti tuhoisasti. Kaikki kirkot suljettiin. Mutta tämä kokemus auttoi meitä ymmärtämään, ettei Jeesuksen Kristuksen kirkko ole riippuvainen mistään rakennuksesta.

Monet pastorit ja uskovat kristityt joutuivat kärsimään kuka mitenkin. Heidän elämässään toteutui heprealaiskirjeen kuvaus: "Toisia teistä pilkattiin ja piinattiin katselijoiden huviksi" (Hepr. 10:33). Mutta vaikeassa tilanteessa olevat kristityt ja seurakunnat saivat osakseen paljon hiljaista sympatiaa ja hyvänthahtoisuutta.

Kiinan kirkolla ei ollut valtaa, mutta evankeliumi oli täynnä voimaa. Kiinalaisten kristittyjen heikkous osoitti Kristuksen voiman. Ihmiset arvostivat kristittyjä heidän kristillisen elämäntapansa vuoksi. He todistivat omalla elämällään Kristuksesta ja johdattivat sillä tavoin ihmisiä uskomaan Kristukseen.

Kulttuurivallankumouksen aikana saatu kokemus auttaa kristittyjä ymmärtämään, että silloin kun olemme heikkoja, uusi elämä on parhaillaan kasvamassa. Meidän voimamme tulee meidän omasta heikkoudestamme ja elämä kasvaa kuolemasta. Kristuksen ylösnousemus kertoo meille, että autuaita ovat kärsivälliset, sillä he perivät maan (Matt. 5:5). Kulttuurivallankumouksen jälkeen ääri vasemmistolaisista linjaa kritisoiitiin sen aiheuttamista vahingoista. Pian Kiinassa oli mahdollista toteuttaa lakiin perustuvaa uskonnonvapauden periaatetta.

Viimeisten 14 vuoden aikana Kiinassa on syntynyt keskimäärin kolme seurakuntaa joka toinen päivä. Tämän lisäksi meillä on useita kymmeniä tuhansia ryhmiä, jotka kokoontuvat kodeissa. Mutta tämä ei sulje pois sitä tosiseikkaa, että eräillä alueilla on vielä puutteita uskonnonvapauden toteutumisessa. Kolmen itsen liikkeen komitea ja Kiinan kristillinen neuvosto saavat joskus tätä asiaa koskevia valituskirjeitä paikallisilta kristityiltä. Me annamme nämä kirjeet asianomaisille hallituksen virastoille ja pyydämme heitä korjaamaan tilanteen.

Vallalla olleen ääri vasemmistolaisen linjan vaikutuksesta me emme 24 vuoden ajan voineet järjestää kunnollista teologista koulutusta. Siksi seurakunnat kärsivät työvoimapulasta. Meillä on vain 1200 koulutettua pappia, mutta miljoonia kristittyjä. Suuri osa seurakuntien johtajista on hyvin iäkkäitä. Papeistakin suuri osa on vihitty jo 1940-luvulla. Muiden maiden kirkkoissa tällainen tilanne on hyvin harvinainen. Vasta nyt kun 13 teologista seminaariamme ovat toiminnassa, saamme vähitellen helpotusta työntekijäpulaamme. Tällaisessa kirkossa vapaaehtoisten uskovien työpanos on elintärkeää. Monien kirkkojen ja

kokoontumispaikkojen rakentaminen on vapaaehtoistyötä tekevien kristittyjen varassa.

Vapaaehtoisten maallikkojen kouluttaminen on tärkeä osa työtämme paikalliseurakunnissa. Erityisen tärkeää on raamattuopetus, sillä paikalliseurakunnissa esiintyy erilaisia harhaoppeja. Koska paikalliset vastuhenkilöt ovat yleensä maallikoita, kirkolliset toimitukset kuten ehtoollinen, kaste ja pappien vihkiminen eivät ole saaneet niille kuuluvaa asemaa seurakuntien elämässä. Tämä on poikkeuksellinen tilanne, mutta ikävä kyllä todellisuutta.

V. Kuinka kohdata ateismi ja valtio, jonka johdossa on ateismia kannattava puolue?

Marxilaisuuteen perustuva kiinalainen kommunismi pitää uskontoa turhana. Kiinalainen kommunismi on kuitenkin erilaista kuin entisen Neuvostoliiton kommunismi. Kiinalainen kommunismi korostaa voimakkaasti maan ykseyttä. Kiinassa keskeisessä asemassa oleva itsensä kehittämisen korostaminen ei ole pelkkää ideologista propagandaa. Kommunistit ymmärtävät, että Kiinan kehittymisen edellytyksenä on kansan yhdistäminen. Tämä koskee myös kiinalaisia kristittyjä. Uskontoja kunnioitetaan ja ideologisia eroja pidetään vähempiarvoisina ykseyden periaatteen vuoksi. Näin Kiinan kommunistisen puolueen johto perustelee uskonnonvapautta. Samalla se edellyttää, ettei tätä uskonnonvapautta käytetä hallitusta vastaan.

Toisin kuin entisessä Neuvostoliitossa Kiinassa ei ole varsinaista taistelevan ateismin liikettä. Kiinassa ei ole myöskään lehteä, jonka tavoitteena olisi uskonnon vastustaminen. Kiinassa on ateismin historian tutkimuksen instituutti, mutta se onkin sitten ainoa ateismiin liittyvä taho. Sen olemassaolo ei edes ole suuren yleisön tiedossa.

Jotkut kiinalaiset ovat sitä mieltä, että Jumalaa ei ole olemassa. En ole erityisen huolissani tästä asiasta, sillä Jumala oli, on ja tulee olla aina olemaan, eikä tämä asia muutu, vaikka jotkut kieltäisivätkin Jumalan olemassaolon. Kiinan kaltaisessa hyvin maallistuneessa yhteiskunnassa Jumalan kieltäminen on vähintäänkin nostanut esille Jumalaan liittyvät kysymykset. Tämä taas saa ihmiset ajattelemaan, että Jumalaan liittyvät kysymykset ovat tutkimisen arvoisia. Tilanne on samanlainen kuin 1800-luvulla, jolloin Nietzsche korosti, että Jumala on kuollut, ja sai ihmiset kiinnostumaan Jumalaan liittyvistä kysymyksistä jopa useiden kymmenien vuosien ajaksi.

Millaisen Jumalan ateistit haluavat kieltää? He haluavat kieltää Zeuksen kaltaisen tyrannijumalan, joka rankaisi Prometheusta tulen varastamisesta ihmisten hyväksi. Tällainen jumala on tyranni, helvetin kuningas, joka lähettää

lähettiläänsä ottamaan kiinni elämässään virheitä tehneet ihmiset ja tuomitsee heidät kärsimään ikuisessa helvetin tuleessa.

Voisimme yhdessä ateistien kanssa vastustaa sellaisten epäjumalien palvomista, jotka haluavat ihmisten kunniaa ja estävät ihmisten vapautumista. Joskus, kun ilmaisen arvostukseni jotakuta ateistia tai kommunistia kohtaan, ulkomailla olevat ystäväni hämmästyvät. Vaikka olenkin kristitty, haluan silti joskus sanoa aamen myös ateistien tai kommunistien mielipiteille. Minun ei tarvitse aina parjata heitä. Enkä aina tunne tarvetta vastustaa heitä. Vaikka minulla onkin erilainen lähtökohta elämässämme ja uskossamme, toimin mielelläni yhdessä heidän kanssaan yhteisiä vihollisiamme vastaan.

Eräät länsimaiset kristityt arvostelevat meitä siitä, että emme ole vastustaneet kiinalaisia kommunisteja ja että meiltä puuttuu taisteluhenkeä kommunistien kanssa asioitaessa. Heidän mielestään kommunisti on ateisti, joka väistämättä vainoa ja jopa haluaa hävittää uskonnot. Siksi kristittyjen pitäisi heidän mielestään taistella kommunismia vastaan ja olla valmiita jopa kuolemaan uskon puolesta. Emme ole heidän kanssaan samaa mieltä. Emme halua yksilöllisesti rohkaista kristittyjä kuolemaan uskon puolesta ajattelematta lainkaan kirkon ja isänmaan etua. Mikäli meillä kristityillä ja kommunisteilla on yhteinen näkemys Kiinan ykseydestä, mikäli meillä on mahdollisuus jatkaa jumalanpalvelusten pitämistä, julistustoimintaa ja seurakuntaelämää, mikäli meillä on mahdollisuus keskustella uskonnonvapaudesta osana ykseyden periaatetta, meillä ei ole mitään syytä ryhtyä ateistien vihollisiksi.

Yritän selittää tätä asiaa käyttäen esimerkkinä kristittyjen kokoontumispaikkojen rekisteröimistä. Hallitus vaatii kaikkien seurakuntien ja kokoontumispaikkojen rekisteröintiä, koska se haluaa estää ulkomaalaisia tahoja käyttämästä uskontoa hallitusta vastaan. Kirkko on Kristuksen ruumis. Samalla kirkko on myös kansalaisjärjestö. Me emme vastusta rekisteröitymistä, koska Kiinassa kaikki järjestöt on rekisteröitävä. Olemme kuitenkin pyytäneet Kiinan hallitusta selkiyttämään järjestöjen rekisteröimistä koskevia sääntöjä niin, että kansalaiset voisivat valvoa niiden toteuttamista. Hallitus on jo hyväksynyt pyynnön.

VI. Suhtautuvatko kiinalaisen älymystön edustajat vihamielisesti kristinuskoon?

Kiinalaiset älymystön edustajat ovat avoimia kristinuskolle ja suhtautuvat siihen ystävällismielisesti. Kristinuskon kannalta Kiinassa eletään parasta kautta sitten lähetystyöntekijöiden Kiinaan tulon. Noiden kristillisten lähetystyöntekijöiden oli aikoinaan pakko omaksua aineksia buddhalaisuudesta ja kungfutselaisuudesta saadakseen jalansijaa Kiinassa, mikä sai senaikaisen kiinalaisen älymystön epäilemään ja halveksimaan heitä. Päästäkseen Kiinan keisarien suosioon lähetystyön-

tekijät nimittäin esittelivät heille astronomiaa, geometriaa, matematiikkaa ja muita tieteitä. He käyttivät kiinalaisista kirjallisuuden klassikoista tuttuja termejä, puheutuiivat kiinalaisiin vaatteisiin ja matkivat kiinalaisten käyttäytymistä. Lähetystyöntekijöiden toiminta koulutuksen ja terveydenhuollon alueilla sai kiinalaisten keskuudessa hyvän vastaanoton, mutta vain harvat kiinalaiset kääntyivät kristityiksi.

Uuden Kiinan perustamisen jälkeen vuonna 1949 materialismi alkoi levitä voimakkaasti. Erityisesti äärivasemmistolaisuuden vaikutuksesta kristinuskon torjuttin ja sitä luonnehdittiin hengellisen oopiumiksi. "Uskonto on kansalle oopiumia" -lausahdusta pidettiin uskonnon ainoana oikeana marxilaisena määritelmänä. Marxin ja Engelsin muut uskontoa koskevat kommentit sivuutettiin. Marx ei ole yksiselitteisesti määritellyt uskontoa oopiumiksi. Hän tunnusti uskonnon roolin kaiken kattavana maailmankatsomuksellisenä teoriana. Marx sanoi, että "ymmärtääksemme ihmistä meidän on ymmärrettävä maailmaa, ymmärtääksemme maailmaa meidän on ymmärrettävä kokonaisvaltainen teoria maailmasta", siis uskonto. Tämän vuoksi "oopiumi" -määritelmä ei sovi kuvailemaan marxilaisen uskontoteorian kaikkia puolia.

"Neljän koplan" kaatumisen jälkeen Kiinassa kritisoitiin Deng Xiaopingin johdolla äärivasemmistolaista linjaa. Ilmapiiri akateemisessa maailmassa muuttui ja kristinuskoa koskeva tutkimus on edennyt uuteen vaiheeseen, jossa tavoitellaan totuutta. Ihmiset ovat alkaneet kiinnostua Raamatusta.

Ilmiö on Kiinassa uusi. Kulttuurivallankumouksen aikana melkein kaikki uskontoon liittyvät tutkielmat kirjoitettiin "oopiumi" -teorian näkökulmasta. Mutta viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tutkijat ovat muuttaneet asenettaan ja huomanneet, että "oopiumi" -teoria ei ole tarpeeksi kattava. He ovat huomanneet, että tietyissä historiallisissa tilanteissa uskonnolla on ollut vallankumouksen kannalta positiivinen rooli. Engelsin mukaan Saksan talonpoikaissodat ovat tästä hyvä esimerkki. Uskontoa ei myöskään enää samasteta taikauskoon, vaan sitä pidetään osana kulttuuria. Omalta osaltaan se edistää kulttuurin kehittymistä. Länsimaisista kristityistä ja teologeista tämä ehkä tuntuu kovin itsestään selvältä, mutta kyseessä on käänteentekevä muutos entiseen ajatteluun verrattuna. Kiinassa uskontoa oli aikaisemmin kritisoitu aivan perusteettomasti.

Kun olemme vuosikausia saaneet kuulla uskonnon olevan oopiumia, kansan edun vastaista ja huijausta, Kiinan kommunistisen puolueen korkeimman johdon puhe uskonnon viidestä ominaisuudesta tuntuu rohkaisevalta. Nämä viisi ominaisuutta ovat uskonnon juurtuminen kansan syviin riveihin, sen yhteydet etnisiin vähemmistöihin, uskonnollisten yhteisöjen kansainväliset suhteet, uskontojen luonne pitkäaikaisina ilmiöinä ja uskonnollisten kysymysten kompleksisuus. On selvää, että näiden viiden ominaisuuden tunteminen voi auttaa

ihmisiä toteuttamaan uskonnonvapautta Kiinassa. Nykyään ajatellaan yleisesti, että uskonto ja sosialismi voisivat olla sopusoinnussa puhuttaessa näiden perimmäisistä periaatteista.

Myös Nanjingin teologisessa seminaarissa me olemme kokeneet akateemisen ilmapiirin muuttumisen. 1950-luvulla meidän seminaarimme Nanjingissa eli eristyksissä. Sitä pidettiin taikauskon harjoittamisen keskuksena. Melkein kaikki yliopistojen opettajat ja opiskelijat pitivät meihin etäisyyttä. Tänäpäin seminaarimme on Nanjingin yliopiston uskontoja koskevan tutkimuksen keskus. Opettajamme opettavat myös Nanjingin yliopistossa. Meillä on tutkimukseen liittyvä aikakauskirja, Zongjiao (Uskonto), joka ilmestyy kahdesti vuodessa. Monissa yliopistoissa, sosiaalitieteellisissä akatemoissa ja hallituksen erilaisissa virastoissa on huomattu, että tämä on yksi hyvä keino rakentaa yhteyksiä uskovien ja uskonnottomien välillä.

Kiina kirkko pitää älymystöä ja erityisesti sitä älymystön osaa, joka on kirkon suuntaan avoin, tärkeänä työalueena. Jotkut heistä ovat jo kääntäneet useita länsimaisia teologisia teoksia kiinaksi ja osoittaneet omilla tutkimuksillaan ystävällismielistä suhtautumista kristinuskoon.

Erityisesti haluan mainita "kulttuurikristityt", joiden asenne kristinuskoa kohtaan poikkeaa suuresti Nietzschen kuvailemasta 1800-luvun eurooppalaisten kristinuskoa halveksineiden älymystön edustajien asenteesta. Kiinalaiset kulttuurikristityt ovat hyvin lähellä meitä kristittyjä, mutta he eivät usko kasteoppiin eivätkä he käy jumalanpalveluksissa. He muodostavat siltä kirkkomme ja älymystön välille ja ovat meille tärkeitä liittolaisia.

Puheestani voitte huomata, että kirkolla on Kiinassa kaksi tehtävää, toinen kirkon sisällä ja toinen kirkon ulkopuolella. Kirkon sisällä korostamme omaa kiinalaista kristillistä identiteettiämme. Me pidämme yllä kirkon tunnustuskuntien jälkeistä ykseyttä kunnioittaen teologisia eroavaisuuksia ja erilaisia jumalanpalveluskäytäntöjä. Me korostamme kristillistä kasvatusta ja spiritualiteettia. Me painotamme sekä kirkon universaalialuonnetta ja kristittyjen isänmaallisuuskasvatusta. Me kehitämme seurakunnan avoimuutta uusia tulokkaita kohtaan. Me koulutamme maallikkoja palvelemalla muita ja tavoittelemalla harmoniaa. Me vahvistamme kirkon ykseyttä ja hyväksymme yhteytemme kaikki ihmiset, jotka kunnioittavat Jeesusta Kristusta Herrana. Kirkon ulkopuolella vastustamme äärivasemmistolaisia näkemyksiä, vahvistamme ajatusta kristinuskosta kiinalaisten omana uskontona, todistamme Kristuksesta, suhtaudumme avoimesti tämän hetkiseen kiinalaiseen älymystöön ja jatkamme keskustelua uskonnonvapaudesta Kiinan hallituksen kanssa. Luulen, että edellä mainitut näkökohdat kattavat kaikki Kiinan kirkon tehtävät kiinalaisessa yhteiskunnassa.

Kiinan kirkko ei ole täydellinen. On hyvin tärkeää tuntea kirkkomme todellinen tilanne. Vaikka kirkossa on ollut ja on vieläkin paljon ongelmia, heikkouksia ja vääryyttä, kirkko todistaa Kristuksesta ja kasvaa vaikeassa tilanteessa. Kun muistamme tämän, meillä on rohkeutta laulaa yhdessä koko Kristuksen kirkon kanssa:

Näin seurakunta Herran
melskeessä taistelun
tähyää täyttymystä
rauhansa luvaton.
On kerran juhлариemu
silmissä voittajan,
ja kilvoituksen kirkko
on kirkko kunnian.⁴

⁴ Samuel John Stonen virsiruno.

Suomalaisessa virsikirjassa vrs: 164, 4. säkeistö (käännös Anna-Maija Raittila)

KUINKA KIINALAISET KRISTITYT SUHTAUTUVAT RAAMATTUUN? ¹

Ting Kuang-hsun ²

Esitelmä Yhdysvaltojen Uskontojen tutkimusseuran ja Raamattuseuran yhteisessä vuosikokouksessa marraskuussa 1990

On suuri kunnia, että saan puhua teille. Kunnian myötä minulle on langennut myös suuri vastuu. Minun pitää puhua Raamatusta teille, jotka tutkitte Raamattua. Sehän on sama kuin lähettäisi hiiliä hiilen tuotannon pääkaupunkiin Newcastleen, Iso-Britanniaan. Olen kuitenkin kuullut, että hiiltä ei enää louhita Newcastlessa, sillä on halvempaa ostaa hiiltä Kiinasta.

Aion nyt puhua siitä, mitä kiinalaiset kristityt ajattelevat Raamatusta. Vaikka keskityn puhumaan lähinnä kiinalaisista protestanttikristityistä, toivon, että myös läsnä olevat juutalaisuuden tai islamin tutkijat voisivat saada aavistuksen siitä, millainen kiinalainen usko on.

Ensimmäiseksi haluan kertoa, että suurella osalla kiinalaisia kristittyjä on oma Raamattu. He rakastavat Raamattua ja he tutkivat sitä ahkerasti. Raamatulla on tärkeä asema kiinalaisten kristittyjen sydämessä ja elämässä. Kulttuurivallankumouksen aikana Raamattuja takavarikoitiin suuri määrä, mutta siitä seurasi se, että Raamatusta tuli kristityille entistäkin tärkeämpi. *Nanjing Union Teologisen seminaarin* kirjastossa on kaksi käsinkirjoitettua Uutta Testamenttia, joista toinen on tullut Shantoun kaupungista ja toinen Enzhouston. Kiinan kristillinen neuvosto ja Kolmen itsen isänmaallinen komitea ovat saaneet painettua niin paljon Raamattuja, että nykyisin jokaisen kiinalaisen kristityn on mahdollista saada oma kappaleensa.

I

Seuraavaksi esittelen muutamia historiallisia ja teologisia elementtejä, jotka ovat vaikuttaneet siihen, kuinka kiinalaiset kristityt suhtautuvat Raamattuun.

1) Kiina on Kungfutsen kotimaa. Viimeisten kahdentuhannen viidensadan vuoden aikana kungfutselainen humanistinen ja eettinen traditio on suhtautunut uskontoon hyvin suvaitsevaisesti. Näin siitä

1 Artikkelin väliotsikoiden numerointi on kääntäjän.

2 丁光训; tässä Tingin itse käyttämä romanisointi, nykyisin uudistetussa pinyin -muodossa kirjoitettuna Dīng Guāngxùn.

huolimatta, että kungfutselaisuus ei näe uskonnolla olevan tärkeää merkitystä. Erityisesti viime vuosikymmenten aikana tämä on ollut Kiinassa melko yleinen käsitys uskonnosta.

2) Kiina on ollut länsimaiden lähetyskenttänä. Länsimainen lähetystyö korosti evankeliumin levittämistä, mutta ei kiinnittänyt juuri lainkaan huomiota seurakunnan rakenteelliseen kehittämiseen. Koska suuri osa länsimaista lähetystyöntekijöistä oli fundamentalistisia uskovaisia, evankeliumin levittäminen ja fundamentalismi ovat edelleen hyvin vahvasti esillä kiinalaisessa kirkossa

3) Kiinan kirkon ja muun maailman kirkkojen välinen yhteys oli poikki useita kymmeniä vuosia. Tämä eristyneisyys ei ole vieläkään täysin poistunut.

4) Kiinan protestanttinen kirkko ei ole enää jakautunut kirkkokuntiin. Kiinan kristillinen neuvosto on suuri yhteenliittymä, josta olemme hyvin kiitollisia Jumalalle. Toisaalta yhdistymistä varten luotu yhteinen teologia on jollakin tavalla myös joutunut luopumaan paljosta.

5) Kulttuurivallankumouksen jälkeen yksinkertaista dogmatiikkaa kritisoitiin marxismin ymmärtämisestä. Humanistisen, erityisesti uskonnon, tutkimuksen piirissä ei ollut enää muodikasta kehittää Karl Marxin lausahdukseen tai lausahduksiin perustuvaa argumentointia, vaikka sellainen aiemmin olikin kovasti suosiossa. Nyt on suurinta huutoa kuvailla ja tutkia Kiinassa olevia uskontoja, missä tutkijat pyrkivät saavuttamaan tuloksia. Uskontoa ei enää yksioikoisesti ymmärretä oopiumiksi, joka Kiinassa vihjaa moniin epämurkaviin muistoihin. Yhä useammat tutkijat ovat sitä mieltä, että uskontoa ei voi verrata oopiumiin, ja että itse asiassa uskonto voisi monessa tapauksessa olla sopusoinnussa sosialismin kanssa.

Nämä tosiasiat osoittavat, että historiallisesta taakasta huolimatta Kiinan kristittyjen suhtautuminen Raamattuun on muuttunut. Kun Kiinan kirkko on vapautunut länsimaisten kirkkojen holhouksesta kohtaamaan itsenäisesti uuden ajan ja kontekstin, sen on ollut pakko uudistaa teologista ajatteluaan. Tämä on osaltaan vaikuttanut kiinalaisten kristittyjen raamattukäsitykseen.

Vaikka juuri mainitsin, kuinka fundamentalismilla on ollut suuri vaikutus Kiinan kirkkoon, niin täytyy muistaa, että muutamien viime vuosikymmenten aikana myös kiinalaiset fundamentalistit ovat muuttuneet hyvin paljon. Muutos näkyy muun muassa siinä, että he korostavat Raamattua avoimena kirjana, josta kristittyjen on mahdollista jatkuvasti ammentaa uutta ymmärrystä. He kuvailevatkin Raamatun lukemista käyttäen ilmaisuja saada "uutta valoa" ja "uutta ja tuoretta mannaa joka päivä". Eräs kollegani käytti esimerkkinä Johanneksen

ilmestyskirjaa: Sen 5. luvussa Karitsa avasi kirjakkäärön, joka oli kirjoitettu molemmilta puolilta täyteen ja sinetöity seitsemällä sinetillä. Tämä osoittaa, että Raamattu ei ole suljettu, vaan avoin kirja, ja tänäänkin Karitsa avaa tämän pyhän kirjan Kiinan kristityille.

Edellä mainitulla tavalla ajattelevien kiinalaisten kristittyjen mielestä Raamatusta on loppumattomasti sisältöä, jota ihmiset voivat tutkia sukupolvesta sukupolveen. Tämä tulkinta muistuttaa ranskalaisen teologin Paul Ricoeurin teoriaa, jonka mukaan tekstin potentiaali sisältö on laajempi kuin tekstin kirjoittajan näköala, ja sen merkitys tänä päivänä on tärkeämpi kuin mitä tekijä alun perin aikoi. Eksegeetikan päätavoite on ymmärtää erilaisia, muinaisilta ajoilta peräisin olevia aineistoja. Tämän tapainen Raamatun tulkinta voisi antaa kristityille uutta valoa ja samalla mahdollisuuden kunnioittaa Raamatun auktoriteettia sekä tekstin kirjoittajaa, jota Pyhä Henki on koskettanut. Tällainen Raamatun tulkinta tarkoittaa myös sitä, että erilaisten kristittyjen on mahdollista tehdä yhteistyötä ja kunnioittaa toinen toisiaan, mikä puolestaan tarjoaa Kiinan kristillisille kirkkoille laajan pohjan, jolle rakentaa yksi yhteinen kristillinen kirkko.

2

Teoriassa Kiinan kristityt kunnioittavat Raamatua auktoriteettina. Mutta kun puhutaan konkreettisesti yhdestä kristitystä yksilöstä tai seurakunnasta, tietyt Raamatun kohdat vaikuttavat tärkeämmiltä kuin toiset. Nämä suuren vaikutuksen tekevät kohdat vaihtelevat kristityn sisäisen kasvuprosessin edetessä ja elämänpiiriin muuttuessa.

Aion esitellä teille Raamatun tekstejä, jotka edustavat neljää eri tyyppiä ja joita kiinalaiset kristityt ovat viimeisten neljänkymmenen, erityisesti viimeisten kymmenen vuoden, aikana laajasti arvostaneet, lainanneet ja käyttäneet. Valintani ei ole täysin subjektiivinen vaan perustuu kirjoituksiin, jotka ovat ilmestyneet teologisissa julkaisuissa *Jinlin shenxue zhi* ja *Tianfeng*.³

2.1 Haluaisin ensin puhua niistä raamatunkohdista, jotka puhuvat kiitollisuudesta Jumalaa kohtaan, kun Hän on pelastanut ihmisen kärsimyksistä ja vaikeuksista sekä niistä kohdista, jotka kertovat heikkouteen kätkeystä voimasta

On ymmärrettävää, että Kiinan ollessa ääriivasemmistolaisten vallassa kiinalaiset kristityt kärsivät kirkon puolesta. Kultuurivallankumouksen kymmenen vuoden aikana uskonnollisia johtajia, älymystön edustajia ja poliittisia johtajia kut-

3 Kiinan protestanttisen kirkon tärkeä teologian aikakauskirja ja kuukausittain ilmestyvä lehti. Viite on kääntäjien.

suttiin kapitalismin lipunkantajiksi. Heitä katsottiin ylen, heitä kritisoitiin ja heitä vastaan tuli taistella. Tuolloin kaikki kirkkorakennukset oli suljettu, eivät-kä kristityt voineet kokoontua muuten kuin vaivihkaa; muutaman hengen ryhmissä jonkun kotona. He eivät voineet ymmärtää, miksi Jumala salli sellaista. He olivat surullisia ja pelkäsivät, että kristinuskko Kiinassa oli taas tuhoutumassa, niin kuin kävi Tang, Yuan, Ming ja Qing dynastioiden aikana. He yrittivät lohduttaa muistellen Jeesuksen Kristuksen omia sanoja ja erityisesti seuraavaa kohtaa: "Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profettojakin, jotka elivät ennen teitä." (Matt. 5:11-12)

-Lopulta kulttuurivallankumous päättyi. Olimme tulleet uskonnonvapauden aikaan. Olimme niin helpottuneita, että Psalmi 23 tuntui parhaiten kuvaillevan meidän tunteitamme ja kokemuksiamme. Kulttuurivallankumouksen jälkeen Kiinan kirkon johtavat työntekijät kokoontuivat yhteen, eikä kukaan muistellut omia kärsimyksiään. Kaikki keskustelivat siitä, mitä Kiinan kirkon pitäisi tehdä. Yhdessä me kirjoitimme Kiinan kristityille veljille ja sisarille julkisen kirjeen, jonka teemana oli Psalmi 23 ja erityisesti sen neljäs jae: "Vaikka minä kulkin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kansani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi." Menneinä vuosina olemme lainanneet ja käyttäneet tätä Raamatun kohtaa rohkaistaksemme ja lohduttaaksemme toinen toistamme.

Tämän tyyppisen Raamatun tekstin lainaamisella emme tarkoita sitä, että ihannoisimme kärsimystä tai vihaisimme yhteiskuntaa. Se vain osoittaa, että me kristityt pidämme kiinni uskostamme ja kiitämme Jumalaa Hänen rakkaudesta ja läsnäolostaan. Usein tällaisia raamatunkohtia lainataan yhdessä niiden raamatunkohtien kanssa, jotka puhuvat Jumalan rakkaudesta ja oikeuden voitosta. Esimerkiksi Jesajan kirjassa (Jes.42:3-4) sanotaan: "Murtunutta ruokoa hän ei muserra, lampun hiipuvaa liekkiä hän ei sammuta. Tinkimättä hän toteuttaa oikeuden. Eikä hän murru, ei himmene hänen liekkinsä, vaan hän saat-taa kaikkialla oikeuden voimaan. Hänen opetustaan ikävöivät kaukaiset ran-nat."

Toisena esimerkkinä on 2. Kor. 4:8-11: "Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja. Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Me tosin elämme, mutta meidät annetaan Jeesuk-sen tähden alituisesti alttiiksi kuolemalle, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi nä-kyviin kuolevaisessa ruumiissamme."

Kollegani Wang Weifan on kirjoittanut erään hartaustekstin Roomalais-kirjeen 9:21 pohjalta. Tekstin nimi on: "Savenvalajalla on oikeus luoda savesta mitä hyvänsä". Wang kirjoittaa: "Herra on savenvalaja, ja minä olen pala savea. Savenvalaja muovaa dreijailleen savimassaa. Savea minäkin olen Hänen kädes- sään. Minusta saattaa tulla hyödytön savimöykky, mutta Hänen syvä armonsa ei koskaan hylkää minua. Hän muovaa tai valaa minut uudestaan. Hänellä on oikeus muovata minut sellaiseksi kuin Hän katsoo hyväksi. Hänellä on oikeus tehdä minusta arvokas asia. Hänellä on myös oikeus tehdä minusta aivan taval- linen. Minä olen tyytyväinen, kun vain saan olla Hänen käytettävänä. Hän on Herrani, kuinka siis voisin kutsua Savenvalajaa saveksi? Kuinka voisin piilot- taä ajatukseni Häneltä? Sillä minä olen vain luotu. Hän on Luoja." (55. artikkeli kokoelmassa *Yedili de baihehua*).

Kiinassa hyvin kuuluisa taolaisuuden perustaja, Lao Zi puhui paljon heik- kouden voimasta. Esimerkkinä tästä hän käytti vettä, joka heikkoudestaan ja pehmeystään huolimatta voi murtaa vahvimmankin esteen. Näin Lao Zi havainnollisti vahvuuden ja heikkouden välillä vallitsevaa suhdetta.

Muistellessamme menneitä olemme kiitollisia Jumalalle siitä, että meillä oli kulttuurivallankumouksen aikana mahdollisuus kärsiä kiinalaisina kiinalaisten kanssa. Tämän yhteisen kärsimyksen tuloksena kiinalaiset kristityt ovat osa kii- nalaista kansaa. Se, että kärsimme tavallisten Kiinan kansalaisten kanssa, mer- kitsee sitä, että me emme piiloutuneet ulkomaalaisten suojiin emmekä nojanneet heidän voimiinsa. Kristinuskon on tullut kiinalaisten omaksi, ja kristinuskon on saanut mahdollisuuden kertoa kiinalaisille, mitä kristinuskon on.

Kiinalaiset kristityt olivat 1800 -luvulla Kiinassa ulkomaalaisten suojeluk- sessa, ja he olivat eriarvoisia tavallisten kiinalaisten kanssa. Nykyään Kiinan kris- tittyjen määrä kasvaa hyvin nopeasti, mikä osoittaa, että niillä, joilla ei ole valtaa, voi olla voimaa. Emme kuitenkaan ole samastuneet Jobiin, sillä me näemme selvemmin kärsimyksemme arvon ja tulokset.

2.2 Kiinan kristityille tärkeitä raamatunkohtia, jotka käsittelevät ymmärrystämme Kristuksesta

Kiinan kirkossa on pitkään vallinnut kaksi teologista linjaa, joita pitäisi korjata Raamatun mukaisella kristologialla. Toisen linjan kannattajat korostavat vain henkilökohtaista pelastusta. Heidän mielestään maailmaa valitsee saatana ja Kristus on tärkeä vain siksi, että Hän on yksittäisen ihmisen henkilökohtainen pelastaja.

Osa Kiinan kristityistä sivistyneistöä on ottanut kristinuskon vastaan kun- nioituksesta Jeesuksen Kristuksen vuorisaarnaa kohtaan. Heille Kristus on opet-

taja. Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen perustaja, Wu Yaozong tuli uskoon tällä tavalla. Hänen uskoonsa tuli myöhemmin muutoksia, mutta ensimmäisen herätyksen hän sai lukiessaan Jeesuksen Kristuksen vuorisaarnaa. Vuonna 1947 hän kuvasi kokemuksiaan seuraavasti: "Eräänä iltana, kolmekymmentä vuotta sitten, olin yhden amerikkalaisen ystäväni kotona ja luin ensimmäisen kerran vuorisaarnaa Matteuksen evankeliumista. Kuin salaman leimahdus, nämä kolme lukua herättivät minut unesta. Silmäni avautuivat ja näin näyn, jolla oli ihmeellinen, suuri olemus: kunniallinen, syvä, terävä. Se otti käsiinsä minun sieluni ja melkein lamaannutti hengitykseni. Palattuani asunnolleni olin iloinen ja huusin kovalla äänellä. Olin niin liikuttunut, että itkin. En pystynyt hillitsemään itseäni, vaan sanoin tälle ihmeelliselle ilmestykselle: 'Herra, sinä olet minun pelastajani!'" (*Daxue yuekan*, heinäkuu 1947). Tämä usko opettajaan ajoi Wu Yaozongin ja monet muut kiinalaiset intellektuellit taistelemaan japanilaisia fasisteja ja Jiang Jieshin auktoriteettiin perustuvaa hallitusta vastaan, niin että lopulta perustettiin uusi Kiina ja kansandemokratia.

Kansan vallankumouksen aikana kommunistinen puolue, kansanarmeija, kansanhallitus ja demokratian periaatteen mukaiset puolueet toimivat näkyvästi. Monet näihin ryhmiin kuuluvista ihmisistä näyttivät olevan moraaliltaan täydellisiä, mikä veti kristillisiä intellektuelleja heidän puoleensa. Näistä kristillisistä intellektuelleista tuntui siltä, että Paavalin mainitsemat "uudet ihmiset" olivat jo tulleet, mutta nämä eivät olleetkaan Kristuksessa, vaan Kristuksen ulkopuolella. Monet näistä kristityistä osallistuivatkin aktiivisesti sosiaalisiin liikkeisiin ja yhdistyksiin, sillä heidän mielestään ne toimivat tehokkaammin kuin kirkko. Kirkko menetti paljon älykkäimpiä seurakuntalaisiaan.

Ne intellektuellit, jotka jäivät kirkkoon, eivät halveksuneet vallankumouksellisten epäitsekkyyttä eivätkä katsooneet ylen yhteiskunnassa tapahtuneita muutoksia. He jopa uskoivat, että nämä kaikki muutokset olivat Herran käden työtä ja merkki Jumalan armosta. He eivät kuitenkaan halunneet lähteä pois kirkosta. Heille kristinusko ei rajoittunut vain vuorisaarnaan, ja ajatukseen, että kristinusko toisi tullessaan hyviä, maallisessa elämässä toteutuvia asioita. Nämä kristityt ajattelivat kuin Pietari: "Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat." (Joh. 6:68)

Kirkon yhteyteen jääneet kristityt arvostivat edelleen vuorisaarnaa ja Jeesusta opettajana, mutta heidän elämäntilanteensa edellytti heiltä kokonaisvaltaisempaa uskoa. Sellaista, joka antaisi Jeesukselle ja hänen opetuksilleen ainutlaatuisen aseman. Vaikutti siltä, että heillä oli nyt ensimmäistä kertaa tilaisuus todella tutustua siihen Jeesukseen Kristukseen, joka esitellään Johanneksen evankeliumissa ja Paavalin kirjeissä kolossalaisille ja efesolaisille. Paavali sanoi: "Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen, ennen koko luomakuntaa syntynyt. Hänen välityksellään luotiin kaikki, kaikki mitä on taivaissa ja maan

päällä, näkyvä ja näkymätön, valtaistuimet, herruudet, kaikki vallat ja voimat. Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häntä varten. Hän on ollut olemassa ennen kaikkea muuta, ja hän pitää kaiken koossa.” (Kol. 1:15–17) Lisäksi heprealaiskirjeessä (Hepr. 1:3) kirjoitetaan: ”Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla.” Johannes sanoi, että Kristus on Sana, joka oli alussa, ja Hän on todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen (Joh. 1:9).

Nämä Raamatun tekstit tarjosivat vahvan perustan Kiinan kristityn sivistyneistön uskolle. Näiden tekstien mukaan Kristus on kosminen. Mikään luonnossa tai ihmisen historiassa esiintyvä totuus, hyvyys tai kauneus ei ole Hänen ulkopuolellaan. Niille ihmisille, jotka aikaisemmin pitivät Jeesusta vain moralistina sekä niille, jotka aluksi ajattelivat Kristuksen kuuluvan vain uskoville, kaikkialla läsnä olevan Kristuksen löytäminen ja häneen tutustuminen on tärkeä välivaihe. Se ohjaa ihmiset rakastamaan sellaista Kristusta, joka sisältää kaiken.

Incarnaatio (Sana tuli lihaksi) ei enää ole vain Aatamin aiheuttamia ongelmia korjaava tapahtuma. Tämä maailma, johon Jeesus Kristus syntyi, ei ole ”vihollisen paikka”. Uuden Testamentin mukaan koko luomistyö todistaa Kristuksesta. Kristuksen tunteminen saa meidät arvostamaan myös kristinuskon ulkopuolella toimivien ihmisten työtä ja toimintaa.

Kristus on lihaksi tullut Kristus. Hän on myös kuolleista herännyt Kristus. Jos kiinalaisilta kristityiltä kysytään, mikä Uudessa testamentissa esiintyvä sana on heille merkityksellisin, he vastaavat ”ylösnousemus”. Mikä mahtaakaan olla arvokkain Jeesuksen ”titeleistä” kiinalaisissa kirkossa? Vastaus on: ”Ylösnoussut Kristus”. Kuolleista herääminen ei ole vain yksi Jeesuksen kokemuksista. Se on myös Kiinan kristittyjen ja Kiinan kirkon tuntema kokemus ja totuus.

Kristuksella on edelleen meihin henkilökohtainen suhde, mutta tämän lisäksi meillä on siihen uusi näkökulma. Eräs kollegani löysi osuvan vertauksen Laulujen laulun Sulami-neidosta. Aluksi hän osasi sanoa vain ”Rakkaani on minun” (Laulujen laulu 2:16). Mutta myöhemmin hän oppi sanomaan, että ”Minä olen rakkaani oma” (Laulujen laulu 7:11). Kristus ei ole enää uskonnon yksityisomaisuutta. Hän on kaikkien lähde ja uskon kohde.

Vielä lainatakseni edellä mainittua kollegaani: ”Kolmekymmentä vuotta sitten, Kristus oli monille uskoville mannaa, kun oli nälkä, lohdutus surussa, sisältö tyhjään oloon ja korvaus pettymykseen.” Kristus liitettiin moniin sellaisiin asioihin, joita ihmisten tulee hoitaa. Tai sitten Kristus oli korvannut sellaisia asioita, joita katoavaisinakin ihmisten tulee hoitaa.

Yli kolmenkymmenen vuoden ”kilpailun” ja ”kamppailun” jälkeen, niin kuin Jaakob Penuelissa (1. Moos. 32:31), monet uskovat menettivät voiman,

jonka avulla Jaakob piti kaikesta kiinni. Hänelle Kristus ei enää ollut yksi niistä monista asioista, joita pitää kädessään. Kristus on Herrojen Herra ja Kuninkaiden kuningas, joka voitti hänet.” (”Zhongguo jiaohui de mouxie shenxue bianqian”, *Jinlin shenxue zhi*, No. 2)

Kristuksen kosmisuuden huomaaminen on laajentanut kiinalaisten kristittyjen ymmärrystä Kristuksesta. Se on myös tarjonnut teologisen pohjan kiinalaisten kristittyjen yhdistymiselle, jota Kiinan kristillinen neuvosto edustaa. Tämä kiinalaisten kristittyjen kokemus muistuttaa erästä T.S. Elliotin runossaan kuvailemaa tilannetta: ”...kaikki seikkailut päättyvät lopulta siihen paikkaan, josta alussa lähdimme, mutta sinne saapuminen tuntuu aina ensimmäiseltä kerralta.” Mikä voisikaan olla ihanampaa kuin se, että saisimme edelleen kokea Kristuksen suurena, kuten ensimmäisen kerran hänet kohdatessamme?

2.3 Kiinan kristityille keskeisiä Raamatunkohtia, jotka puhuvat Jumalan rakkaudesta

Nämä tekstit auttavat meitä ymmärtämään, että Jumalan korkein ominaisuus on rakkaus. Osassa teksteistä puhutaan suoraan Jumalan suuresta rakkaudesta, esimerkiksi, ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa” (Joh. 3:16). Johannes sanoi myös: ”Jumala on rakkaus. Se, joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä” (1 Joh. 4:16).

Monissa teksteissä Jeesus puhuu siitä, kuinka Jumala pitää huolta luomakunnastaan, niin pellolla kasvavista kukista kuin taivaalla lentävistä linnuistakin (Matt. 6:26-29). Jeesus puhuu Jumalan rakkaudesta myös vertauksin. Esimerkiksi Luukkaan evankeliumin 15. luvussa Jeesus käytti ihmissuhteita kuvaamaan Jumalan rakkautta kadonneisiin lapsiin. Kun Jeesus käski ihmisiä rakastamaan, hän ei asettanut sääntöä koskemaan vain ihmisten välisten suhteiden hoitamista. Hän halusi kertoa ihmisille sen, että rakkaus on Jumalan ominaisuus ja rakkaus on ominaista kaikelle luodulle.

Kirkkomme piti pitkään Jumalan tärkeimpinä ominaisuuksina valtaa ja pelottavuutta, ei rakkautta. Vanhurskauttamisoppi oli muuttunut vääristyneeksi käsitykseksi Jumalan olemuksesta. Ajateltiin, että Jumala vihoissaan tuomitsee syntisiksi kaikki ne, jotka eivät usko häneen ja että Jumala vihaisi kaikkea ihmisen tekemää, hyviäkkin töitä. Näin Jumalan rakkaus koituisi vain niiden osaksi, jotka uskovat häneen. Uskottiin, että Jumala oli jo hylännyt tämän maan, ja että kaikki kaunis oli lähtöisin Valon enkelin valepukuun kietoutuneesta saatana. Tällaisen jumaluusopin ja maailmankatsomuksen levittämisen tuloksena kristityt alkoivat vihata kirkon ulkopuolelle jääneitä tai jättäytyneitä ihmisiä, niin kuin Joona halveksi Niniven asukkaita.

Kiinalaiset kristityt ovat parhaillaan pääsemässä eroon edellä kuvastusta, raamatunvastaisesta käsityksestä Jumalasta. Haluamme sydämeistämme yhtyä Paavalin sanoihin: "Kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä siitä tarvitse hylätä mitään, kun se otetaan kiittäen vastaan" (1. Tim. 4:4). Jaakobkin on sanonut, että "jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, taivaan tähtien Isältä" (Jaak. 1:17) ja psalmeissa kerrotaan, kuinka taivaat ja ihmisten sydämet julistavat Jumalan kunniaa (Ps. 19).

Kun Jeesus puhuu Taivaan evankeliumista, Hän käyttää usein vertauksia, joissa kuvataan luontoa ja ihmiselämää. Uskomme, että vasta hyväksytyämme sen, että maailma on arvokas, voimme kristittyinä ylistää Jumalan luomistyötä. Kiinalaisten kristittyjen mielestä synti-käsitteen pitäisi olla mahdollisimman selkeä. Tiedämme, että ihmiset tuovat synnin kaikkiin asioihin, joita he tekevät. Teot, jotka näyttävät vilpittömiltä, sisältävät usein itsekästä ajattelua ja monet hyvät teot kääntyvät alkuperäisen ajatuksen vastakohtaksi.

Muutama tuntemani vallankumouksellinen on kertonut minulle toimivansa Paavalin tavoin, joka sanoi: "En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan" (Room. 7:15). Sydämissämme vallitseva ristiriita ja hyvien tekojemme epäpuhtaat motiivit osoittavat, että tarvitsemme Jumalalta pelastusta, korjausta, parannusta ja hengellistä tukea.

Mutta kuinka paha ihminen oikein on? Voidaanko sanoa, että ihmiskunta on täysin lankeemuksen varjossa?

Mielellämme pitäisimme Jumalan luotuna olemisen ja Jumalassa pelastumisen yhtenä ja samana asiana, emme toistensa vastakohtina. Kiinalaisissa peruskouluissa on viimeisten muutaman sadan vuoden ajan opetettu, että "Alussa ihmisen luonne oli hyvä", joten emme pysty hyväksymään Nietzscheen emmekä Calvinin käsityksiä ihmisestä. Edellinen sanoi: Ihminen on yksi maapallon pinnalla esiintyvistä sairauksista. Jälkimmäinen puolestaan totesi että ihminen on "viiden jalan mittainen pahantekijä".⁴ Kyllä, ihminen on langennut, mutta siitä huolimatta ihminen on Jumalan kuva ja kunnia (1. Kor. 11:7).

Roomalaiskirjeen 5. luvussa olevat sanat: "Rikkomusta ei kuitenkaan voi verrata armoon" ovat olleet suureksi lohdutukseksi kiinalaisille kristityille. "Yhden ainoan ihmisen rikkomus on tosin tuottanut kaikille kuoleman, mutta vielä paljon runsaammin ovat Jumalan armo ja hänen lahjansa tulleet yhden ainoan ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, ansiosta kaikkien osaksi. Mutta missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi" (Room. 5:15, 20). Tässä Paavali vertailee synnin ja armon vaikutusvoimaa. Meidän pitää kiinnittää huo-

4 Sananmukaisesti "toukkia levittävä hyönteinen" 蛆虫 *quchong*, jolla on myös merkitys "pahantekijä". Huomautus Marketta Antolan.

mio Paavalin sanoihin "vielä paljon" ja "ylenpalttiseksi". Näitä tekstejä lukiessa kiitollisuus valtaa sydämemme.

Meillä on tapana suurenella perisyntiä ja vähätellä ja rajoittaa armoa. Jos asiat todella olisivat tuolla tavoin, lihaksi tulleella Jumalan Pojalla olisi ihmiselle vähäisempi merkitys kuin syntiin langenneella Aatamilla. Jos Jumala on rakkaus ja Luoja, joka tekee ihmiset täydelliseksi pelastamalla, opettamalla ja pyhittämällä, on sopimatonta vähätellä Jeesuksen arvoa ihmisille.

Meidän on ymmärrettävä, että Jumala on rakkaus. Tämä tarkoittaa sitä, että vaikka Jumala on kaikkivaltias, kaikkietävä, kaikkialla oleva, ja vaikka Hänellä on kaikki valta ja kunnia, niin mikään näistä ei ole kuitenkaan kaikkein tärkein Jumalalle kuuluva ominaisuus. Jumalan transsendenssi tarkoittaa sitä, että Jumalan rakkaus on loppumaton. Jumalan immanenssi maailmassa tarkoittaa sitä, että Jumalan rakkaus on läsnä kaikkialla luomakunnassa.

Kirjassaan *Process and reality*, Whitehead kertoo, että monet kuvailevat Jumalan olevan "kaikkia hallitseva keisari, tai kylmä ja tiukka moralisti, tai liikkumaton liikuttaja". Meillä kiinalaisilla kristityillä on välillä samankaltaisia tunteuksia, sillä joskus Jumala näyttää kovin ankaralta kristittyjen keskuudessa.

Kaipaamme erilaista Jumalaa. Sellaista, joka on Kristuksen ilmoittama, "rakastava Jumala". Toivomme pääsevämme eroon tiukasta ja pelottavasta Jumalasta, jollaisen kuvan jotkut saarnaajat ja teologit ovat meille antaneet. Tällainen Jumala on hyvin erilainen kuin se Jumala, josta kerrotaan Raamatun neljässä evankeliumissa. Pidämme profetta Hoosean kuvailemasta Jumalasta, joka opettaa meitä kävelemään, kannattelee meitä käsivarsista, ja hoitaa meitä lempeästi, rakkauden köysin. Hän vetää meitä luokseen. Niin kuin mies syöttäessään juhtaansa nostaa ikeen sen niskasta, Hän kääntyy meidän puoleemme ja antaa meidän syödä (Hoo. 11:3,4).

Emme ole unohtaneet Jumalan oikeudenmukaisuutta. Oikeudenmukaisuus kuuluu rakkauteen. Rakastava Jumalakin vihaa ja on joskus vihainen, mutta tällöin viha on rakkauden kääntöpuoli. Hänen vihansa kohdistuu kaikkeen siihen, mikä on rakkauden tiellä. Vain rakkauden Jumala voi antaa lahjan, jota voidaan kuvata: "Oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro." (Aamos 5:24).

Kun uskomme, että Jumala on "rakastava", silloin todellisuuteen kuuluu kehittyminen, muutos. Meidän on mahdollista löytää toivoa, ei vain historiassa, vaan sen jälkeenkin. Emme tiedä, miten niin kutsuttu historia päättyy, mutta voimme olla varmoja siitä, että siihen kuuluu rakkauden ja armon lopullinen voitto. Rakkaus on läsnä matkallamme, mutta tie Alfaista Omegaan ei pysty kulkemaan täysin suoraa viivaa pitkin. Meidän on kohdattava paljon vaikeuksia, mutta kuten kulttuurivallankumouksen aikana, samalla tiellä taivaltaneet

ihmiset lohduttivat toinen toisiaan sanomalla: "Nainen, joka synnyttää, tuntee tuskaa, kun hänen hetkensä koittaa. Mutta kun lapsi on syntynyt, äiti ei enää muista kipujaan vaan iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan" (Joh. 16:21). Kirkko on kuin vartiokopissa olevan vartijan kaltainen, joka yön pimeydessä luottaa aamun valkeuden koittavan tai äidin, joka tietää synnyttämisen tuskan jälkeisen tulevan ilon. Niin kuin psalmissa sanotaan: "Illalla on vieraana itku, mutta aamulla ilo" (Ps. 30:6).

2.4 Raamatun kohdat, jotka koskevat kristittyjen yhdistymistä

Psalmissa 133 sanotaan: "Miten hyvä ja kaunis onkaan veljesten yhteinen, so-puisa elämä!" Kristus rukoili opetuslapsiensa ykseyden puolesta Johanneksen evankeliumin 17. luvussa. Paavali kehotti ykseyteen ensimmäisen korinttolais-kirjeen ensimmäisessä luvussa ja efesolaisia opettaessaan hän puhui yhdestä ruu-miista, yhdestä Hengestä, yhdestä toivosta, yhdestä uskosta, yhdestä kasteesta ja yhdestä Taivaan Isästä.

Näihin teksteihin viitataan usein kahdesta eri syystä. 1) Todetaan, että kiina-laiset kristityt ovat jo yhdistyneet ja olemme siitä Jumalalle kiitollisia. 2) Suojel-laksemme ykseyttämme, joka on vieläkin välillä uhattuna ja ilmaistaksemme, että emme hyväksy kirkon jakaantumista.

Ajatus kirkon jakaantumisesta tunnustuskuntiin tuli Kiinaan alun perin länsimaista. Kiinassa tunnustuskuntiin jakautumisella on lyhyt historia. Se on länsimainen ilmiö eivätkä kiinalaiset kristityt ole siitä järin innoissaan.

Nykyisin meillä ei Kiinassa juurikaan ole tunnustuskuntiin jakautumiseen liittyviä ongelmia, sillä kirkkomme on ohittanut tämän vaiheen. Kiinassa kristi-tyt ovat pieni vähemmistö ja erityisesti tästä syystä ei ole hyvä, että he vielä sen lisäksi olisivat hajaantuneena moniin eri tunnustuskuntiin. Yhdistymistä var-ten meillä on periaate, joka korostaa toistemme uskon ja liturgisten tapojen ja perinteiden kunnioittamista. Sovun säilyttäminen edellyttää, että enemmistö-kristityt kunnioittavat vähemmistökristittyjä ja että vähemmistökristittyjen joh-taja välttää erityispiirteiden kohtuutonta korostamista.

Kirkon ykseyden säilyttäminen ei todellakaan ole helppoa. Sen vuoksi ja siitä huolimatta haluaisimme Raamatun mukaisesti vahvistaa kirkkomme ykse-yyttä, ettei tunnustuskuntiin jakaantumista tapahtuisi.

Haluaisiin vielä painottaa, että kirkkomme on tunnustuskuntien jälkeisessä vaiheessa, ja että Kiinan kristillinen neuvosto on valtakunnallinen järjestö, joka palvelee Kiinan kirkkoa, mutta se itse ei ole kirkko. Toisin sanoen Kiinan kris-tillinen neuvosto korostaa kirkon ykseyttä, mutta ei siis itse ole valtakunnalli-nen kristillinen kirkko. Tämä on se taso, jonka me tällä hetkellä voimme saa-

vuttaa. Toivomme voivamme edistää kirkkomme ykseyttä, emmekä anna helposti periksi.

"Sovinto" ja "testamentti" ovat Raamatun keskeisiä viestejä, jotka voisivat rohkaista ja kannustaa yhdistymiseen. Ne, jotka haluaisivat jakaa kirkon eri tunnustuskuntiin, etsivät myös perusteita Raamatusta. Ne harvat kohdat, jotka he löytävät, liittyvät usein uskovan ja epäuskovan välisiin suhteisiin. Esimerkiksi: "Älkää ryhtykö epäuskoisten aisapariksi. ..." (2. Kor. 6:14-15). Mutta tällaiset lauseet eivät sovi käytettäväksi kristittyjen sisäriiden ja veljien välillä. Se olisi epäoikeudenmukaista, ja monien kristittyjen olisi vaikea sitä hyväksyä.

Ehkä olette jo huomanneet, että kiinalaiset teologit eivät yritä puhua kovin yllättävästi. Meidän mielestämme se, mitä meidän tulee tehdä, on olla kiinalaisten kristittyjen kanssa ja puhua niin, että siitä olisi heille apua. Kertoa jotakin, minkä he voisivat hyväksyä ja mikä ehkä voisi auttaa heitä ratkaisemaan ongelmia. Emme rohkaise sellaiseen uskoon, joka tähtää vain itsensä korostamiseen, joka ei välitä muista kristityistä, ja josta ei ole hyötyä kirkon ykseydelle.

Näinä aikoina maailmassa on paljon ihmisiä, jotka korostavat poliittista teologiaa. Monille poliittisesti asennoituneille länsimaaisille kristityille nämä neljä erityyppistä kiinalaista teologista ilmapiiriä kuvaavaa raamatunkohtaa voivat olla liian perinteisiä.

Kuitenkin haluaisin korostaa, että nämä historialliset perinteet auttavat kiinalaisia kristittyjä ykseyden säilyttämisessä. Me kiinalaiset kristityt muodostamme vain yhden prosentin koko Kiinan väestöstä. Siitä huolimatta meillä on tarjota miljoonille kansalaissisarillemme ja -veljillemme ainutlaatuinen sanoma. Ja se kiinnostaa ihmisiä.

AJATUKSIA LUOMISESTA JA PELASTUKSESTA

Kan Baoping

Tutkimusosaston johtaja, CCC

Arkipäiväisessä elämässämme joudumme usein kohtaamaan hankalia kysymyksiä, jotka ovat hyvin samankaltaisia kuin Mengtsen ongelma: valitako kala vai karhun käpälä.¹ Erityisesti kristityt törmäävät usein tällaisiin ristiriitaisuuksiin sisältäviin kysymyksiin, kuten esimerkiksi kuinka epätäydelliset ihmiset voivat tavoitella täydellisyyttä; tai kuinka rajallinen ihminen haluaa selvittää rajoittoman salaisuudet; miten ihmisjärki voisi ymmärtää sanoin kuvaamattoman totuuden täydellisesti. Me emme voi välttää päätyästä näihin ristiriitaisiin tilanteisiin, jos yritämme laittaa uskon ja reaali maailman vastakkain. Ehkä yksi uskomme tarkoituksista onkin löytää, kohdata ja ylittää näitä paradoksaalisia ongelmia. Jokaisessa kysymyksessä on kaksi puolta, jos pidämme toista puolta ainoana oikeana, toimimme täysin sen mukaan emmekä ota toista puolta lainkaan huomioon, ajaudumme absoluuttisiin vastakkaisuuksiin, joita emme pysty ylittämään.

Se, kuinka ymmärrämme luomisen ja pelastuksen suhteen on yksi tärkeimmistä asioista, joita Kiinan kirkko on juuri nyt pohtimassa ja selvittämässä. Ovatko luominen ja pelastus toisistaan erillisiä asioita vai onko niillä jokin yhteys? Ovatko ne Jumalan töitä eri aikoina, työn eri muotoja vai ovatko ne saman työn eri puolita?

Meidän vastauksestamme riippuu myös, kuinka suhtaudumme kysymykseen siitä, mihin me uskomme, miten suhtaudumme ei-kristittyihin, mitkä ovat yhteiskunnalliset velvollisuutemme, kuinka julistamme evankeliumia omissa ympäristössämme, ja miten voimme uskomme tähden auttaa yhteiskuntaamme kohti harmonisempaa olotilaa ristiriitojen sijasta.

Mencius said, "Fish is something I desire (yu); bear's paw [a Chinese delicacy] is also something I desire. If I cannot have both, I will forsake fish and select bear's paw....Therefore, there are things one desires more than life and there are also things one hates more than death. It is not the case that only the moral person has this heart. All humans have it. The moral person simply never loses it."

http://74.125.77.132/search?q=cache:5_LAsA0-kvoJ:faculty.vassar.edu/bvramor/mengi.html.12.1.2009 http://74.125.77.132/search?q=cache:5_LAsA0-kvoJ:faculty.vassar.edu/bvramor/mengi.html.12.1.2009 Jälkeenpäin tehty läisäy Marketta Antolan.

1. Ihmiskunnan yhtenäisyys

Jumala loi ihmisen ja piti tätä hyvänä.² Jumala rakastaa ihmisiä niin paljon, että hän antoi ainoan poikansa ihmisten puolesta. Jumala on luoja, ja ihminen on luotu. Molemmat kuuluvat samaan kokonaisuuteen. Kristinuskon historiaa tarkastellessamme näemme, että Jumala on valmis maksamaan mitä tahansa pitääkseen ihmiset yhteydessään.³ Ihmiskunnan suuri tragedia on se, että se ei ole vielä ymmärtänyt olevansa osa tätä yhteyttä. Se ei ole vielä ymmärtänyt, että Jumala on rakkaus. Vielä tätäkin surullisempaa on se, että huomattuaan Jumalan olevan Luoja ja ihmisen luotu olento ihmiset eivät enää suostu pysymään osana luomiskokonaisuutta. Joskus ihmiset ajavat tarkoituksellisesti Jumalan ja ihmiskunnan toisiaan vastaan, ja ajattelevat, että jos joku ei tunnusta ihmisen ja Jumalan välistä konfliktia, jopa täydellistä vastakkaisuutta, tämä ei voi olla todella Jumalan yhteyteen kuuluva ihminen. Tämähän on itse asiassa yritys erottaa Jumala omista luomuksistaan, ja tehdä luodusta itsenäinen, itsestään riippuvainen (vaikka tämä ei ole mahdollista). Toisaalta tämä on yritys erottaa kristityt ei-kristityistä, halua jakaa ihmiskunta kahtia uskoa mittapuuna käyttäen, niin kuin se olisi kaikkein oleellisin ero ihmisten välillä.

Ensiksi, Jumalan ja ihmiskunnan erottaminen toisistaan ei ole lähtöisin ihmisen oman syntisyyden tunnustamisesta, vaan siitä että ihmiset vihaavat Jumalan valtaa. Ihminen ei voi sietää ulkopuolista, itseensä kohdistuvaa auktoriteettia. Epätoivoisina ihmiset yrittävät nostaa itsensä Jumalan tasolle.⁴ Näin voidaan kieltää olemassaolon transsendenttinen, korkein muoto; se voi näyttää pyhäältä, mutta oikeastaan tällöin ollaan juuri kieltämässä sitä, mikä on pyhää. Itse asiassa pyhän kieltäminen olisi toteutettava erottamalla ihminen ja korkein toisistaan, niin että syntyisi itsenäinen "minä". Itsensä toteuttamisen kautta korvattaisiin "minun" ja korkeimman omavarainen yhdistelmä.⁵ Tästähän Jeesus sanoi: "Ei jokainen, joka sanoo minulle 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan." (Matt. 7:21) Tällä tavalla saavutetut kokemukset eivät ole missään muo-

2 Jumala piti luomaansa ihmistä hyvänä, mutta se ei tarkoita sitä, että ihminen olisi täydellinen. Tästä on osoituksena Jumalan varoitus Eedenin puutarhassa. "Täydellisyys" voi merkitä kykyjen täydellisyyttä tai moraalista täydellisyyttä. Kertomus Eedenin puutarhasta osoittaa, että ihminen ei ole täydellinen. Ei kyvyllään eikä moraalisuutensa.

3 Sekä tuhlasjapojan että Kainin kohtalo kertovat meille, että Jumala odottaa ihmisen palaavan Hänen luokseen eksymisen, kapinoinnin tai epätoivon ajamana.

4 Itse asiassa tässä tilanteessa ihmiset tietävät oman paikkansa ja ymmärtävät huijaavansa itseään, mutta rajallisuudesta syntyneet syyllisyydet pakottaa heidät kapinoimaan siinä toivossa että he onnistuisivat todistamaan omat kykynsä ja potentiaalisuutensa. Luojan menettäminen aiheuttaa ihmisille huolta ja turvattomuutta, minkä vuoksi he tuntevat olevansa vieläkin syyllisempiä, mikä taas ajaa heidät entistä voimakkaampaan ja epätoivoisempaan kapinaan. Tarina Eedenin puutarhasta on esimerkki juuri tällaisesta psykologisesta tilanteesta: ensimmäinen kapina koetteli omien rajojen ylittämistä, ja toinen kapina oli yritys vierittää syyllisyys pois omilta harteilta.

dossa uskonnollisia, sillä niissä "minä" tulee toimeen omillaan.

Toiseksi, Jumalan ja ihmiskunnan erottaminen toisistaan ei ole seurausta ihmisten elämän epätäydellisyydestä tai ihmisten moraalien puutteista, vaan mustasukkaisuudesta ja turvattomuudesta, jotka johtavat kapea-alaisuuteen. Raamatussa Jeesus kritisoi fariseuksia juuri tästä. Fariseuksien näennäisen harras olemus oli vain yritys esittää kapinoiva sydän puhtaan valkoisena. Ylentämällä itsensä he yrittivät liennyttää sydäntensä rauhattomuutta, kapinaa Jumalan vastaan. Jeesus ei koskaan yrittänyt saada heitä muuttamaan käsityksiään uskonnosta, sillä fariseukset kyllä tiesivät, kuinka tulla yhdeksi Jumalan kanssa, mutta he eivät tahtoneet sitä. He pitivät uskonnollisia käsitteitä korkeimpana auktoriteettina todellisen auktoriteetin, Jumalan, sijaan, niin ettei heidän tarvinnut saattaa omia käsityksiään kyseenalaiseksi. Mutta, koska he tiesivät, ettei heidän uskonsa kohde ollut oikea, ja koska tämä aiheutti heille suurta ahdistusta, he joutuivat elämään valheessa. Lopuksi he päätyivät itse asiassa kieltämään Jumalan ja estivät Jumalan nimessä muitakin ihmisiä lähestymästä ja tuntemasta Jumalaa säilyttääkseen oman käsityksensä jumalasta. He yrittivät myös tuhota muiden ihmisten itseluottamuksen, niin että nämä eivät enää kaipaisi absoluuttisen Jumalan lähelle. Kaiken kaikkiaan fariseukset toivoivat, että muut ihmiset nojaisivat täysin heihin.

Luomiskäsityksissä on perustavaa laatua olevia eroja. Joidenkin mielestä Jumala on luonut kahdenlaisia ihmisiä. Tämän käsityksen mukaan joidenkin osaksi on tuleva pelastus, kun taas toiset on tuomittu rangaistaviksi. Tällainen kreikkalaisessa ja juutalaisessa kulttuurissa esiintyvä dualismi on suurelta osin siirtynyt kristilliseen uskoon. Ajatus saa selityksen Kuolleen Meren käärojen sotaa käsittelevästä tekstistä, jossa ihmiskunta ajautuu sotaan joko Jumalan tai Saatanan puolesta. Muita vaihtoehtoja ei ole.

Mutta onko todella näin? Viime vuonna Kiinaa kohtasi suuri tulvakatastrofi, ja monet Kiinan armeijan sotilaat olivat rohkeasti, oman henkensä uhalla mukana pelastamassa kansalaisia ja näiden omaisuutta. Monet kristityt pitivät huolta näistä urheista sotilaista. Tämä oli ihastuttava kuva ihmisen ja Jumalan välillä vallitsevasta harmoniasta.⁶ Mutta tapahtumaa seurannut riita on kuin Jumalan

5 Pyhän muotoon verhottu pyhän kieltäminen on täydellistä kieltämistä, mistä väistämättä seuraa kaiken ulkopuolisen vallan kieltäminen omasta elämästä, jossa pyhänä pidetään itseä. Tällaisella "minä"-itsellä ei ole absoluuttista merkitystä, mutta sillä on absoluuttinen muoto, ja lopuksi ihminen tavoittelee "minä"-itsen toteuttamista. Tämä on prosessi, jossa ihminen tekee itsestään jumalan. Tällöin ihminen julistaa Jumalan valtaa ja kunniaa vähätellen ihmisen omia voimia, vaikka toiminnallaan itse asiassa korostaakin ihmisen oman valtaa. Jeesus kritisoi fariseuksia juuri tästä syystä.

6 Rakkaus on konkreettinen osoitus Jumalan ja ihmisten välillä vallitsevasta harmoniasta, ja vastat kun ihmiset ovat kuuliaisia Jumalan tahdolle ja elävät rakkaudessa, voidaan saavuttaa täydellinen ja pyhä harmonia.

ja ihmisten välisen jaon symboli.⁷ Riidan pääkysymys ei ole se, kenen meriitit ovat suurimmat, vaan se, kuinka tulkita ihmisten tekemiä uhrauksia, harmonian vai vastakkain asettelun näkökulmasta? Jos ihmisen uhraus toisten hyväksi ei ole lähtöisin pyhästä, mitä virkaa pyhälle sitten jää? Jos Jeesuksen uhraus ei ylistä Hänen ihmisyytensä suuruutta, miten pitäisi sitten tulkita Jeesuksen ylistävät kommentit laupiaasta samarialaisesta? Oliko koko tarina vain satiiriä?

Kun USA pommitti Irakia, monet ihmiset rukoilivat USA:n puolesta, ja pitivät hyökkäystä pyhänä ja uskonnollisena sotana. Palestiinalaisten ja Israelilaisten välisessä kiistassa monet ihmiset seisoivat empimättä israelilaisten puolella, sillä heidän mielestään Israel on Jumalan valittu ja israelilaiset ovat pyhä kansa. Tarjoaako tällainen asenne perustan uskonnolliselle ahdistamiselle ja tekeekö siitä pyhän? Jos voimme oikeuttaa israelilaisten pahat teot naapureita kohtaan uskonnon avulla,⁸ miksi me emme voi puolustaa saksalaisten natsien tekoja? Sointuvatko nämä ajatukset siihen, että Jumala on rakkaus?

Mitä meille kertoo se, että Jumalan rankaisi Kainia, kun tämä tappoi veljensä Abelin? Ilmestyskirjassa 21:3-4 kuvaillaan, kuinka ihminen ja Jumala ovat yhdessä, eikä kärsimystä enää ole. Miten me tulkitsemme tämän? Voisiko jotakin tällaista seurata Pyhästä sodasta? Jos me toisaalta ajattelemme, että kaikki tapahtumat ovat seurausta Jumalan tahdosta, ja toisaalta taas pidämme kaikkia tekojamme oikeutettuina uskonnollisiin syihin vedoten, meidän on määriteltävä uudelleen Jumalan rakkaus ja oikeudenmukaisuus. Ja kuinka meidän tulisi ymmärtää lause "Jumala ei ole puolueellinen"?

Niklas Luhmann kritisoi terävästi sitä, että ihmiset ovat tottuneet jakamaan maailman eri aikoihin ja paikkoihin, ja että heidän mielestään Jumala suosii sellaisia ihmisiä, jotka elävät tietyssä ajassa ja paikassa. Luhmann uskoo, että todellisen evankeliumin sanoman mukaan kaikki määritelmät pätevät vain tietyissä konteksteissa. Toisin sanoen meidän on oltava valppaina huomaamaan minkälaisista kontekstin eroavuuksista perustelut kohoavat.⁹ Eri ihmisten samaa asiaa koskevat, erilaiset tulkinnat johtuvat siitä, että meillä on jo lähtökoh-
taisesti erilaiset kriteerit.

7 On ihmisiä, joiden mielestä alttius tehdä uhrauksia on konkreettinen osoitus pyhän olemassaolosta. Uhrauksen muodot vaihtelevat, ja osa niistä on väistämättömiä, sellaisia, joille ei ole vaihtoehtoa. Heidän mielestään pyhä pystyy vaikuttamaan vain yksittäisiin pyhiin ihmisiin, niin että nämä tekevät rakkauden tekoja tai uhraavat itsensä.

8 Vanhassa testamentissa on paljon tällaisia esimerkkejä. Israelilaiset tappoivat toisen kansan kaikki miehet Jumalan nimessä, ja ryöstivät heidän naisiaan, lapsiaan, eläimiään ja omaisuutta. 4. Mooseksen kirjan luvun 31 mukaan Jumala oli jopa vihastunut israelilaisille, sillä he eivät olleet tappaneet kaikkia "poikia ja avioituneita naisia". 5. Mooseksen kirjan luvun 2 mukaan Mooses sanoi, että he ottivat vihollisen kaikki kaupungit, ja tuhosivat kaikki kaupungit, joissa oli naisia ja lapsia. Pitäisikö ymmärtää saksalaisen kirkon tuki natsseille ja sen yritykset etsiä perusteita toiminnalleen Raamatusta, kun taustalla on tällaista tekstiä?

2. Luomisen ja pelastuksen kokonaisuus

Aikaisemmin mainittu jako on yritys erottaa luominen ja pelastus. Jaon puolesta puhuvien mielestä Jumalan luomistyö valmistui kuudessa päivässä, minkä jälkeen Jumala lopetti luomisen. Näille ihmisille Eedenin puutarhassa sattunut syntiänlankeemus on luomisen ja pelastuksen välinen vedenjakaja. Piispa Ting kritisoi tällaista ajatusta sanoen:

"Uusi Testamentti tuntee Kristuksen sekä Luojana että Pelastajana. Hän on yksi ja sama Kristus, ei kaksi Kristusta. Luominen ja pelastus ovat yhtä, eivätkä ne ole toisiaan vastaan, ei myöskään ole kahta Jumalaa, jotka olisivat vastuussa kukin omasta alueestaan".¹⁰

Joskus me unohdamme, kuinka me olemme taivaltaneet ja edelleen taivallamme uskon matkallamme. Kuljemme epäuskosta uskoon, pinnallisesta uskosta syvään uskoon. Me halveksomme automaattisesti niitä, jotka eivät vielä tunne evankeliumia ja pidämme heitä pahoina. Unohdamme kokonaan ne ihmiset, jotka eivät vielä tunne evankeliumia, mutta ovat auttaneet meitä ja antaneet meille voimia. Aivan kuin me kuuluisimme jo täysin eri kansaan, emmekä enää tarvitsisi heitä. Issler kritisoi tällaista asennetta: "Olemme vähitellen tottuneet laiminlyömään ja heittämään pois sellaista, mistä ei enää ole meille hyötyä ja mitä me emme enää tarvitse. Väistämättä tällainen kulutuskeskeinen näkökulma kohdistuu myös ihmisiin."¹¹ Emme voi löytää Raamatullisia perusteita kohdellaksemme lähimmäisiämme tällä tavoin. Fariseusten asenne osoitti, että ihminen tavoittelee asioita, jotka poikkeavat hyvin paljon siitä, mitä Jeesus meille opettaa.

Mikä on meidän tehtävämme tänään, erilaisuuden vai yhtenäisyyden etsiminen? Etsimmekö ihmisyyttä vai luovummeko ihmisyyden täydellisyyden ta-

9 Niklas Luhmann 1984, *Religious Dogmatics and the Evolution of Societies*. Kiinankielinen käännös on julkaistu vuonna 1998, Institute of Sino-Christian Studies, Hong Kong. Sivu 228. Kääntäjät: Liu Feng ja Li Qiuling. Luhmann kertoi erään tarinan: eräs henkilö varasti omenapuusta omenan, ja sanoi puutarhurille, että Jumala antoi hänelle ruokahalun, niin että hänen teki mieli syödä omenaa. Jos siis puutarhuri suuttuisi hänelle, tämä suuttuisi Jumalalle. Puutarhuri käytti "Jumala -kävelykeppiä" lyödäkseen, kunnes varas tunnusti, että varastaminen oli hänen oma tekonsa. Mitä eroa oli varastamisella ja lyömisellä? Kumpi oli oikeutettua? Miten valitaan oikea, kontekstiin soveltuva metodi? Luhmann ehdotti, että jokaisessa kontekstissa tulisi käyttää samoja keinoja. Jos Luhmannin metodi toimii, olisi mahdollista, että konteksti ei voisi oikeuttaa tekoa.

10 Ding Guangxun wenji, 1999: s. 27. Nanjing: Yilin chubanshe.

11 Klaus Issler, "A response to Scott B. Rae", Christian perspective on Being Human. Ed. J.P. Moreland and David M. Ciochi, Michigan: Baker Books, 1993, s. 257.

voittelusta, koska kaipaamme pyhää?¹² Kristuksen uhrilahja toi pelastuksen, niin että ihmisillä on taas mahdollisuus kääntyä, palata Jumalan luokse. Tavoitteen, Jumalan yhteyteen pääsemisen, saavuttamiseksi pitäisi eliminoida kaikki eroavaisuudet. Mutta tämä erojen poistaminen ei suinkaan tarkoita sitä, että emme enää hyväksyisi ihmisten välillä olevia eroja, tai että sulkisimme ne täysin pois ajatuksistamme. Meidän tulisi hyväksyä näiden erojen yhteinen perusta ja etsiä harmoniaa erojen keskellä. Myös apostoli Paavali korosti sitä, että meidän pitäisi poistaa "seinät, jotka jakavat meidät" (Ef. 2:1). Jos pelastus ei pysty karkottamaan eroista juontuvia konflikteja, mitä reaalista merkitystä Jeesuksen uhrauksella oikein on? Jos pelastuksella ei ole käytännön merkitystä, miten se voisi vaikuttaa ihmisten kääntymiseen? Kysymyksen ydin on: ovatko nämä erot absoluuttisia? Ovatko nämä erot lopullisia, korkeinta laatua olevia?

Simmel huomauttaa, että nykyajan ihmiset eivät voi täysin omistautua jollekin valmiiksi pureskellulle uskonnolle, eivätkä myöskään tyydy määrittelemään uskontoa vain absurdiksi ihmiskunnan unelmaksi, josta ihmiset hiljalleen heräisivät. Kuitenkin, joutuessaan kasvokkain tosiasioiden kanssa he tuntevat itsensä turvattomiksi: He huomaavat, että vaikka historian saatossa uskonnon ja metafysiikkaan, tunteiden, etiikan ja hengellisten merkityksien välillä on ollut eroavaisuuksien meri, nämä erot ovat käsitelleet vain uskon sisältöä, ei niitä periaatteita, joiden avulla se asennoituu todellisuuteen.¹³

Selvästikään Simmel ei puhu jumalattomuuden puolesta vaan selittää yhdenlaista ahdinkoa, johon ihmiset joskus joutuvat. Hän uskoo, että ihminen ymmärtää uskon välittömän merkityksen vähitellen, kohdatessaan arkielämän realiteetteja. Ihmisten täytyy miettiä uudelleen uskoaan ja uskonoppia, jotka esiintyvät siinä, keskellä todellista maailmaa.

Tietenkään pyhä ja epäpyhä eivät ole täysin erottamattomia, mutta millä perusteella ne tulisi jakaa omiin luokkiinsa? Ja mitä jaolla tavoiteltaisiin?¹⁴ Yleensä tavoite ratkaisee tuloksen. Elämän kova kilpailu vaikuttaa alitajuisesti ihmisten asenteisiin pelastusta kohtaan. Erityisesti, kun äärimmäinen, perinteinen teologia korosti pelastuksen määrällisyyttä, niin että jotkut ihmiset pelkäsivät menettävänsä mahdollisuuden saavuttaa niitä ideaaleja, joiden eteen he olivat tehneet kovasti työtä. Heistä tuntui siltä, että jos suhtautui muihin kuin vihollisiin, niin itselle jäi enemmän mahdollisuuksia pelastua.

¹² Tietysti tämä riippuu siitä, kuinka ymmärrämme ihmisyyden. Voimmeko kristittyinä ajatella niin, että ihmisyyys on luonteeltaan pahaa? Jos voimme, niin, kuinka oikein ymmärrämme Jeesuksen ihmisluonteen? Tai toisesta näkökulmasta, jos Jumala pitää luomansa ihmistä hyvänä, vihaako se meillekin jotain ihmisyyden ymmärtämisestä?

¹³ G. Simmel, *Der Moderne Mensch und Religion*. Kääntösuomen käännös vuonna 1997, Institute of Sino-Christian Studies, Hong Kong, s. 46. Kääntäjät: Cao Weidong, jne.

¹⁴ Tässä "ero" on määritelmällisesti eri kuin Luhmannin mainitsema "ero".

Mitä loppujen lopuksi tarkoittaa pelastus? Onko pelastus vain lopullinen tuomio, jolla ei ole mitään tekemistä Jumalan luomistyön kanssa? Troeltsch ei hyväksy tällaista mielipidettä vaan sanoo: Protestanttisisä kristinuskossa pelastus on täysin riippuvainen hurskaasta uskosta Jumalan armoon ja pyhään rakkauteen hänen yrityksessään kohottaa sielua kohti suurempaa sisäistä voimaa ja käsitteellistä valtakuntaa.¹⁵ Tämä ei ole fariseusten tavoittelemaa pelastusta, sillä todellinen kilvoittelu ei ole itsestä ja käytännöllistä henkilökohtaisen edun tavoittelemista, vaan täydellistä epäitsekkyyttä. Oikeastaan fariseusten tavoitteena oli tulla täydellisiksi ihmisiksi,¹⁶ Kristuksen kaltaisiksi ihmisiksi. Jumalan pelastuksen tavoittelemisen edellytyksenä on "hurskas usko Jumalan armoon ja pyhään rakkauteen". Jotkut ihmiset rakentavat uskonsa perustaen sen omaan itseensä, ei Jumalan armoon ja pyhään rakkauteen, jolloin usko ei tee heistä entistä rakastavampia vaan entistä kapeamielisempiä.

Jos Jumalan luoma tahrantui syntiin heti luomisen jälkeen, se tarkoittaa, että Jumalan luomistyö epäonnistui heti valmistuttuaan. Asia on itse asiassa melko lailla päinvastoin, Jumalan luomistyö on jatkuva prosessi, jonka kautta Hän saattaa luomansa yhä lähemmäksi täydellisyyttä. Toisen Mooseksen kirjan mukaan Jumala sai israelilaiset ylittämään itsensä johdattamalla heidät tarkastelemaan uudelleen omia kokemuksiaan,¹⁷ kun taas apostoli Paavali korosti roomalaiskirjeessä sitä, että ihminen voi muuttaa "sydämensä" voittamalla itsensä. Molemmat ovat saman asian erilaisia tulkintoja. Kuten Jeesus korosti: Uskon arvo on jo itse prosessissa ja asenteessa.¹⁸ Pelastus on osa Jumalan luomistyötä. Pelastuksen kautta Jumala antaa luomakuntansa lähestyä täydellisyyttä.

Koska Jumalaa on verrattu taitavaksi savenvalajaksi, Hän tietää varmasti, kuinka luoda savesta kaunis posliiniasia. Hän ei ensin tee vajavaisia astioita, joita rupeisi sitten myöhemmin korjailemaan. Toisien sanoen pelastus on Jumalan keino luoda. Jumala pelastaa siten, että luomisprosessinsa aikana Hän muovaa eksistentiaalisen tietoisuuden hylätyistä ihmisyydestä uskoksi ja kunnioitukseksi Jumalaa kohtaan.

15 Ernst Troeltsch, *Christian Theory and Modernity*. Kiinankielinen käännös 1998, s. 195. Institute of Sino-Christian Studies. Hong Kong. Kääntäjät, Zhu Yanbing, jne.

16 Robert Saucy korosti ihmisen yhteiskunnallisuutta; ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, joten ihmisillä on yhteiskunnallinen olemassaolo. Ja tämän vuoksi ihmisillä on varmasti suhde myös muiden ihmisten kanssa, jotka puolestaan on myös luotu Jumalan kuvan mukaan. Vain jonkin tällaisen suhteen kautta ihminen voi elää todeksi eksistentiaalisen merkityksensä Jumalan kuvana. Ja vain tällä tavalla voi Jeesus todella tulla ihmisyyden malliksi. Saucy, "Theology of Human nature", *Christian Perspectives on Being Human*, s. 26.

17 Norman Geisler 1983, *Zongjiao zhexue*. Kääntäjä: Wu Zongwen. Zhongzi chubanshe. Hong Kong. S. 8.

18 Karl Barth 1998, *Luomashu shiyi*. Kääntäjä: Wei Yuqing. Hong Kong: Institute of Sino-Christian Studies. S. 558-559.

3. Uskon ja moraalin kokonaisuus

Kristinuskon on uskonto, joka korostaa ihmisten tekojen moraalista merkitystä. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kristinuskon sisältö olisi vain luettelo moraalisisista vaatimuksista, joita ihmisten tulisi noudattaa. Yksi fariseusten virheistä oli se, että he johtivat uskontoa pelkän moraalisen opin suuntaan ja vaativat jokaista, joka halusi tulla hurskaaksi uskovaiseksi, tulemaan esimerkiksi. (tämä saattoi olla myös vapaaehtoista) moraaliseksi opettajaksi.¹⁹ Peter Byrne sanoo: "Meidän on kysyttävä, minkälaista uskontoa moraaliset tulkinnat pystyvät tukemaan?" Tässä ydinkysymyksenä ei ole moraalinen standardi, vaan uskonto.

Yleensä me huomaamme vain, kuinka uskonto vaikuttaa jokapäiväiseen käyttäytymiseen ja unohdamme sen tärkeämmän funktion. Troeltschin mielestä pelastuksen ylevin merkitys on siinä, että se saattaa ihmiset moraalin alkulähteille. Uskonto on verkko, joka on rakennettu merkityksistä. Vain näiden merkityssuhteiden selittämisen kautta meidän on mahdollista löytää uskonnon merkitys. Moraalisuus on erottamaton osa uskontoa, niin kuin Van Der Ven sanoo: "(Moraalia) kriteerinä pitäen mitataan, onko henkilö, yhteiskunnallinen ryhmä tai yhteisö todella uskonnollinen vai ei." ²⁰

Uskonnon suuri moraalinen funktio on sen pelastusta koskeva kokonaisuus. Jos tulkitaan kristinuskon moraalivaatimuksia vain henkilökohtaisten tekojen tasolla, uskonto menettää kokonaan merkityksensä, ja pelastuksesta tulee tapa arvostella ihmisten tekojen tai ajatella pateettisen toiveikkaasti.²¹ Tämä itse asiassa kieltää uskonnon moraalisen merkityksen.

Uskonnon moraalisen merkityksen kieltäminen kieltää oikeastaan kaksi asiaa: sen, että Jumalan teoilla olisi todellista merkitystä ihmisten elämään, ja sen, että Kristuksen pelastuksella olisi yksittäiselle ihmiselle mitään positiivista merkitystä. Koska pelastuksen merkitys on tulkittu väärin, pelastus on erotettu Jumalan luomistyöstä, ihmisillä on mahdollisuus saavuttaa tyytyväisyys itseensä, ja sekulaarisessa kontekstissa jopa ylittää itsensä. Olipa kyseessä sitten moralismin harjoittaminen tai moraalisuuden kieltäminen, se rikkoo yhteyden Jumalan armon ja ihmisen henkilökohtaisen yrittämisen väliltä.

¹⁹ Peter Byrne 1998, *The Moral Interpretation of Religion*. Michigan: Eerdmans, s. 150.

²⁰ Johanness A. Van der Ven 1998, *Formation of the Moral Self*. Michigan: Eerdmans, s. 13.

²¹ Byrne kritisoi Kantin oppia puhtaasta moraalista, sillä se johti hänet paradoksiin: "Ihmiset voisivat parantaa moraaliaan omin voimin, tai eivät voisi. Jos ihmiset voisivat, he eivät enää tarvitsisi ulkopuolista voimaa; emmekä puhu transsendenssista emmekä selitä sitä, kuinka tämä on mahdollista. Toisaalta, Kantin oppi, että ihmiset ovat mennyttä syvässä synnissä, menettää myös voimansa. Mutta jos ihmiset todella tarvitsevat ulkopuolisen moraalin lähteen pelastamaan heidät synnistä, Kantin vastustus perinteistä autonomista moraalista kohtaan on virheellinen." *The Moral Interpretation of Religion*, 1998, s. 151.

Pyhittämisprosessissa ihmisluonteen täydellisyys ei tietenkään ("tietenkään", koska edellytyksenä on kristinusko) ole pelkästään henkilökohtaisen moraalin ja kilvoittelun tulos, mutta se ei myöskään voi olla niistä erillään. Raamatussa ei ole yhtäkään mainintaa siitä, että Jumala olisi pakolla tehnyt jostakusta moraalisesti täydellisen. Sen sijaan Raamatusta löytyy montakin tapausta, joissa ihmiset menettävät Jumalan armon moraalissaan ilmenevien, vakavien puutteiden vuoksi. Byrnen mukaan "pyhityksen saavuttamiseksi on työskenneltävä ihmisten kautta, aivan sama, millä keinoin: ei ole väliä mitä sana, kuten 'jumaluus' tarkoittaa; jos sillä on mitään merkitystä, se on varmasti meidän olemassaolomme perusta, jolla on valta tuoda julki voima, joka meillä on henkilökohtaisessa elämässämme."²²

Moraaliseen kilvoitteluun perustuva elämä, josta Byrne puhuu, on sama asia kuin sielun ylevöityminen, joka Troeltschin mukaan on tie pelastukseen. On mahdotonta ajatella hengellistä uskoa, jolla ei olisi moraalista voimaa. Siitä huolimatta näin on kristinuskon vaiheissa joskus käynyt.²³ Uskonto (tai mikä tahansa usko johonkin), jolla ei ole moraalista rajoitusvoimaa, ei myöskään voi johdattaa ihmisiä sekularismista pyhyteen, päinvastoin, se itse asiassa saattaa johdattaa ihmisiä huonompaan suuntaan, niin että he eivät pysty elämään sopuossuudessa yhdessä muiden ihmisten kanssa, vaan heistä saattaa loppujen lopuksi tulla syrjäytyneitä hylkiöitä.

Jeesuksen julistama pelastus ei ole tarkoitettu vain pelkiksi lohdutuksen sanoiksi niille ihmisille, jotka elävät epätoivoisessa tilanteessa. Sen tarkoituksena ei ole vain valaa rohkeutta viimeiseen hengenvetoon asti. Jeesus puhuu todellisesta tulevaisuudesta. Ihmisen täytyy kuitenkin kävellä itse tähän todellisuuteen johtavalla tiellä (Jeesus voi kyllä auttaa matkalla). Tämä julistus purki entiset eettiset sopimukset. Niinpä hurskaus ja moraali ovat muodostuneet perustaksi kristittyjen käyttäytymiselle.

Simmel katsoo ihmisluonnetta tämän sosiaalisen ulottuvuuden lävitse. Ihmisen luonteella on yhteiskunnallinen merkitys. Kristinuskon etiikka avasi ihmisen henkilökohtaisen moraalin rajat niin että myös sillä on yhteiskunnallista merkitystä. Vaikka mikä olisi, niin jokaisella ihmisellä on velvollisuus kantaa huolta myös muiden ihmisten tekemästä synnistä... Kristinuskon sisällä esiintyvät ilmiöt osoittavat, että sillä on vahva ja syvä tunne ihmisyydestä, tai ehkä

²² Ibid.

²³ Esimerkiksi ristiretkien tulos korosti sodan ja pelastuksen välttämättömyyden suhdetta. Kolonialismin aikoina länsimaalaisen kirkon verinen historia Etelä-Amerikassa ja Aasiassa oli vastakohta kokonaan inhimilliselle moraalille. Vaikka nämä historialliset tapahtumat ovat saaneet osakseen paljon kritiikkiä, jotkut yrittävät nykyisin oikeuttaa tällaista missiologiaa ja saavat aikaan paljon vahinkoa. Tämä ei ole vain psykologinen tai uskonnollinen ongelma, vaan myös uskonnon tavoitteiden ja Jumalan tuntemisen ongelma.

kyseessä onkin jonkinlainen vapauttava tunne, joka tapauksessa se kieltää ihmisen olemassaolon vain itseään varten.²⁴

Vaikka Simmel puhuukin kristillisestä ideaalista, hänen kuvaamansa suhteen voisi laajentaa koskemaan myös muita alueita. Yllä oleva analyysi osoittaa sen, että luomista ja pelastusta ei voi erottaa toisistaan. Jokainen yritys erottaa niitä vie kristinuskon kriisiin. Jos me emme auta Kiinan kontekstissa kristittyjä ja seurakunnan työntekijöitä ymmärtämään luomisen ja pelastuksen suhdetta, meidän tulee olemaan vaikea selittää, mikä merkitys kirkolla on muuttuvassa kiinalaisessa yhteiskunnassa. Tämä ei tietenkään saa jäädä vain suunnitelmaksi, jolla yritämme saada osaksemme kiinalaisen yhteiskunnan hyväksynnän, sillä kyseessä on vain se, mitä Jeesus on meille opettanut ja mitä kohti Kiinan kirkon Kolmen itsen – liike on kulkenut jo kymmeniä vuosia.

Tällä hetkellä Kiinan kirkossa luominen ja pelastus ovat ihmisten ymmärryksen mukaan erillisiä asioita. Jos joku näkeekin yhteyden näiden kahden välillä, niin se on lähöisin perinteisestä predestinaatio-opista, jonka mukaan Jumala on päättänyt jo ennen luomista, kuka tulee pelastetuksi ja kuka ei; siten mikään, mitä ihminen tekee, ei vaikuta hänen lopulliseen kohtaloonsa.

Jos käsitteitä ei määritellä uudelleen, ei kukaan varmastikaan uskalla selkeästi sanoa, että ihminen voisi muuttaa Jumalan jo tekemän päätöksen. Kysymys kuuluukin, mikä on tämän ajatuksen Raamatullinen peruste? Monet ihmiset kiinnittävät huomionsa eskatologisiin kysymyksiin, mutta eivät tule ajatelleeksi sitä, että kaikki kristillisen opin osat liittyvät toinen toisiinsa. Erityisesti luomisopin laiminlyöminen on estänyt Kiinan kirkkoa kehittymästä. Kulttuurivallankumous sai kirkon vanhat työntekijät huomamaan, että ihmisten yhteiset kokemukset ovat hyvin tärkeitä. Nuoremmilla kirkon työntekijöillä ei ole samaa kokemusta. Heidän täytyykin ryhmittäytyä ja oppia ymmärtämään vanhaa sukupolvea ja sen kokemia asioita. Jos emme voi ymmärtää, että luominen on pelastuksen edellytys, me tulemme laimentaneeksi yhden kristinuskon keskeisimmistä opeista pelkäksi utilitaristiseksi hyödyn tavoitteluksi. Tämä onkin yksi kirkkomme suurista ongelmista.²⁵

Emme saa ajautua kiistaan, jossa vastakkain ovat luominen ja pelastus, sillä

24 *Xiandairen yu zongjiao*, s. 131-132.

25 Monet kristityt eivät tule kirkkoon etsimään uskon merkitystä tai totuutta, vaan henkilökohtaista etua, konkreettista hyötyä elämäänsä. Jopa osalle teologian opiskelijoista usko edustaa hyötyä maallisessa elämässä. Tämän kaltainen hyötyä tavoitteleva usko on altis sekä epäterveille ajatuksille ja vaikutuksille että harhaopeille, sillä harhaopit usein korostavat välittömän hyödyn näkökulmaa. Markkinatalous on tuonut kristityille entistä enemmän tällaisia tarkoitushakuisia ajatuksia. Siksi he ajattelevat, että pelastuksella on kaksi merkitystä, että siitä on hyötyä tässä elämässä ja että se on vakuutus tulevasta elämästä. Vaikka näinkin tietysti voi ajatella, ongelmana on, että se muuttaa uskon Jumalaan henkilökohtaisen hyödyn tavoittelemiseksi.

se olisi suuri virhe. Näiden kahden välinen ero on ihmisen tekemä. Inkarnaatio ja ylösnousemuksen ihme osoittavat, että pelastus on Jumalan luomisen jatku-
mo; nämä kaksi asiaa ovat samalla jatkumolla sen kanssa, kun Jumala asetti
Adamin ja Eevan Eedenin puutarhaan tai kun hän pelasti israelilaiset Egyptistä.²⁶

Kymmenien vuosien kokemus on osoittanut meille, että yksi syy kirkkom-
me kehittymiseen on ollut meidän yhteiset kokemuksemme Kiinan kansana,
yhteisen perustan, ei yksilöllisten erojen etsiminen. Kiinan kirkko on kehittynyt
nopeasti, mikä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kirkkomme perusta olisi tukeval-
la pohjalla. Esimerkiksi Raamatun tutkimus ja dogmien ymmärtäminen tarvit-
sevat vielä lisää panostusta. Emme siis saa hymistä tyytyväisinä itseemme, vaan
meidän on tarkasteltava kulkemaamme polkua ja arvioitava itseämme uudes-
taan ja uudestaan, pohdittava kokemuksiamme, niin että voisimme tehdä teolo-
gisia valmisteluja kehittääksemme Kiinan kirkkoa pitkällä tähtäimellä.

Jos tyydymme tämän päivän tilanteeseen, saatamme menettää sen perustan,
jonka vanhat sukupolvet ovat jo rakentaneet kirkkomme perustaksi. Nyt, kun
20. vuosisata lähenee loppuaan ja kirkkomme kehittyy jatkuvasti hurjalla vauh-
dilla, meidän on hyvä katsoa taaksepäin ja tarkastella uusin silmin uskoamme,
ymmärrystä, jolle me olemme sen perustaneet ja siihen liittyviä käytäntöjä. Jos
me pystymme tähän, on siitä paljon apua Kiinan kirkolle ja sen suotuisalle kehi-
tykselle.

26 Vertaa kristinuskon kehittymistä juutalaisesta uskonnosta maailman uskonnoksi. Lähtö
juutalaisuudesta ei ollut seurausta siitä, että juutalaisuus olisi ollut jotenkin puutteellinen
uskonto, vaan kristinuskko oli keskellä suurta kehitysprosessia.

KUINKA TUKEA RATIONAALISEN USKON KEHITTYMISTÄ

Xu Xiaohong

Kustannusosaston johtaja, CCC

Rationalismin ja uskon suhde on laaja aihe, josta on kulttuurisesta näkökulmasta puhuttu hyvin paljon. Kiinan kirkossa erityisesti he, jotka pitävät itseään "uskovaisina kristittyinä", ajattelevat, että rationalismin ja uskon välinen suhde on ristiriitainen. Tällaisella ajattelulla on voimakas vaikutus ruohonjuuritasolla oleviin ihmisiin. Kiinan kirkon johto on nyt havahtunut kiinnittämään huomiota tähän ongelmaan ja käynnistänyt projektin, jonka tarkoituksena on edistää teologisen ajattelun kehittämistä ja syventämistä. Hanke tulee varmasti vaikuttamaan kirkkoomme voimakkaasti, vaikka emme vielä olekaan saaneet paljon konkreettisia tuloksia.

Kun tässä puhun rationaalisen uskon rakentamisesta, en tarkoita sitä, että järki voisi korvata uskon tai että järki olisi uskon kohde. Tarkoiton sitä, että uskon täytyy olla sellaisella pohjalla, että voimme pitää sitä luotettavana, perusteltavissa olevana ja järkevänä. Erityisesti yleisellä tasolla uskonto ei voi perustua yksittäisiin, henkilökohtaisiin kokemuksiin, vaan se on monien ihmisten kokemusten perusteelta tiivistetty kollektiivinen kokemus- ja ajatuskokoelma, jotka on lisäksi yleisesti hyväksytty ja tunnustettu. Näin on syntynyt dogmi, pohja teologiselle keskustelulle.

Jokaisessa uskonnessa on sekä rationaalisia että ei-rationaalisia (käytän jälkimmäisistä mielelläni nimitystä "yli-rationaalinen") elementtejä. Mutta, jos me tahtomattamme tuotamme näitä yli-rationaalisia elementtejä vastustamaan järkiperaista ajattelua, uskonnosta tulee vaarallinen.

Kiinan kirkko kamppailee tällä hetkellä monien tähän asiaan liittyvien ongelmien ja ilmiöiden parissa. Yksi tällainen on harhaoppi, joka kantaa nimeä "Itäinen salama". Vaikka harhaoppi ei olisikaan kovin voimakas, maaseudulla elävät ihmiset ovat usein hyvin kiinnostuneita ihmeteoista, paholaisten ajamisesta, sairauksien parantamisesta ja henkilökohtaisista, yliluonnollisista kokemuksista. Nämä elementit houkuttelevat ihmisiä enemmän kuin mikään uskonoppi tai dogmi. Tämä on yksi tärkeä syy siihen, että vaikka Kiinan kirkon kehitys on ollut muuten nopeaa, sen teologia ei ole pysynyt kehityksen mukana vaan on jäänyt melko vaatimattomalle tasolle.

Kiinalaisten kristittyjen ajattelussa on liian vähän rationaalisia elementtejä. Haluaisinkin, että Kiinassa keskityttäisiin kehittämään rationaalista uskoa, niin että me voisimme karsia kristinuskostamme pois taikauskon, oman hyödyn tavoittelun ja järjenvastaisuuden.

Piispa Ting Kuang-hsun on sanonut: "Toivon, että pitkän ajan kuluessa Kiinassa ilmestyy uusi, järkevä, väärän ja oikean erottava kristinuskko, joka nostaa Kristuksen ja moraalin korkealle tasolle, joka ei esitlee julmaa Jumalaa vaan ihanan Jumalan, joka rakastaa ihmisiä. Tällainen kristinuskko on elävää ja kehityskelpoista kristillistä uskoa. Tällaisella kristinuskolla on tärkeä sanoma maailmalle."¹

1. Rationaalisen ajattelun herääminen uuden ajan kiinalaisessa kirkossa

1970 ja 1980 -luvulta lähtien kristillinen kirkko on saanut toimia Kiinassa melko vapaasti, ja kristittyjen lukumäärä on kasvanut jatkuvasti. Tästä kaikesta huolimatta kiinalaiset oppineet eivät edelleenkään juuri kunnioita kristinuskoa saati sitten suhtaudu siihen asiaankuuluvalla vakavuudella. Perinteiset ajattelumallit² joutuivat kuitenkin kohtaamaan valtavan määrän haasteita, kun Kiinan talous ja erityinen kiinalainen sosialistinen yhteiskunta alkoivat kasvaa ja kehittyä. Ja 1990- luvulta lähtien kiinalaiset oppineet ovatkin alkaneet suhtautua uskontoihin hieman positiivisemmin kuin aikaisemmin. Erityisesti kristinuskko on saanut viime aikoina osakseen kiinnostuneisuutta, mitä on Kiinassa kutsuttu jopa "kristilliseksi kuumeeksi".

Miksi kristinuskko on päässyt viime aikoina kiinalaisten suosioon? Siksi, että ihmiset ovat ruvenneet etsimään elämän tarkoitusta. He yrittävät ymmärtää maailmaa, ihmisten kasvun ja elämän salaisuutta. Siksi, että ihmiset ovat alkaneet ymmärtää länsimaista kulttuuria aivan uusilla tavoilla. Siksi, että ihmiset kaipaavat rauhaa sydämeensä. Siksi, että ihmiset eivät jaksa ymmärtää todellisuutta ja elämisen vaikeutta. Siksi, että ihmiset ovat alkaneet kiinnittää huomiota koko maailmaa koskeviin, yhteisiin ongelmiin. Siksi, että ihmiset ovat käytännöllisiä ja osalla heistä on omia, poliittisia päämääriä.³

Vastauksista käy ilmi, että yhteiskunnan muuttuessa toisaalta vanhat perinteet ja tavat ajautuvat kriisiin, kun toisaalta taas uskonnot saavat uudenlaista

1 Ding Guangxun, "*Mantan shenxue sixiang jianshe*", Shengjing Xinyang Jiaohui, Zhongguo jidujiao lianghui, maaliskuu 2001, s. 15.

2 Perinteisellä tarkoitetaan tässä kommunistisia/sosialistisia ajattelumalleja, huomautus MA.

3 Li Pingye 1996, "*Dangdai zhongguo zhishi fenzi rentong jidujiao xintai jianxi*", Jidujiao wenhua yu xiandaihua, toim., Gao Shining ja He Guanghu. Zhongguo shehui kexue chubanshe. Kesäkuu 1996, 262-269.

arvostusta ja merkitystä, kun ollaan uuden kulttuurin ja uusien arvojen valintatilanteessa.

Kun Kiina liittyi Maailman kauppajärjestön WTO:n⁴ jäseneksi, kiinnostus uskontoa kohtaan kiihtyi Kiinassa pahemmaksi kuin kuumeksi. Näin kävi, koska kiinalaiset oppineet ovat teoriassa olleet aina hyvin kiinnostuneita kristinuskosta, sillä kristinuskolla on ollut tärkeä merkitys Euroopan ja muiden länsimaiden kehittämisessä. Aikaisemmin uskonto on kiinnostanut Kiinassa vain köyhien alueiden ihmisiä, mutta nyt myös taloudellisesti kehittyneillä alueilla elävät ihmiset ovat alkaneet kiinnostua kristillisestä sanomasta.

”Kun Kiina liittyy WTO:n jäseneksi, myös kaikenlainen uskonnollinen toiminta aktivoituu.”⁵ Sillä kun Kiinan ja muiden maiden välillä on yhä enemmän taloudellisia ja kaupallisia yhteyksiä, varmasti se vaikuttaa myös kiinalaiseen kulttuuriin ja uskonnolliseen ajatteluun. Lisäksi uskonnolla on vaiheikas ja monimutkainen historia.

Kiinan kirkko ei ollut aiemmin huomannut, että akateemisessa maailmassa oli paljon oppineita, jotka ovat pitkään olleet kiinnostuneita kristinuskosta. Apostoli Paavalin sanoin: ”Mutta ei sillä väliä! Minä iloitsen siitäkin, kunhan Kristusta vain kaikin tavoin julistetaan” (Fil. 1:18). Suuresta innostuksesta huolimatta Kiinan kirkko on yrittänyt pysyä tyyneenä. Kiinaan on syntynyt ryhmä niin sanottuja kulttuurikristittyjä (osa ihmisistä ei todellakaan pidä tästä nimityksestä),⁶ joilla on ollut paljon paremmat kulttuuriset ja akateemiset kyvyt kuin kiinalaisten teologisten seminaarien opiskelijoilla. Ja yhtäkkiä akateemisista kulttuurikristityistä tulikin Kiinan teologisen tutkimuksen edustajia, joihin ulkomaalaiset akateemiset ihmiset ja kirkot ottivat innokkaasti yhteyttä. Vasta tällöin Kiinan kirkko huomasi, että sen oman teologisen tutkimuksen taso oli kovin matala. Havainto oli kirkolle suuri pettymys.

Kiinan kirkon työntekijät iloitsivat siitä, että kirkon jäsenten lukumäärä oli kasvamassa, mutta samoihin aikoihin monet kiinalaiset oppineet ajattelivat, että Kiinan kirkko ”on maailman valtakirkkoihin verrattuna monessa asiassa pahasti jäljessä, jopa niin, että paikoin esiintyy suoranaista taikauskoa”.⁷ Lukuisat kiinalaiset seurakunnat julistivat innoissaan evankeliumia, mutta laiminlöivät kristittyjen hengellisen kehittämisen ja näiden paimentamisen, mikä oli vastoin seura-

4 World Trade Organisation.

5 Chen Janguang (Hong Kong) 2003, ”Zhongguo rushi jiqi dui zhongguo zhengjiao guanxi de yingxiang”, käännös Pei Yong, Zongjiao yu shijie, elokuu 2003, s. 28.

6 Zhang Xianwen 2003, ”Jiushi niandai zhishi fenzi jidujiao xinyang”, Guangdong xiehe shenxuezhì, No. 1, 2003, s. 125. Kulttuurikristityt ovat lähinnä uskontotieteen opiskelijoita, jotka ovat opiskelleet kristinuskoa akateemiselta pohjalta.

7 Sun shanling 1996, ”Zhongguo minjian jidujiao”, Jidujiao wenhua yu xiandaihua, toim., Gao Shining ja He Guanghu, Zhongguo shehui kexue chubanshe, kesäkuu 1996, s. 255.

kunnan tarpeita. Siksi kävi usein niin, että kun joku intellektuelli tuli kirkkoon, hän jäi vaille etsimäänsä hengen ravintoa, niin että joutui lähtemään pettyneenä pois palaamatta koskaan takaisin.

Jeesus sanoi, että hyvä paimen menee etsimään vaikka vain yhtä ainoaa kadottamaansa lammasta, ja on valmis kuolemaan lampaan puolesta (Luuk. 12:4-6; Joh. 10:11). Suuri osa kirkon työntekijöistä ei edes huomannut lampaiden, erityisesti oppineiden lampaiden, katoamista. Me emme voi kirkkona jättää kirkosta erillään olevia, luonnollisia kokoontumispaikkoja kehitystavoitteiden ulkopuolelle, sillä esimerkiksi yliopistoissa on yhä enemmän ja enemmän erilaisia piirejä (en tarkoita sitä, että ne kuuluisivat maanalaisiin seurakuntiin), joiden vetäjillä ei ole lainkaan teologista koulutusta. Jos jättäisimme tällaiset ryhmät täysin huomiotta, ulkomaalaiset tahot saisivat mahdollisuuden sotkeutua näihin asioihin ja äärimmäiset ainekset saisivat tilaisuuden levittää harhaoppeja kristinuskon nimissä.

Kiinan kirkon teologia on suurimmaksi osaksi konservatiivista, mikä on seurausta siitä, että aikaisemmin länsimaalaiset, vanhakantaiset lähetystyöntekijät tulkitsivat Raamattua vain ja ainoastaan konservatiivisella tavalla. He puolestaan vaikuttivat kiinalaisiin kristittyihin niin syvästi, että Kiinan kirkko on edelleen vahvasti konservatiivisen teologian edustaja.

Vaikka Kiinan kirkko on koko ajan yrittänyt itsenäistyä, sen itsenäisyyden taso ei ole vielä kovin korkea, koska länsimaaiset lähetystyöntekijät levittivät kristinuskoa epäreilujen sopimusten suojeluksessa, eivätkä kiinalaiset voineet toimia itsenäisesti. Kiinan kirkon historian sata ensimmäistä vuotta ovatkin oikeastaan länsimaalaista lähetystyön historiaa.⁸ Jotkut ulkomailla olevat tutkijat pitivät Kiinan kirkon omiakin saavutuksia länsimaisten lähetystyöntekijöiden ansioina: "Nämä ... lähetystyöntekijät johdattivat satoja tuhansia ihmisiä Kristuksen yhteyteen, ... tänään Kiinan maaseudulla on monta sataa tuhatta kristittyä, joista suurin osa on tullut uskoon heidän kauttaan..."⁹ Vaikka tällaiset mielipiteet korostavat länsimaiden vaikutusta aivan liikaa, on myönnettävä, että kolonialisteilla oli suuri vaikutus kiinalaiseen teologiaan.

Varhaisimmista teologisista linjauksista on seurauksena se, että jotkut edelleen jakavat ihmiset uskoviin ja epäuskoviin. Uskovat ovat yhtä suurta perhettä ja epäuskovat ovat pakanoina. Uskovat pääsevät taivaaseen, kun taas epäuskovat joutuvat helvettiin. Tällaisten uskovien mielestä tämä maailma on syntinen. Ei siis kannata yrittää mitään, koska sillä ei ole mitään merkitystä. Maailmanloppu

8 Tang Qing 1991, *Zhongguo jidujiao bainianshi*, Xianggang Daosheng chubanshe, 659-660.

9 Tämä on Amerikkalaisen Paul Cohenin mielipide. Katso Yao Xiyi 1998, "*Chuanjiaoshi yu zhongguo zongjiao*", *Jiegou yu chongjian*, toim., Chen Rongyi ja Wang Zhongxin, huhtikuu 1998, *Jianada Enfu xiehui*, s. 104.

on tulossa, ja maanjäristykset, nälänhätä, sairaudet ja sodat ovat sen ennusmerkkejä. Heidän ajattelunsa vastustaa järkeä. Heidän mielestään kaikki ihmisen tieto ja järjellinen toiminta on lähtöisin ihmisen sielusta, ei hengestä, joten nämä on ristinnaullittava synnin ja epävanhurskauden kanssa. Vasta sitten henki pääsee näkyviin. Tieto tekee ihmisistä ylpeitä; "hengelliset" ihmiset eivät käytä järkeä, eivätkä he kysy miksi –kysymyksiä Jumalan edessä. He vain elävät Pyhän Hengen johdossa. Kun ihmisissä oleva henki saa vapauden ja kasvaa kypsäksi, ihmiset pystyvät puhumaan kielillä, parantamaan sairauksia ja ajamaan riivaajia pois, jopa siirtämään vuoria! Tällä tavalla ihmisistä muotoutuu todellisia, hengellisiä ihmisiä, jotka ovat täynnä Pyhää Henkeä. Tällaiseen ajatteluun pohjaava teologia on ollut monen kiinalaisen seurakunnan virallinen dogmi, jonka perusteella kristittyjä on jaettu hengellisiin ja epähengellisiin. Koska usko Jeesukseen antaa lupauksen Taivaasta, niin ihmiset ovat keskittyneet enemmän hengellisiin kuin maallisiin asioihin. He suorastaan ylenkatsovat kaikkea maallista. Jotkut kristityt taas ovat hyvin maanläheisiä, sillä he uskovat, että "te saatte, kun pyydätte", ja tavoittelevat vain käytännön hyötyä. Kaikille edellä mainituille ihmisille usko ja järki, tieto ja hengellinen elämä ovat ristiriidassa keskenään.

Epäilemättä on niin, että Kiinan kirkossa on paljon heikkoja ihmisiä ja kirkko on heitä kohtaan suvaitsevaisempi kuin yhteiskunta. Lisäksi kirkko on pystynyt tarjoamaan psykologista tyytyväisyyttä uskoville, jotka etsivät kunniaa ja lupauksia tulevasta.

Jotkut tutkijat ovat huomanneet, että perinteiset kiinalaiset uskonnot eivät ole esteenä kristinuskon leviämiseksi, vaan ne muodostavat yhteiskunnallisen ajattelun pohjan, jolle perustuu myös kristinuskon kasvava suosio. Kiinalaisella kansanuskolla¹⁰ on esimerkiksi seuraavanlaisia ominaisuuksia:

- 1) Ihmiset eivät usko systemaattisesti mihinkään tiettyyn uskontoon. Kansanuskolla on suuri vaikutusvalta.
- 2) Uskovilla on paljon primitiivisten uskontojen kannattajien ominaisuuksia. He ovat hajaannuksissa ja järjestymättömiä.
- 3) Polyteismi ja pluralismi ovat suosiossa. Uskonnolliset järjestelmät ovat hyvin monimutkaisia.
- 4) Uskonnolla on vahva käytännölliseen ja maalliseen hyvään tähtäävä merkitys. "Usko tuo tulosta" on monille ihmisille mitta, jolla uskonto valitaan.
- 5) Käytäntö on tärkeämpi kuin teoria, liturgia on tärkeämpi kuin oppi.

"Kristinuskko käyttää apunaan kiinalaisten uskontojen ominaisuuksia ja etsii mahdollisuutta kehittää itseään kiinalaisen uskonnon perinteisillä alueilla."¹¹

10 Alun perin "Han-kansanuskolla". "Han" on kiinalaisten oma rotunimike. MA

Meidän pitäisi kirkossa muistaa akateeminen analyysi. Kun vertaillaan kristinuskoo ja perinteistä kiinalaista uskontoa, kristinuskolla pitäisi olla systemaattisempi oppi, rikkaampi teologia, terveempi järjestys ja vahvempi sopeutumiskyky. Siksi teologisen ajattelun rakenteellinen kehittäminen on edellytys Kiinan kirkon kehittymiselle. Professori Chen Zemin on sanonut, että: "Uskonto ilman teologiaa on matalatasoista ja primitiivistä uskontoa, ja uskonto ilman ajattelua on järjetöntä."¹²

Kiinan kirkon on nyt mietittävä tulevaisuuttaan ja käytettävä siinä järkeä.

2. Järjen ja uskon suhde seurakuntaelämässä

Järki ja usko eivät sulje toisiaan pois. Puhuessaan omasta uskonelämästään apostoli Paavali sanoi: "Minun tulee rukoilla hengelläni, mutta myös ymmärryksellä; minun tulee laulaa kiitosta hengelläni, mutta myös ymmärryksellä." (1. Kor. 14:15). Lääkäri Luukas puhui Jeesuksen viisaudesta kolme kertaa (Luuk. 2:40, 47, 52). Lisäksi Herramme Jeesus Kristus itse on sanonut: "Minä olen tie, totuus ja elämä" (John. 14:6), mikä selvästi viittaa siihen, että Hän on kaikkien totuuksien (myös viisauden) lähde.

Raamatussa järki on usein korvattu sanoilla "viisaus" ja "tieto". Järkeä ei ole koskaan hylätty. Itse asiassa, jos joku tekisi niin, se olisi Raamatun mukaan tyhmää. Vanhassa Testamentissa kerrotaan, että Mooses sai parhaan mahdollisen egyptiläisen kasvatuksen (Ap.t. 7:22), ja hän varoitti israelilaisia, että salatut asiat ovat vain Herran, meidän Jumalamme, tiedossa. Mutta ne asiat, jotka hän on ilmoittanut, ovat tarkoitettu meille ja lapsillemme, että aina täyttaisimme tämän lain käskyt. (5. Moos. 29:28).

Salattuja asioita ei pysty järjellä ratkaisemaan, mutta ilmoitettuja asioita on mahdollista tutkailla ja oppia ymmärtämään käyttäen järkeä ja tunnetta. Sanalaskujen kirjoittaja puhui tästä aiheesta paljon, esimerkiksi, "Hullu halveksii viisautta ja opetusta" (Sananl. 1:7). Kirjoittaja kehottaakin lukijaa: "Herkistä korvasi kuulemaan viisautta, avaa sydämesi ymmärrykselle, pyydä tietoa avuksi, korota äänesi ja kutsu ymmärrystä. Etsi sitä kuin hopeaa, tavoittele niin kuin kätkeytyä aarretta." (Sananl. 2:2-4).

Sananlaskujen kirjaajan näkökulmasta kaikki viisaus on Herralta Jumalaltamme, "sillä viisaus tulee Herralta, hän antaa tiedon ja ymmärryksen."

11 Luo Weihong 2001, "Zhongguo jiaohui fazhan yu shehui huiying", Zhongguo jidujiao jiaohui fazha — yuanyi yu luxiang, Shijie xinyizong lianhui, marraskuu 2001, s. 3.11
Luo Weihong 2001, "Zhongguo jiaohui fazhan yu shehui huiying", Zhongguo jidujiao jiaohui fazha — yuanyi yu luxiang, Shijie xinyizong lianhui, marraskuu 2001, s. 3.

12 Chen Zemin 1998, "Qianyan", Ding Guangxun wenji. Yilin chubanshe. Syyskuu 1998, 2.5.

(Sananl. 2:6). Hänen mielestään viisaus on tärkein, siksi ihmisten täytyy tavoitella sitä: "Hanki viisautta, se on aarteista kallein, hanki ymmärrystä, sijoita kaikki varasi siihen." (Sananl. 4:7). Perusteluiksi kirjoittaja esittää seuraavaa: "Silloin viisaus tulee sydämeesi ja tieto ilahduttaa mieltäsi." (Sananl. 2:10). Siksi: "Arvostakaa ... tietoa enemmän kuin kalleinta kultaa." (Sananl. 8:10). Ja vielä: "Ymmärtäväinen tavoittelee tietoa, viisaan korva on aina sille avoin." (Sananl. 18:15). "Viisaus on väkevyyttä, kokemus tuo voimaa." (Sananl. 24:5).

Itse asiassa ilman tervettä järkeä ihminen ei voi saavuttaa tervettä hengellistä elämää. Uudessa Testamentissa apostoli Pietari opasti ihmisiä: "Pyrkikää sen vuoksi osoittamaan uskossanne lujuuutta, lujuuudessa oikeaa tietoa, tiedossa itsehillintää" (2. Piet. 1:5-6). Apostoli Johannes puolestaan kertoi, että Mooseksen kautta me saimme lain, ja Jeesuksen kautta meidän osaksemme tulivat myös armo ja totuus. (Joh. 1:17).

Apostoli Paavali vastusti kreikkalaisten tapaa korvata evankeliumi tiedolla. Analysoimalla Jumalan tekoja järkipäiseen päättelyyn tukeutuen, ei ole mahdollista päästä oikeelliseen lopputulokseen. Paavali kritisoi myös juutalaisten taipumusta mystiikkaan ja ihmetekojen tavoittelemiseen (1. Kor. 1:22-25).

Paavalin teologia ei vastusta järkeä. Itse asiassa Paavali vastusti niitä kristittyjä, jotka tahallaan harrastivat kielillä puhumista, sillä: "Jotta voisin opettaa muitakin, haluan seurakunnassa silti puhua mieluummin viisi ymmärrettävää sanaa kuin tuhansia hurmoskielen sanoja." (1. Kor. 14:19). Hänestä oli ikävää, että israelilaiset, hänen oma kansansa "ovat täynnä intoa Jumalan puolesta, mutta heiltä puuttuu ymmärrys." (Room. 10:2). Siksi Paavali kehotti kristittyjä: "Kun te nyt kerran tavoittelette henkilähjoja, pyrkikää saamaan niitä runsain määrin seurakunnan rakentamiseksi." (1. Kor. 14:12). Lisäksi Paavali esittää toiveen, että seurakunnassa "kaiken on vain tapahduttava arvokkaasti ja hyvässä järjestyksessä." (1. Kor. 14:40).

Paavali uskoo, että Jumala "antaisi teille viisauden ja näkemisen hengen" (Ef. 1:17), sillä Jumala on antanut armonsa rikkauten tulla runsaana osaksemme ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä (Ef. 1:8). Siksi myös järki on Jumalan lahja. Paavali sanoi filippiiläisille, että "rukoilen myös, että teidän rakkautesne kasvaisi ja yltäisi yhä parempaan ymmärrykseen ja harkintaan." (Fil. 1:9).

Kaikki nämä jakeet kertovat meille, että usko ja järki eivät ole keskenään ristiriitaisessa suhteessa.

En nyt kuitenkaan tarkoita sitä, että järki olisi tärkeintä, enkä sitä, että järki voisi korvata uskon, sillä järjellä on rajansa. Ja tämän vuoksi me tarvitsemme uskoa. Kuten Paavali sanoi: "Eihän Kristus lähettänyt minua kastamaan vaan julistamaan evankeliumia, ei kuitenkaan viisain puhein, koska Kristuksen risti

silloin menettäisi merkityksensä.” (1. Kor. 1:17).

Tietysti kristinuskossa on elementtejä, jotka ylittävät ihmisen käsityskyvyn, muutenhan se ei olisi enää uskonto. Mutta kristinusko ei vastusta järkeä. Kuten pyhä Anselm Canterburylainen (1033–1109) sanoi: ”Usko tavoittelee ymmärrystä”. Ilman järkeen perustuvaa pohdintaa uskosta, ei voitaisi ilmaista uskonollista tietoa. Ilman uskoa, järjellä ei olisi mitään päämäärää.

John Locke (1632–1704) myönsi, että ilmoitus on korkeammalla kuin järki, mutta hänen mielestään usko ei saa olla ristiriitaisessa suhteessa järjen kanssa: ”Jos järki tarjoaa vakuuttavaa tietoa, meidän täytyy kuulla sen ääntä... Jos jokin on ristiriitaisessa suhteessa aidosti järkevän käsken kanssa, emme voi sanoa, että se on uskoa, jolla ei ole mitään tekemistä järjen kanssa. Jos joku kuitenkin puhuu tällä tavoin, me emme voi olla samaa mieltä hänen kanssaan.”¹³

Piispa Sheng Zigao kertoi vertauksen, jossa järki ja hengellinen elämä ovat kuin ihmisen kaksi silmää, joiden kautta tämä tarkastelee Jumalaa. Hän sanoi: ”Ilman järkeä usko olisi vain taikauskoa, ilman uskoa järjeltä puuttuisi voima.”¹⁴

Paavali on puhunut myös todellisesta hengellisestä elämästä: ”Toivon, että he rakkauden yhteen liittäminä saisivat rohkeutta ja saavuttaisivat rikkaimman ja syvimmän tiedon: tulisivat tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä.” (Kol. 2:2–3). Paavalin toivotus kolossalaisille oli: ”että te saisitte runsaasti hengellistä viisautta ja ymmärrystä ja tulisitte täydelleen tuntemaan Jumalan tahdon.” (Kol. 1:9). Järki ja usko, ymmärrys ja hengellinen elämä eivät siis voi olla täysin erillään toinen toisestaan.

Emme pidä järkeen perustavaa ajattelua ainoana oikeana tapan ajatella, sillä myös järjellä on rajansa. Ja järki saattaa jopa olla väärässä. Jean Jacques Rousseau (1712–1778) sanoi: ”Järki on huijannut meitä liian monta kertaa. Meillä on pätevä syy suhtautua siihen epäillen. Omatunto ei huijaa meitä koskaan, joten se on ihmiskunnan todellinen opas.”¹⁵

Karl Barthin (1886–1968) mielestä usko itse on tietoa. Hän sanoi: ”Kristittyjen usko on järjen ilmoitus. Tässä ilmoituksessa ihminen elää vapaasti Jeesuksen Kristuksen totuudessa, samalla kun oppii tämän kautta tuntemaan oman olemassaolonsa merkityksen, kaikkien kokemusten syyn ja päämäärän.”¹⁶

Usko on ihmisen elämän kantava voima, se on absoluuttista luottamusta ja

13 Luohe 1992, *Renlei lijie lun* (Xia). Guan Wenyun yi. Shangwu yinshuguan. 22. 355–356.

14 Sheng Zigao 1984, ”Lizhi yu lingming”, Jinlin xiehe shenxuezhì (Fukanhao), Syyskuu 1984, s. 7.

15 Lusuo 1991, *Aimi'er* (Xiajuan). Shangwu yinshuguan. s. 470.

16 Ka'er Bate, *Jiaoyixue gangyao*. Jidujiao fuqiao chubanshe. Lainattu kirjasta *Ershi shiji xifang zongjiao zhexue wenxuan* (Shangjuan), toim. Liu Xiaofeng. Shanghai sanlian chubanshe. s. 493.

uskollisuutta Jumalaa kohtaan. Uskonto, jossa on järkeä, antaisi omalle uskollemme paremman pohjan, voisi auttaa meitä saamaan "sen todellisuutta, mitä toivotaan", ja "sen näkemistä, mitä ei nähdä", (Hepr. 11:1). Usko tekee elämästämme merkityksellisempää ja meistä parempia ihmisiä. Kysymys järjen ja uskon välisestä suhteesta ei ole vain teoreettista mietiskelyä. Jumalanpalveluksen, sakramentin, rukouksen, ja seurakunnan järjestäytymisen kautta järjen ja uskon muodostama kokonaisuus auttaa kristittyjä kasvamaan ja kehittymään.

Vaikka seurakunta on Kristuksen ruumis ja hengellinen yhteisö, se on myös maallinen järjestö. Jumala odottaa meiltä sekä uskollisuutta että viisautta. Nykyajan informaatioyhteiskunnassa on niin, että, jos saa tietoa, saa myös mahdollisuuden. Jos siis todella haluamme rakentaa kirkkoamme hyvin, meidän on koulutettava kirkon työntekijöitä. Aina on olemassa vaara, että "tieto tekee ihmisistä ylpeitä", mutta meidän tilanteemme on kriittinen. Monilla aloilla on kova henkilökuntapula. Muun muassa teologisen kasvatuksen alueella tarvitaan lisää työntekijöitä, pappeja on liian vähän, eikä meillä ole tarpeeksi ihmisiä osoitettavaksi hallintoon, julkaisutyöhön tai kansainväliseen yhteistyöhön. Tämä on este Kiinan kirkon kehittämiseksi, ja tämän vuoksi piispa Tingin aloittama teologisen ajattelun kehittäminen on tärkeää.

Meidän täytyy päästä eroon vanhentuneista ajatuskuvioista ja huomata järjen arvo. Vasta sitten me voimme ruveta rakentamaan kirkkoamme Jumalan tahdon mukaiseksi.

3. Kehittyäkseen kristinuskon täytyy tutkia uusia teitä

Siinä missä tavalliset uskovat tavoittelevat rauhaa, pelastusta ja sairauksien parantumista, oppineet yrittävät ymmärtää, miten maailma on saanut alkunsa, mikä on elämän tarkoitus ja millä on ikuista arvoa. Oppineilla on uskossaan enemmän rationaalisia elementtejä.

Wu Min (1894–1978)¹⁷ mielestä Jumalan maailma on ymmärrettävä "järjestyksenä, systeiminä, suunnitelmana, yhteistyönä, tavoitteena, ymmärryksenä, kauneutena ja täydellisenä kokonaisuutena (vaikka ihminen voikin ymmärtää kaiken tämän vain osina). Jumalan maailma vastaa myös ihmisten kaipaukseen ja rukouksiin, tyydyttää ihmisten aivot ja sydämen. Se on täydellinen, ikuinen, ja tuhoutumaton, se ei tarvitse eikä riipu ihmisten suojeluksesta tai korjaavista toimenpiteistä. Näin Jumalan maailma tukee meidän ylintä uskoamme."¹⁸

17 <http://flamingyu.myrice.com/Chinese/jingyang/celebrity/wumi.htm>

18 Wu Mi 1993, Wenxue yu rensheng. Qinghua daxue chubanshe. s. 187.

Walter Kasperin (1933-) mielestä on kolme asiaa, jotka ovat erityisen tärkeitä nykyisen kristinuskon kehittämisen kannalta:

- 1) Teologian täytyy kohdata todellinen kontekstinsa.
- 2) Teologian täytyy säilyttää oma tieteellinen ja akateeminen tasonsa.
- 3) Teologian täytyy olla realistinen, eikä se saa vältellä todellisiin kysymyksiin vastaamista.¹⁹ Nämä asiat ovat tärkeitä myös Kiinan kirkon teologialle.

Kiinalaisen teologian konteksti muodostuu osaksi kiinalaisten taustoista ja kokemuksista, 5000-vuotisesta historiasta ja kulttuuriperinnöstä. Teologian asema tieteenä muistuttaa meitä kiinalaisia siitä, että meidän täytyy kouluttaa kirkon työntekijöitä ja käynnistää teologista tutkimusta, että meidän on opittava ihmiskunnalta monia hyviä asioita. Teologian käytännöllinen ulottuvuus taas auttaa meitä ymmärtämään, kuinka teologisen tutkimuksen täytyy sopia kiinalaiseen kontekstiin, nykyiseen ajanjaksoon ja kiinalaisiin ominaisuuksiin. Kuten piispa Ting Kuang-hsun sanoi: "Meidän täytyy saada kohotettua Kiinan kirkon teologisen ajattelun rakentaminen tasolle, jolla Kiinan kirkosta tulisi sellainen Jumalan kirkko, joka pitää tärkeänä inhimillisyyttä, järkeä ja moraalialia, ja joka arvostaa Jumalaa ja rakkautta."²⁰ Tämä on Pyhän Hengen meille antama visio ja tehtävä.

Rationaalinen uskonnon tutkailu tai uskonnollinen järjen tarkastelu päättyy usein sellaiseen ongelmaan kuin ylimmäinen merkitys tai ikuinen arvo. Nykyään hyvin monet tutkijat kysyvät, onko uskonnolla itsellään tällaista arvoa ja merkitystä? Max Scheler (1874–1928) sanoi: "Ihmisen aivot ja sielu ovat Jumalan antamia synnyinlahjoja". P. Bergerin mielestä ihminen on hengellinen eläin, joka ei välitä vain selviytymisestä, vaan kiinnittää huomiota myös olemassaolon tarkoitukseen, ja etsii elämän perimmäistä merkitystä. R. Stark pitää uskontoa ihmisen luonteen ilmaisuna. T. Luckmannin mielestä uskonto on yksi ihmisen kyvyistä, ja R. Robertsonin mukaan: "Kaikki, mikä todella kuuluu ihmisyyteen, on uskonnollista."²¹ Ludwig Feuerbach (1804–1872) puhui 1600-luvun saksalaisen kirkon vaikutuksesta sanoen "Teologia on elävä ja nykypäiväinen henki", ja "vain tekemällä suuria ja merkityksellisiä uskonnollisia asioita, ihmiset voivat saavuttaa menestyksen."²² Kuuluisa kiinalainen runoilija Wen Yiduo (1899–1946) sanoi: "Ei ole väliä, jos uskonnolla ei ole muotoa. Jos on sellainen

19 Kasibei 1989, "Shenxue yu jiaohui", s.5-14. Lainattu Guangdong xehé shenxuezhī (Chuangkanhao), 2003, s. 125.

20 Ding Guangxun 2003, "Shenxue sixiang jianshe jinru yige xin jieduan", Tianfeng, Syyskuu 2003, s.5.

21 Gao Shining 2003, "Zongjiao de xiandai jiazhi yu shehui yiwei", Zhongguo zongjiao, No. 5, s.24.

22 Fei'erbahe 1997, *Dui Laibunizi zhaxue de xushu, fenxi he pipan*. Shangwu yinshuguan, s.11.

uskonnollinen henki, joka ei anna koskaan periksi ja joka pyrkii aina eteenpäin, toisin sanoen, jos omaa rautaisen elämäntahdon, voi kehittyä mihin suuntaan tahansa, vaikka uskonnon ulkopuolelle, jolloin ongelmana tosin olisi se, että tämä tahto olisi kuollut jo kauan sitten²³. Feuerbach ja Wen Yiduo eivät ole kristittyjä, mutta he pitävät kristinuskon henkeä arvokkaana. Tämä henki on syy siihen, että kristinusko kiinnostaa kiinnostaa oppineita ihmisiä.

On eri asia, että joku on kiinnostunut kristinuskosta tai joku uskoo Kristukseen.

Vain Pyhän Hengen johdattamana ihmiset pystyvät uskomaan, että Jeesus on Kristus ja Herra. Paavalikin sanoi: "Mutta se, jolla ei ole Kristuksen Henkeä, ei ole hänen omansa" (Room. 8:9). Pyhän Hengen työ toteutuu usein ihmiskäteen kautta. Yhteistyö ihmisten ja Jumalan välillä on seurausta Jumalan tahdosta ja on osa maailman luomisesta alkanutta suunnitelmaa (1. Moos. 1:26-28).

Kasvaessaan ja kehittyessään kirkko tarvitsee entistä enemmän akateemisia ihmisiä, lisää teologeja ja lisää oppineita, kristittyjä turkijoita. Paras tapa palvella näitä oppineita ihmisiä on kirkon omien työntekijöiden kouluttaminen, sillä kirkon edustajien täytyy ymmärtää myös paljon opiskeluiden ja lukeneiden ihmisten tarpeet ja olosuhteet. Meidän pitää huolehtia myös intellektuellien hengellisestä elämästä.

Aikaa myöten kristinuskon on löydettävä uusia teitä pystyäkseen kehittymään. Tämä on haaste, joka koskee koko maailman kirkkoja. John B. Cobb sanoi: "Aikaisemmat kristinuskon päämuodot eivät sovi meille, ne on korvattava toisilla... Meidän tehtävämme on mennä eteenpäin, löytää kristinuskon uusi muoto."²³ Cobbin mielestä kristinuskon, tässäkin yhteiskunnassa, on muututtava, sen täytyy kerta toisensa jälkeen tunnustaa, että Jumala on uudistumisen lähde. Meidän on katsottava Jumalaa Jeesuksen näkökulmasta ja korjattava perinteistä, länsimaisen teologian mukaista tulkintaa Jumalasta, sillä Jumala on edelläkävijä, joka kutsuu meitä. Tämä voisikin olla uusi muoto siitä määritelmästä, että Jumala on historian säätäjä, luoja, lain antaja ja tuomari.

Kiinan kirkko on löytänyt menestyksekkään tien kohti kolmannen maailman kirkon, itsenäisen kirkon, rakentamista. Nyt Kiinan kirkko on etsimässä uutta tietä, joka veisi eteenpäin teologista ajattelua.

23 Wen Yiduo 1982, "Cong zongjiao lun zhongxi fengge", Wen Yiduo quanji (Di 3 juan). Sanlian chubanshe. s. 479.

4. Rationaalisen kuvan muodostaminen: Teologinen ajattelu

Piispa Ting Kuang-hsun sanoi: "Teologia on sitä, että kirkko ajattelee". Tähän ajattelemiseen sisältyvät Raamattuun, seurakuntaan, yhteiskuntaan, valtioon ja arvoihin liittyvät kysymykset. Kiinan kirkon ajattelu noudattelee Kolmen Itsen isänmaallisen liikkeen periaatteita kunnioittavaa ja Kiinan kirkon itsenäistymistä tavoittelevaa linjaa.

Jo 1920- luvulla Kiinan kirkon johtajat huomasivat, että länsimaalaisuuden leima on yksi tärkeimmistä syistä, joiden takia kristinusko sai Kiinassa osakseen paljon kritiikkiä. Siksi Cheng Jingyi (1881–1939) sanoi: "Kristinuskolla on Kiinassa yli satavuotinen historia, mutta edelleen kiinalaiset pitävät sitä ulkomaalaisena uskontona. Alun perin myös buddhalaisuus ja islam olivat ulkomaalaisia uskontoja. Miksi kiinalaiset eivät pidä niitä ulkomaalaisina?

Sytä siihen, että kristinuskoa pidetään länsimaisena uskontona voi olla monia, mutta yksi tärkeimmistä on ehdottomasti se, että kristinusko on kovin länsimaalaisesti väritetty." "Tänä päivänä Kiinan kirkko ei tavoittele vain taloudellista itsenäisyyttä, vaan myös ajattelun vapautta."²⁸

Edellä mainittu ajattelun vapaus tarkoittaa lähinnä teologisen ajattelun vapautta. Zhao Zichen (1888–1979) ehdotti, että " kristinuskon todellinen henki on vapautettava" kirkoilta niin että "kiinalaiset voisivat kokea Kristuksen ilman välikäsiä". Myös Liu Tingfang (1892–1947) mainitsi, että meidän ei pitäisi teologisessa ajattelussa "vain kopioida länsimaalaisilta, meidän on tutkittava asioita itsenäisesti ja löydettävä kristinuskon totuudelle itämainen tulkinta, joka pohjautuisi hyville, kiinalaisille, hengellisille elementeille."²⁹

Uuden Kiinan perustamisen jälkeen, Kolmen Itsen isänmaallisen liikkeen myötä Kiinan kirkossa keskusteltiin 1950 – luvulla kysymyksistä, kuten "miten suhtautua maailmaan?" ja "uskon ja tekojen suhde", mutta valitettavasti tämä keskustelu keskeytyi poliittisista syistä. Vasta 1970 – luvun loppuvaiheessa

24 Lai Pinchao 1999, "Kebu de jidulun ji shengtai shenxue yu dangdai huaren chujing", *Kebu, Pannengbo, Houhuoshi yu dangdai huaren chujing*, toim., Deng Shaoguang. Xinyizong shenxueyuan, Syyskuu 1999, s.11.

25 Ibid., s.9-10.

26 Ding Guangxun 1998, "Zenyang kandai jiaohui yiwai de zhenshanmei", *Ding Guangxun wenji*. Yilin chubanshe, Syyskuu 1998, s. 240.

27 Cheng Jingyi 2002, "Bense jiaohui zhi shangque", lainattu *Guanyu shenxue sixiang jianshe de cankao ziliao* (Neibu cailiao), Toim., Quanguo lianghui. Toukokuu 2002, s.3.

28 Zhao Zichen 2002, "Jidujiao yu zhongguo wenhua", lainattu *Guanyu shenxue sixiang jianshe de cankao ziliao* (Neibu cailiao), Toim., Quanguo lianghui. Toukokuu 2002, s.3.

29 Liu Tingfang 2002, "Zhongguo de jiadu jiaohui", lainattu *Guanyu shenxue sixiang jianshe de cankao ziliao* (Neibu cailiao), Toim., Quanguo lianghui. Toukokuu 2002, s.3.

uskontoja koskevat säännöt todella toteutuivat Kiinassa, ja Kiinan yhteiskunnallisen kontekstin muutos sai kirkkomme miettimään, kuinka kehittyä hyvin, Kolmen Itsen periaatteiden mukaisesti. Piispa Ting kehotti teologisen ajattelun rakentamiseen, tähtäämään 2000 – luvulle.

Jinanissa pidetyn konferenssin jälkeen Kiinan kristillinen Kolmen Itsen isänmaallisen liikkeen komitea ja Kiinan kirkon neuvosto päättivät, että Kiinan kirkossa ryhdytään tosissaan kehittämään teologista ajattelua. Konferenssin jälkeen perustettiin Piispa Tingin johdolla "Teologisen ajattelun rakentamista edistävä ryhmä", joka tarjosi hyvän lähtökohdan teologiselle pohdinnalle ja linjanvedoille.

Piispa Ting on siis ensimmäinen henkilö, joka ryhtyi kokoamaan tätä palapeliä. Vuoden 1998 syyskuussa Yilin chubanshe julkaisi Piispa Ting artikkelikokoelman Ding Guangxun wenji,³⁰ mikä on yksi tärkeä virstanpylväs Kiinan kirkon teologialle. Piispa Ting puhui kirjassa monesta kristinuskon ydinkysymyksestä ja rikkoi useita vanhoja ajattelumalleja tarjoten tilalle paljon uusia näkemyksiä. Esimerkiksi sellaisia kuin: "Ihminen on Jumalan puolivalmis luomus", "Kosminen Kristus", "Jumala on rakkaus", "Myös kirkon ulkopuolella on totuutta, hyvyttä ja kauneutta". Nämä ajatukset johdattelevat uuteen kiinalaiseen, teologiseen ajatteluun.

Piispa Ting yhdisti Raamatun, seurakunnan ykseyden perinteen, nykykirkon ajattelutrendit ja Kiinan kirkon todellisen tilanteen, sekä auttoi kristinuskon muuttumatonta sanomaa esiintymään edukseen yhteiskunnan muuttuvassa kontekstissa, niin kuin "uusi viini on laskettu uusiin leileihin" (Luuk. 5:38). Koska piispa Tingin ajattelu ei yritä vältellä Kiinan tämänhetkistä tilannetta, hänen ajattelunsa sisältää paljon valaisevia ja luovia aineksia. Joidenkin mielestä Piispa Tingin kristinuskon oppiin pohjautuva artikkelikokoelma edistää Kiinan kirkon kehittymistä muuttuvassa yhteiskunnassa, ja yhdistää kirkon kiinalaiseen yhteiskuntaan ja kulttuuriin.

Myös ulkomailla on kiinnitetty huomiota Piispa Tingin teologisiin pohdiskeluihin. Moudy Tibbey kommentoi Euroopan kristillisen kirkon unionin uutislehdessä: "Ding Guangxun Wenji ojensi teologisesti kauniin ilmaisu kirkon uuden ajattelun tulokset suoraan lukijoille", "hän ei halua, että Kiinan kirkko on erillään maailman kirkosta, vaan toivoo, että Kiinan kirkko kasvaa Kiinalaisesta maaperästä."³¹

Teologisen ajatteluun alettiin kiinnittää erityistä huomiota jo yli kuusi vuotta sitten. Kirkkomme ymmärtää teologian tärkeyden ja välttämättömyyden yhä

30 Tässä Tingin nimi pinyin-muodossa.

31 <http://www.chinese-protestant-church.org.cn/New/new-ouzhon.htm>. Wang Pengin artikkeli, 2002 maaliskuu.

paremmin, sillä se ei koske ainoastaan Kolmen Itsen liikkeen syventämistä vaan koko Kiinan kirkon kehittymistä uudessa ajassa. Lisäksi se koskee Kiinan kirkon ja Kiinan yhteiskunnan sopeutumista toisiinsa. Kuten Luo Guanzhong sanoi: "Teologinen ajattelu syntyy kirkon kokemusperäisen pohdiskelun tuloksena, ja se ohjaa kirkon kehittymisen suuntaa. Kirkon ja yhteiskunnan sopeutumisen edellyttää, että meillä tosiaan on oikea suunta teologisessa ajattelussamme."³²

Rationaaliseen ajatteluun perustuva kiinalaisen teologian rakentaminen voisi auttaa poistamaan Kiinan kristinuskosta kaikki taikauskoon liittyvät elementit ja edistää koko yhteiskunnan sivistystason kohottamista. Piispa Tingin piirtämä kuva Kiinan teologian ajattelun rakentamisesta muistuttaa meitä siitä, että järjellä on paljon vaikutusta uskon elämässä. Hän sanoi: "2000 – luku on jo tullut, ... useammat ihmiset pääsisivät tietämättömyydestä ja tyhmyydestä, niin että heistä tulisi ajattelevia ihmisiä. Monet oppineet ihmiset haluaisivat tulla kirkkoon kuuntelemaan sen tarjoamaa sanomaa. Emmekö huomanneet, kuinka he tulivat iloisina ja joutuivat lähtemään pettyneinä? Vaikka meillä on nyt enemmän uskovia kuin koskaan, niin sanomamme ei houkuttele modernisti ajattelevia ihmisiä. Ojennamme kätemme toivottaaksemme tervetulleeksi teologisen ajattelun rakentamisen, jotta kirkkomme ei jäisi vain edellisen sukupolven jäljellä olevien edustajien yhteisöksi vaan siitä tulisi monen sukupolven yhteinen elävä yhteisö."³³

Johtopäätös

Kiinan uudistuspolitiikan kautta Kiinan kirkon on siirrettävä kehityksen painopistettä määrästä laatuun. Erityisesti nyt, kun Kiina on WTO:n jäsen, on hirveää, jos kirkkomme teologiassa ei ilmene oma rationaalinen, kiinalainen ajattelu. Meidän on pidettävä mielessä, että ei-rationaalinen lähetystyö on seurausta menneiden aikojen, länsimaisten kolonialistien strategiasta, ja yhä vielä se aiheuttaa yhteentörmäyksiä paikallisten kulttuurien kanssa.

Me elämme nyt informaation aikakaudella. Moderni ja tieteellinen kehitys ovat arvossa, ja evankelioinnillamme on oltava sävel, jota nykyinenkin sukupolvi ymmärtää. Niin kuin Wang Xiaochao sanoi: "Uudistamisen ja avoimuuden myötä yhä useammat ihmiset oppivat tuntemaan kristilliset arvot ja kristillisen uskon. Siivu-uskontona Kiinan kulttuurin rakentamisessa kristinuskolla on varmasti tärkeä rooli."³⁴ Toivotaan, että Kiinan kirkko tosiaan saa tämän roolin.

32 Luo Guanzhong 2000, "Sanzi conglai shi weile banhao jiaohui", Tianfeng, 2000 No.1, s.4.

33 Dng Guangxun 2001, "Tiaozheng shenxue sixiang de namian he biran", *Shengjing Xinyang Jiaohui*. Zhongguo jidujiao lianghui, ss. 34-35.

34 Wang Xiaochao 1997, *Jidujiao yu diguo wenhua*. Dongfang chubanshe. Syyskuu 1997, s.292.

Suomalainen teologi, Toivo Koskikallio, joka toimii Hongkongin Luterilaisen teologisen seminaarin rehtorina, on sanonut: "Perinteisissä kristillisissä maissa ne ihmiset, jotka ovat kaukana Jumalasta, ovat pahoja ihmisiä. Mutta ei-kristillisessä Kiinassa ne ihmiset, jotka eivät usko Kristukseen, ovat vain "reagoimattomia".³⁵ Miksi kiinalaiset eivät reagoi kristinuskoon? Meidän on tarjottava hyvä sanoma, joka on sovitettu sukupolvelle ymmärrettävään muotoon ja jossa on järkeä, niin että Jumalan ilmoitus tavoittaisi enemmän ihmisiä. Ehkä tässä on teologisen ajattelun rakentamisen merkitys.

Piispa Tingin sanoin: "Meidän visiossamme Kiinan kirkko on teologiselta ajattelultaan rikas eikä vastusta järjen käyttöä, sopii kiinalaiseen sosialistiseen yhteiskuntaan ja auttaa kristittyjä harmoniseen, järkevästi perusteltavissa olevaan uskoon ja elämällä todistamiseen. Kiinalaiset, erityisesti oppineet kiinalaiset, ja muun maailman kristilliset kirkot suhtautuvat myönteisesti tällaiseen teologiseen ajatteluun ja jäävät mielellään kuuntelemaan lisää."³⁶

35 Yang Huilin 2001, "Jidujiao zai zhongguo shehui zhuanxing shiqi de wenhua gongneng jiqi wenti", *Zhongguo jidujiao jiaohui fazhan* — *Yuanyin yu luxiang*, toim., Lin Dehao. Shijie xinyizong lianhui, marraskuu 2001, s.126.

36 Ding Guangxun 2001, "Wo zenyang kan zhe 50 nian", *Shengjing xinyang jiaohui*. Zhongguo jidujiao liang, marraskuu 2001, s. 71.

HENKI, JOKA ANTAA IHMISILLE VIISAUTTA JA UUSIA OIVALLUKSIA

Ting Kuang-hsun

Esimerkki Raamatun lukemisesta (1954)

Kristuksen evankeliumi ei ole tarkoitettu vain juutalaisille vaan koko ihmiskunnalle. Tämä on tärkeä oivallus. Mutta Apostolien tekojen 10. luvussa huomaamme, että apostolien ajan kirkon oli vaikea hyväksyä tätä ajatusta. Pietarikin oli aluksi sitä mieltä, että pelastus Kristuksessa on juutalaisille kuuluva erioikeus. Herramme auttoi Corneliuksen välityksellä Pietaria vähitellen ymmärtämään, että pelastus Kristuksessa on tarkoitettu kaikille kansoille. Tämä oli kova pala Pietarille, mutta lopulta asia selvisi hänelle.

On suuri salaisuus, että pakanat saavat Herramme armon siinä missä juutalaisetkin. Paavali sanoi:

"Sitä ei menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, mutta nyt Henki on ilmoittanut sen Kristuksen pyhille apostoleille ja profetoille: muihin kansoihin kuuluvilla on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin, he ovat saman ruumiin jäseniä ja heitä koskee nyt sama lupaus, kun evankeliumi on johtanut heidät Kristuksen Jeesuksen yhteyteen." (Ef. 3:5-6)

Mikäli tätä salaisuutta ei olisi tuotu julki, kristillinen usko olisi vain juutalaisten uskonto. Me emme voisi uskoa Jeesukseen Kristukseen.

Apostolien tekojen 10. luvussa kirjattu asia ei ole tärkeä vain Pietarille henkilökohtaisesti. Se on Jumalan lahjoittaman pelastuksen kannalta tärkeä koko ihmiskunnalle. En halua nyt puhua pakanoiden pelastumisesta, vaan haluaisin pyytää Herraa osoittamaan meille, kuinka Pyhä Henki voisi johdattaa meidät pois ylpeydestä ja itsepäisestä vanhakantaisuudesta. Haluaisin Pyhän Hengen johdattavan ja valaisevan tietämme.

Paavali kutsui Pyhää Henkeä "viisauden ja näkemisen hengeksi" (Ef. 1:17), joka "valaisisi teidän sisäiset silmänne näkemään" (Ef. 1:18). Raamattua tutkimalla haluaisimme nähdä, että Pyhä Henki johdattaa meitä. Toivomme, että Pyhä Henki antaisi meille viisauden ja näkemisen lahjan. Rukoilkaamme, että Jumala kertoisi meille, miten Pyhä Henki johdattaa meitä.

I Pyhä Henki valmistelee ja järjestää

Joskus Herramme ei ilmoita tahtoaan meille suoraan, vaan tuntuu siltä ikään kuin hän etukäteen suunnittelisi ja valmistelisi ilmoituksensa, niin että voisi parhaiten osoittaa, missä me olemme tehneet tai ajatelleet väärin. Jaksossa Ap.t. 9:36-10:8 kerrotaan, kuinka opetuslasten johtaja vieraili Jopessa. Kun Dorkas eli Tabita sairastui, Pietari tuli Joppeen. Nahkuri Simon tarjosi hänelle huoneen. Pakana Cornelius, joka oli avoin juutalaisuudelle, asusti Kesareassa.

Kaikki nämä asiat näyttävät irrallisilta, eikä niillä näytä olevan mitään tekemistä keskenään. Kun liitämme nämä irralliset tapahtumat yhteen, huomaamme että ne ovat osa Jumalan suunnitelmaa.

Monta sataa vuotta sitten ennen Kristuksen aikaa Jumala oli jo antanut juutalaisia sympatisoivien pakanoiden asettautua juutalaisten synagogan ympärille. Kukaan ei tiennyt miksi. Vasta kun oikea aika tuli, ihmiset ymmärsivät Jumalan toimineen näin, jotta kaikille maailman kansoille pystyttäisiin julistamaan evankeliumia. Jumalan ajan koittaessa nämä pakanat toimivat siltana, jota pitkin evankeliumi leviäisi juutalaisilta muille kansoille. Cornelius oli yksi näistä pakanoista. Hän "oli hurskas ja jumalaapelkäävä, niin kuin koko hänen perhekuntansakin, hän antoi runsaasti almuja juutalaisille ja rukoili alati Jumalaa." (Ap.t. 10:2)

Pyhän Hengen suunnitelmat ja asioiden valmistelu ylittävät ihmisen käsityskyvyn, sillä ihminen näkee vain yhden pienen kohdan, kun Pyhä Henki näkee kokonaisuuden. Miettikäämme vaikka omaa tilannettamme. Olemmeko yrittäneet suunnitella elämäämme jopa useita vuosia eteenpäin? Meille on tapahtunut monia ihmeellisiä asioita. Monet omista suunnitelmistamme ovat ajautuneet karille. Mutta lopuksi olemme omasta tahdostamme riippumatta saavuttaneet tilanteen, jossa nyt olemme.

Joskus olemme ehkä valittaneet Jumalalle, jopa vihastuneet Hänelle, kun emme ole pystyneet hallitsemaan elämämme tapahtumia. Olemme saattaneet jopa haluta luopua elämästä. Kun nyt katsomme taaksepäin, huomaamme ollemme typeriä ja kiittämme koko sydämeistämme Jumalaa, joka on koko ajan kulkenut vierellämme ohjaamassa meidän kulkuaamme.

Paavalilla oli usein vaikeuksia työskennellessään Aasiassa evankeliumin tähden. Vaikka hän kärsi kovasti, hän ei valittanut Jumalalle, sillä hän tiesi, että Pyhä Henki "kieltäisi" (Ap.t. 16:6) häntä tekemästä muuta kuin oli määrä, ja että Jeesuksen Henki "ei anna lupaa" (Ap.t. 16:7) hänelle muuttaa suunnitelmia. Hän oli apostoli ja hän huomasi, että kaikki liittyy Herran suunnitelmaan. Mutta kuinka hän olisi voinut tietää, että Jumala sulki häneltä oven Aasiassa, jotta evankeliumi tavoittaisi Euroopan? Tänään ymmärrämme, että se oli suuri

historiallinen tapahtuma, mutta Paavali ei tuolloin ymmärtänyt Jumalan tarkoitusta. Koska olemme likinäköisiä, usein suorastaan sokeita (2. Piet. 1:9), Pyhä Henki suunnittelee meidän hyväksemme pitkälle eteenpäin ottaen huomioon kokonaisuuden.

Herramme kertoi meille profeetta Jesajan kautta, että "niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne ylläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella" (Jes. 55:9). Usein me unohdamme tämän ja siksi me tunnemme paljon tuskaa. Paavali kirjoitti, että "kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa" (Room. 8:28). On ikävää, että rakastamme itseämme liikaa, mutta Jumalaa liian vähän. Me emme useinkaan huomaa, että kaikki tosiaan koituu meidän parhaaksemme. Usein valitamme ja petyimme. Syy tähän on siinä, että olemme liikaa keskittyneet huolehtimaan itsestämme. Olemme pitäneet omaa voittoa tai tappiota niin tärkeinä, että olemme täysin unohtaneet Jumalan tahdon ja suunnitelmat.

Mutta ihmisten typeryyks ei voi estää Jumalan Henkeä. Pyhän Hengen tekemä työ ei aina odota siihen asti kunnes me ymmärrämme asian. Kuinka kauan Jumalan täytyisikään odottaa? Pyhä Henki suunnittelee kaiken niin, että lopuksi Jumalan suunnitelmat toteutuvat.

Meidän on ymmärrettävä, että meille tärkeät asiat eivät välttämättä ole tärkeitä Jumalan näkökulmasta. Toisaalta taas meille yhdentekevät asiat eivät välttämättä ole Jumalalle yhdentekeviä. Meidän ei sen takia pitäisi aina taistella Jumalaa vastaan suojellaksemme omia mielipiteitämme. Meidän on tunnustava, että "tietämisemme on vajavaista ja profetoimisemme on vajavaista, mutta kun täydellinen tulee, vajavainen katoaa... minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen ajatukset... nyt katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta" (1. Kor. 13:9-12). Siksi meidän on oltava kuuliaisia ja iloiten toimittava pieninä rattaina Jumalan suuren rakkauden kokonaisuudessa.

II Meidän on avattava ovi Pyhälle Hengelle

Evankeliumi kuuluu kaikille kansoille. Tämä on Jumalan tahto, mutta miksi Hän ei kertonut sitä Pietarille suoraan? Miksi Hän näki paljon vaivaa suunnitellakseen kiertotien? Syynä oli Pietarin hengellinen ylpeys.

Itse asiassa Herramme Jeesus Kristus oli kertonut opetuslapsilleen, että evankeliumi kuuluu kaikille kansoille sanoen, että "menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni" (Matt. 28:19). Ja ennen taivaaseen astumistaan Herramme pyysi opetuslapsiaan todistamaan Hänestä Jerusalemistä Samarian kautta "maan ääriin saakka" (Ap.t. 1:8). Kristuksen sanat eivät tuolloin merkinneet opetuslapsille tarpeeksi, koska he olivat hengellisesti ylpeitä. Heidän

mielestään he kuuluivat Jumalan valittuun kansaan ja Abrahamin jälkeläisiin. Heistä tuntui, että he olivat parempia kuin muut ihmiset, ja että he tietävät mikä on puhdasta ja mikä ei. Vieraat kansat eivät olleet heidän silmissään mitään.

Myös Pietari oli tällainen. Hän oli kristitty, mutta hänen sydämessään oli paljon epäpuhtaita ajatuksia. Jopa sellaisia, jotka vastustivat Kristusta. Hänen hengellinen ylöpyntensä sai hänet tietämättään unohtamaan Kristuksen sanat. Kun Pietarin rukoili, Herramme pyysi häntä kolme kertaa syömään sellaista ruokaa, jota juutalaiset pitävät epäpuhtaina, mutta Pietari kieltäytyi tottelemasta. Pietari sanoi, että hän ei ole koskaan syönyt epäpuhdasta ruokaa, eikä aio nytkään sellaista syödä. Seuraavaksi Pyhä Henki johti Pietarin syömään ruokaa, jota hän ei ollut koskaan aikaisemmin syönyt, ja sanoi: "Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpuhtaaksi." (Ap.t. 10:15). Pietari oli pitänyt kiinni ovea, jonka olisi pitänyt olla avoinna Pyhälle Hengelle.

En syö ruokaa, jota en ole ennenkaan syönyt. En ajattele asioita, joita en ole ennenkaan ajatellut. En tee sellaista, mitä en ole aikaisemminkaan tehnyt. Tämä oli Pietarin asenne. Tällä tavalla hän rajoitti Pyhän Hengen työtä. Hän antoi Pyhälle Hengelle luvan toimia, mutta vain hänen itsensä hyväksymillä tavuilla alueilla. Pietari ei antanut Pyhälle Hengelle oikeutta ylittää asettamia rajoja.

Mutta Pyhä Henki on elävä. "Tuuli puhaltaa missä tahtoo. Sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Samoin on jokaisen Hengestä syntyneen laita." (Joh. 3:8) Kuinka ihmisten tavat, halut tai asenteet voisivat rajoittaa Pyhän Hengen toimintaa?

Herramme Kristus on itse sanonut meille: "Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut." (Joh. 14:26) "Kun Totuuden Henki tulee, hän johdtaa teidät tuntemaan koko totuuden." (Joh. 16:13).

Kun Pyhä Henki tuli ja yritti johtaa Pietaria siirtymään kohti uutta totuutta, Pietari kieltäytyi liikkumasta sanoen: "En ole koskaan syönyt mitään epäpuhdasta tai kiellettyä." On surullista, että Pietari ensin kielsi Herramme kolme kertaa ennen Hänen kuolemaansa ja nyt Pyhän Hengen samoin kolmesiti. Pietari jää mielellään oman pienen maailmansa vangiksi eikä oikein haluaisi tulla sieltä ulos hengittämään raitista ilmaa, nauttimaan auringosta. Tästä huolimatta hän on omasta mielestään puhdas.

Tänään Pyhä Henki toivoo, että me kaikki olisimme valmiita astumaan lähemmäksi totuutta Hänen johdolla. Hän haluaa, että maistamme monia uusia ruokalajeja, joita emme ole aikaisemmin syöneet. Hän haluaa, että ajatamme monia uusia asioita, joita emme ole aikaisemmin ajatelleet. Hän haluaa, että teemme monia sellaisia asioita, joita emme ole aikaisemmin tehneet.

Miten on meidän laitamme? Toivottavasti olemme kuuliaisista, avaamme oivemme, luotamme, uskomme ja toivotamme Herran johdatuksen tervetulleeksi. Rukoilemme, että Herramme antaisi meille viisautta ja oivaltavaa mieltä.

III Talon katolta alas maanpinnalle

Näyssä Jumala pyysi Pietaria syömään ruokaa, joka Pietarin mielestä oli epäpuhdasta. Vaikka Pietari kieltäytyi syömästä, kokemus sai hänet epäilemään ja ajattelemaan.

"Kun Pietari vielä ihmetteli, mitä hänen näkynsä oikein tarkoitti, Corneliuksen lähettämät miehet ilmaantuivat portille. He olivat kyselemällä löytäneet Simonin talon." (Ap.t. 10:17) Asiat etenivät siis nopeasti. Usein me joudumme ymmällemme ja haluaisimme jäädä talon katolle miettimään asioita ja pyytämään Jumalalta selkeämpiä ohjeita. Maailman meno ei anna meille aikaa tällaiseen rentoutumiseen. Ongelmat kolkuttavat jo ovelta. Elämässä joutuu usein tekemään ratkaisuja nopeasti ja rohkeasti.

Meidän ei tarvitse pelästyä, sillä Pyhä Henki järjestää kaiken. Pietarillekin Pyhä Henki sanoi. "Mene alas ja lähde epäilemättä heidän mukaansa. Minä olen lähettänyt heidät." (Ap.t. 10:20). Pyhän Hengen oli siis pakko keskeyttää Pietarin rukous katolla.

Meidän on käsitettävä se, että syntiemme ja ylpeytemme tähden me pysymme ymmärtämään vain osan Herramme tahdosta. Hänen täytyy lähettää meidät pois katolta opiskelemaan. Katolta laskeutuminen ei tarkoita, että me lähdemme pois Herramme luota vaan että tottelemme Herraamme. Jos väen väkisin jäisimme katolle, se lopulta estäisi Pyhän Hengen työtä.

Jotkut ihmiset ajattelevat, että meidän täytyy ensin ottaa selvää kaikista salaisuuksista ja saavuttaa täysi ymmärrys Jumalan pelastustyöstä maailmassa, ennen kuin ryhdymme seuraamaan häntä. Tämä on väärin ja täysin mahdotonta. Voimme ymmärtää Jumalaa vain Herramme itsensä antaman valon kautta. Herramme itse sanoi: "Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääse kyllä selville siitä ..." (Joh. 7:17). Herramme kutsui opetuslapsia: "Tule ja seuraa minua". Oliko jo silloin joku ymmärtänyt täysin "Herran seuraamisen" merkityksen? Yhtäkaikki he jättivät kaiken muun ja alkoivat seurata Herraamme. Seuraessaan he oppivat ymmärtämään Herraansa yhä enemmän ja enemmän. Kun idän viisaat miehet näkivät tähden taivaalla, kuinka he olisivat tienneet kaiken? He eivät jääneet mietiskelemään vaan seurasivat tähteä. Lopuksi he löysivät Herran.

Herramme suunnitelma on sellainen, että me emme voi ymmärtää koko totuutta vain istumalla katolla. Hän käski meitä "nousemaan, menemään alas

ja menemään heidän kanssaan epäilemättä, sillä Herra oli lähettänyt heidät." Meidän on luotettava Herran antamaan valoon ja liitettävä kätemme Herran käteen voidaksemme kävellä rauhallisesti eteenpäin, sillä omien puutteidemme ja heikkouksiemme vuoksi emme omin voimin näe selvästi. Emme voi ryhtyä kävelemään vasta sitten kun ymmärrämme kaiken. Meidän täytyy ruveta kävelemään, että voisimme vähitellen kerätä ymmärrystä. Tätä on uskossa eläminen.

Eräässä Newmanin ylistyslaulussa sanotaan: "Matkaani ohjaa! Kauas näe en, vain askelen, vain ottaa tahdon sen."¹ Tämä ei ole pientä tai kehitymätöntä uskoa. Näin puhuu ihminen, jolla on vahva usko ja joka on hengellisesti kypsä.

Me saarnaajat kulutamme paljon aikaa katoilla rukoilemassa. Rukoilemme ja kiitämme kaikesta, mitä Jumala on meille antanut. Tämä on itsestään selvää ja luonnollista. Älkäämme kuitenkaan odottako, että saisimme valaistusta jokaisen asian ja ihmisen suhteen. Kaikki mitä me voimme tehdä on siinä, että annamme kaikki asiamme Jumalan käteen ja uskon kautta laskeudumme katolta alas maailmaan Pyhän Hengen johdattamina.

Voimme mennä alas rauhallisin mielin, sillä Herra on näin käskenyt. Pyhä Henki johdattaa meitä myös jatkossa. Pyhä Henki auttaa karistamaan typeryyden, antaa meille viisautta ja oivaltavan mielen ja valaisee sydämemme silmät.

"Nouse, kalleimpani, kauneimpani, tule kanssani ulos! Talvi on mennyt, sade on laannut, se on kaikonnut pois. Kukat nousevat maasta, laulun aika on tullut, joka puolella huhuavat metsäkyyhkyt. Viikunapuussa kypsyvät ensi hedelmät, viiniköynnöksen nuput aukeavat ja levittävät tuoksuaan. Nouse, kalleimpani, kauneimpani, tule kanssani ulos!" (Laul. 2:10-13)

Kuinka lempeästi ja rakastavasti Herramme kutsuukaan meitä! Kuin rakastunut nuorukainen Herra pyytää meitä ottamaan iloitte vastaan kaiken, minkä Hän on meille valmistanut. Kärsivällisesti Hän odottaa meitä oven ulkopuolella: "Kyyhkyni, kallion kärkeä, vuoren seinässä lymyävä, anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi" (Laul. 2:14). "Rakkaani, valittuni! Sinä olet suljettu puutarha, lukittu tarha, sinetöity lähde" (Laul. 4:12).

Onko meillä oikeutta sulkea itsemme Pyhältä Hengeltä? Jäämmekö jähmettyneinä sisälle ja annamme Hänen pettyä ja odottaa oven toisella puolella?

1 Suomalaisessa virsikirjassa virsi 508 John Herry Newmanin sanoihin.
Käännös Hilja Haahdi/Anna-Maija Raittila

IV Pyhä Henki yhdistää

Pyhä Henki on yhteyden henki. Jumala antoi Pietarin huomata, että Cornelius on ihminen siinä missä Pietari itsekin. "Nouse, minä olen vain ihminen niin kuin sinäkin" (Ap.t. 10:26). Onko tämä itsestään selvä asia? Pietarilla kesti pitkään, ennen kuin hän ymmärsi asian. Lopulta hän tuli alas katolta ja otti yhteyttä vieraaseen kansaan kuuluviin, joita hän oli aiemmin pitänyt epäpuhtaina, ja uskoi, että myös nämä olivat Jumalan hyväksymiä. Tällä tavalla Pyhä Henki poisti ihmisten välillä olevia esteitä.

Pyhän Hengen työ ei loppunut tähän. Muutamaa minuuttia myöhemmin Pietari oppi, että Cornelius sai pelastuksen samalta Pelastajalta ja saman armon samalta Hengeltä kuin itsekin oli saanut. Ihmisten väliset raja-aidat olivat murtuneet ja uskovat löytäneet toinen toisensa.

Voimme vain kuvitella, kuinka monet ihmiset vastustivat Corneliuksen kaltaisten toisin uskovien hyväksymistä joukkoonsa. He olivat huolissaan siitä, että sellaiset kuin Cornelius tuhoaisivat kirkon tai vesittäisivät evankeliumin.

Itse asiassa Corneliuksesta oli kirkolle paljon iloa ja hyötyä. Pyhä Henki käytti häntä avaamaan Pietarin silmät. Hän ei pelkästään toiminut siltana evankeliumin ja pakanoiden välillä vaan hän myös rikastutti kirkon elämää. Aikoiko Herra pelastaa vain juutalaiset? Ei. Kristuksen rakkaus on niin laaja, että koko maailman ihmiset saavat nauttia siitä. Evankeliumiin kätkeytyn salaisuudet, kaikki totuus, hyvyys ja elämän kauneus on jaettava kaikille Corneliuksille, jotka elävät eri kulttuureissa, eri ajassa ja eri alueilla. Aika, jolloin kirkko on täynnä todellista valoa, ja jolloin kristityt ovat oppineet tuntemaan evankeliumin viisauden koko syvyyden ja leveyden, on vielä edessäpäin. Meidän edellämme kulkenneet pyhät ovat tehneet hyvää työtä todistustehtävässään ja rikastuttaneet tulevien polvien kirkkoa. Mutta: "Jumalalla oli ... meitä varten varattuna vielä parempaa, eivätkä he siksi voineet päästä täydellisyyteen ilman meitä" (Hepr. 11:40).

Kuinka pahoillamme me olemmekaan! Tuhlasimme monia vuosia, kun emme rikastaneet kirkon elämää emmekä yrittäneet kunnioittaa ja kestää toinen toisiamme. Epäluuloja, lahkoutumista ja toisten ihmisten tuhoamista esiintyi paljon. Pienistä asioista syntyi isoja riitoja.

Vapautuksen (vuoden 1949) jälkeen tilanne on muuttunut paljon paremmaksi. Eri tunnustuskunnat kirkossamme ja heidän erilaiset teologiansa, kirkkojärjestyksensä ja liturgiansa ovat voineet elää yhdessä niin kuin vasen ja oikea käsi. Tämä on oikeaa työtä todellisen yhden ja yhteisen kirkon rakentamisessa. Paavalin sanoin: "Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys... Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden

avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa." (Ef. 4:3-16).

V Me olemme Hengen työtovereita

"Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa" (Ap.t. 10:44). Jo ennen tätä Pyhä Henki oli koko ajan taustalla tekemässä työtä. Nyt Hän antoi työnsä näkyä kesken Pietarin puheen. Pietari sanoi, "Kun aloin puhua, laskeutui Pyhä Henki heihin, niin kuin alussa meihin" (Ap.t. 11:15).

Pietaria häirittiin kesken puheen. Hän ei loukkaantunut, eikä hän pyytänyt Pyhä Henkeä odottamaan, että saisi ensin pitää puheensa. Hän astui heti sivuun ja antoi Pyhälle Hengelle tilaa työskennellä. Hän ei mitenkään häirinnyt Pyhän Hengen työtä.

Tämä auttaa meitä näkemään tärkeän asian eli sen, kuinka me teemme työtä yhdessä Pyhän Hengen kanssa? Se mitä me teemme on tärkeää, sillä me olemme Pyhän Hengen työtovereita. Toisaalta se mitä itse teemme, ei ole niin kovin tärkeää, sillä Pyhä Henki tekee työtä yhdessä meidän kanssamme. Pyhä Henki lähettää meidät valmistamaan tietä, kun aika on kypsä, ja sitten Hän tekee loput itse. Silloin meidän on astuttava sivuun niin että emme häiritse Jumalan työtä.

Meidän on korostettava sitä, että se mitä me teemme, ei ole kovin tärkeää, sillä tekijä on Herra, emme me. Muutoin me saattaisimme ylipistyä. Mutta meidän on myös korostettava sitä, että se mitä me teemme, on hyvin tärkeää, sillä se on Herran meille antama tehtävä. Muuten me saattaisimme pitää omaa työtämme liian merkityksellömänä.

Meidän työmme on tärkeää ja meidän on täytettävä velvollisuutemme. Me emme saa ylpeillä, sillä kyseessä on Herran työ, jota kukaan ei oikeastaan ole tarpeeksi arvokas tekemään. Ei ole väliä, olemmeko ansainneet kunnian. Työ on kuitenkin Herran.

VI Mikä minä olen minä estämään Jumalaa? (Ap.t. 11:17)

Pietarin sydän oli suljettu. Lausahdus "en koskaan ole syönyt niitä" osoitti hänen sydämensä tilan. Mutta kolmessa päivässä hän muuttui paljon, kun hän näki, että myös vieraan kansan jäsen sai osakseen Pyhän Hengen lahjan. Hänen oli pakkoa kysyä itseltään: "Kuka minä olen? Mikä olen minä estämään Jumalaa?"

Pietari ei tullut mustasukkaiseksi, kun hän näki Jumalan toimivan muiden

kansojen hyväksi, eikä hän vihastunut, kun juutalaiset menettivät yksinoikeutensa hengelliseen elämään. Hän nöyrästi hyväksyi totuuden ja kiitti Jumalaa.

Onko meissäkin hengellistä ylpeyttä? Pystymmekö näkemään, kuinka Pyhä Henki johdattaa ihmisiä totuuden äärelle? Miksi me olemme ylpeitä? Pelastus ei tule osaksemme meidän hyvytemme vuoksi vaan Herran armosta.

Pietari sanoi, "Nyt minä todella käsitan, ettei Jumala erottele ihmisiä" (Apt. 10:34). Hän huomasi tämän vasta, kun oli kokenut tuskaa. Toivottavasti mekin saamme tulla tuntemaan tämän totuuden. "Kun tiedätte, että hän on vanhurskas, te myös käsitätte, että jokainen, joka noudattaa vanhurskautta, on syntyisin Jumalasta" (1.Joh. 2:29). Siksi meidän täytyy olla vaatimattomia ja kiittää Jumalaa.

Pyhä Henki on ihmeellinen. Hän työskentelee mitä odottamattomimmissa paikoissa. Mitä meidän pitäisi tehdä? Toivottavasti emme sano, että "en ole syönyt tätä aikaisemmin", ja kiellä Pyhää Henkeä toimimasta. Toivottavasti pystymme sanomaan: "Kuka minä olen? Mikä olen minä estämään Jumalaa?" Näin otamme vastaan Pyhän Hengen lahjoittaman viisauden ja uudet oivallukset ja otamme yhden askeleen kohti totuutta.

KOSMINEN KRISTUS¹

*Ting Kuang-hsun*²

Esitelmä "Kiinan kirkon ystävät" –kokouksessa Englannissa vuoden 1991 heinäkuussa.

Tänään haluan kiittää "Kiinan kirkon ystäviä" kiinalaisten kristittyjen puolesta. Jo kauan on Kiinan kirkko kulkenut omia polkujaan. Haluan ajatella, että kuljemme koko kristikunnan siunauksen saattamana. Kiinan kirkon ystävien järjestön olemassaolo kertoo, että meitä kannattelevat kansainvälisten ja ekumeenisten ystäviemme hyvä tahto, rukoukset ja odotukset. Me kiinalaiset kristityt emme saa pettää ystäviämme, jotka ovat osoittaneet meille luottamusta. Kaikki, mitä te täällä tuhansien kilometrien päässä Kiinasta olette tehneet, on tukenut ja rohkaissut meitä.

On kristittyjä, joiden mielestä kosmisesta Kristuksesta julistaminen on kuin lähettäisi Kristuksen jonnekin äärettömään avaruuteen. Mutta oikeastaan asia on aivan toisin. Haluaisin hieman kertoa teille, miten Kiinassa on tultu nykyiseen tilanteeseen, ja mitä me ajattelemme kosmisesta Kristuksesta.

Uskoisin, että olette samaa mieltä kanssani siitä, että yhtenä syynä tällaiseen teologiseen ajattelutapaan on perinteisen uskon kohdistuva historiallisen muutoksen tuoma haaste. Tämä haaste saa kiinalaiset kristityt lukemaan Uutta Testamenttia yhä uudestaan. He kaipaavat uusia merkityksiä ja löytävät tutusta tekstistä loistavan valon, aivan kuin he lukisivat sitä ensimmäistä kertaa. Mieleeni tulee useita Raamatunkohtia. Erityisesti uutta löytyy kirjeistä kolossalaisille, efesolaisille ja heprealaisille ja evankeliumista Johanneksen mukaan.

Niin kutsuttu historiallinen muutos tarkoittaa muutoksia, jotka tapahtuivat vuoden 1949 ja Kiinan kansantasavallan perustamisen jälkeen. Uuden Kiinan perustaminen merkitsi sitä, että kristityt elivät yhdessä kommunismin uskovien virkamiesten ja johtajien kanssa. Monilla kommunistijohtajilla oli hyvä ja korkea moraali, ja heidän esimerkkinsä rohkaisi kansaa kulkemaan eteenpäin. Kaikilla kiinalaisilla tovereilla, myös kiinalaisilla kristityillä, on syvä juurtuneita, hyviä muistoja näistä ystävistä. Nämä kommunistit osoittivat sanoillaan ja teoillaan noudattavansa Kungfutsen ja muiden vanhojen kiinalaisten mestari-

¹ Artikkelin kappalejako on kääntäjien tekemä.

² 丁光训; tässä Tingin itse käyttämä romanisointi, nykyisin uudistetussa pinyin-muodossa kirjoitettuna Dīng Guāngxùn.

en opetuksia korkeasta moraalista ja elämästä. He eivät olleet taloudellisesti tuhlaavaisia, he uhrautuivat toisten puolesta, he olivat vaatimattomia, he olivat ankaria itseään kohtaan (harjoittivat ihailtavaa itsekuria), ja he taistelivat armottomasti omien joukkojen sisällä esiintyvää korruptiota vastaan. Eräskin tuntemani kommunisti oli samaa mieltä kuin Paavali, joka kuvaili ihmisten toimintaa niin, että nämä eivät yleensä tee sitä, minkä he tietävät olevan oikein, vaan tekevät niin kuin heidän ei pitäisi tehdä. Ymmärrän, miksi 1950-luvulla osa länsimaisista kristityistä, jotka olivat kiinnostuneita Kiinasta, ajattelivat, että Paavalin mainitsema "uuden kansan" ihmisiä oli jo tullut maailmaan, Kiinaan, mutta nämä eivät olleetkaan kiinalaisen kirkon yhteydessä vaan kirkon ulkopuolella. Joka tapauksessa kommunistijohtajat saivat kumottua vanhasta hallituksesta juontuvat negatiiviset mielikuvat kommunisteista ja saivat taakseen koko kansan tuen. Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin ja Mao Zedongin kirjat saivat Kiinassa suuren suosion.

Koska me olemme samaa mieltä kuin Paavali, joka tuntee ihmisen luonteen pohjaa myöten, tiedämme että hyvääkin tarkoittava liike, joka tähtää hienoihin tavoitteisiin, saattaa muuttua itsensä vastakohtaksi. Näin voi käydä, vaikka asioista puhutaan paljon ja toistuvasti ja harjoitetaan rakentavaa itsekritiikkiä niin johtajien kuin kansankin keskuudessa. Juuri niin kävi Kiinassa. Esimerkiksi, niin kuin olette ehkä kuulleet, on paikkoja, joissa johtajat ovat byrokraattisia ja korruptoituneita. Heidän lisäksi meidän pitäisi kuitenkin herätä näkemään myös ne lukuisat epäitsekäät johtajat, jotka jatkuvasti puurtavat ahkerasti ja kannustavat kansalaisia tekemään samoin. Tällaiset ongelmat aiheuttavat kiinalaisille kristityille hämmennystä ja antavat heille paljon mietittävää. Meidän täytyisi ymmärtää ja selittää tällaisia ilmiöitä uskoamme perustaan.

Kristinuskoko keskittyi pitkään julistamaan syntiä ja pelastusta Kristuksessa vedoten siihen, että ihmiskunta on langennut eikä maailmassa ole mitään hyvää. Uudessa Kiinassa esiintyneet uudet ilmiöt ja totuudet pakottivat osan kristityistä ajattelemaan ja jopa epäilemään perinteisen kristinuskon oppeja. Ne kristityt, eli niin kutsutun kristillisen liikkeen johtajat, jotka hyväksyivät Kristuksen vain suurena moralistina ja sosialismin uudistajana, joutuivat tällaisissa muutoksen tuulissa suurimpien haasteiden eteen. Heidän mielestään Kristuksen vuorisäärnä oli kristinuskon ydin. He myös huomasivat, että vallankumous tuotti suuria ja vaikuttavia tuloksia, joiden rinnalla kristittyjen toiveet Kiinan muuttumisesta näyttivät kovin voimattomilta. Tämä vertailu horjutti heidän uskoaan omaan, monia vuosia kestäneeseen työhönsä.

Esimerkiksi kiinalaiset kristityt olivat vastustaneet huumeiden käyttöä ja prostituutiota yli sadan vuoden ajan, tuloksetta. Mutta muutama kuukausi Uuden Kiinan perustamisen jälkeen kaikki nämä huonot ilmiöt olivat hävinneet. Monen kristityn sydämessä kaiheri ajatus: Kristityt puhuvat paljon, mutta kom-

munistit ryhtyivät sanoista tekoihin. Tällainen ajattelu tuotti heille suurta ahdistusta. Monilla kiinalaisilla kristityillä olikin 1950-luvulla tuskaisia ajatuksia. Kiinalaisina he toivottivat vallankumouksen ja vapautuksen vanhasta vallasta tervetulleiksi, mutta kristittyinä heillä oli vaikeuksia arvioida miten suhtautua uskoonsa, joka tuntui olevan ristiriidassa kommunistisen aatteen kanssa. Monet jättivät kirkon osallistuakseen mielestään parempaan järjestykseen. Useat heistä olivat Wu Yaozongin³ opiskelijoita ja ystäviä.

Mutta eivät kaikki kristityt olleet hämmentyneitä. Eräät ryhmät halusivat rajoitua pitämään tiukasti kiinni vanhasta ja torjuivat uudet asiat ja ajatukset. He eivät nähneet eivätkä kuulleet mitään hyvää kirkon ulkopuolella ja pitivät näin kiinni uskostaan. Oikeudenmukaisuuden ja epäoikeudenmukaisuuden välinen ero tai hyvyyden ja pahuuden välinen ero eivät merkitse näin ajatteleville mitään, he jakavat ihmiset uskoviin ja epäuskoviin. He keskittävät kaiken energiansa vain uskovien ja epäuskovien välisen eron selvittämiseen.

He ovat vielä radikaalimpia kuin Tertullianus, joka sanoi, että Ateenalla ei ole mitään tekemistä Jerusalemin kanssa. Eräs henkilö tästä joukosta sanoi: Jumala vihaa ihmisten hyvyttä enemmän kuin ihmisten pahuutta, sillä hyvyys voi johtaa ihmisiä harhaan helpommin kuin pahuus. Tällaisten kristittyjen puheet torjuvat kaiken ihmisessä esiintyvän hyvyyden ja kaiken kauneuden: luonnon kauneuden, ihmisten persoonallisen kauneuden, taiteen sisältämän kauneuden. Tällaisen maailmankatsomuksen omaavat keskittyvät etsimään ihmiskunnassa olevia pahuuden ilmentymiä vahvistaakseen ja tukeakseen omaa uskoaan.

Pian Uuden Kiinan perustamisen jälkeen eräät ryhmät toivoivat, että Jiang Jieshin armeija valtaisi Manner-Kiinan takaisin ja sytyttäisi Kolmannen maailmansodan, jolloin vihainen ja kostonhaluinen Jumala voisi tuhota tämän maailman ja rangaista epäuskoisia. Suuri osa kiinalaista kristityistä ei voinut hyväksyä tällaista vahvasti poliittista opetusta, joka kehottaa kiinalaista kristittyjä pitämään kotimaataan vihollisena. Opetus sai ryhmän kristittyjä lähtemään pois kirkosta ja osallistumaan vallankumoukseen.

Ne kristityt, jotka jäivät kirkkoon, toimivat kuin olisivat kuulleet Jeesuksen Kristuksen kysymyksen opetuslapsille: "Aiotteko tekin lähteä?" (Joh. 6:67) Niin kuin Pietari he vastasivat Kristukselle: "Herra, kenen luo me menisimme? Siunalla on ikuisen elämän sanat." (Joh. 6:68) He alkoivat uudelleen opiskella Raamattua ja huomasivat, että vuosi 1949 merkitsi suurta muutosta sekä Kiinan valtioille että kiinalaisten kristittyjen hengelliselle elämälle. Heidän oli pakko ryhtyä etsimään uusia visioita ja uusia hengellisiä tavoitteita.

Kiinalaisille kristityille Kristuksen kosmisuuden käsittäminen on välttämä-

³ Wu oli Kolmen itsen liikkeen perustaja 1950-luvulla.

töntä. Sen ymmärtäminen auttaa meitä selvittämään asioita: 1) Kristus hallitsee koko maailmankaikkeutta, pitää siitä huolta ja rakastaa sitä. 2) Kristuksen valan ydin on rakkaus. Evankeliumeja lukiessamme saamme Kristuksessa kokea, että Jumalan tärkein ominaisuus on rakkaus. Rakkaus on myös syy siihen, että Jumala luo ja pitää kaikesta huolta. Rakkauden valossa voimme havainnoida ihmiskunnan hyviä ja huonoja puolia.

En aio nyt luennoida aiheesta: "Johdatus vanhaan kiinalaiseen kirjallisuuteen", haluan vain mainita, että vanha kiinalainen filosofia ylistää luomakunnan harmoniaa ja kehottaa valtion hallintoa perustamaan hyvyyteen. Tällainen kulttuuriperintö antaa kiinalaisille kristityille hyvät henkiset valmiudet hyväksyä ajatus "kosmisesta Kristuksesta".

Haluaisin nyt puhua alkuperäisestä kysymyksestäni eli Kristuksen kosmisesta hallitsemisesta, huolenpidosta ja välittämisestä. Kristus välittää ja pitää huolta uskonasioista, hengellisen elämän asioista, kirkon ja uskovien asioista, mutta Kristuksen välittäminen ja huolenpito ei varmastikaan ole rajoittunut vain näihin aiheisiin. Hän välittää myös niistä ihmisistä, jotka eivät vielä seuraa Häntä. Hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla (Hepr. 1:3). Hän on ennen koko luomakuntaa syntynyt, Hän on ollut olemassa ennen kaikkea muuta, ja Hän pitää kaiken koossa (Kol. 1:15, 17).

Me emme voi hyväksyä sellaista teologista näkemystä, jonka mukaan Jumala kyllä loi maailman, mutta jätti sen sitten kapinoivan saatanan käsiin. Emme voi hyväksyä, että Kristus tuli maailmaan pelastamaan takaisin Jumalan luokse vain sen pienen joukon, jonka Hän oli valinnut. Meidän mielestämme Jumalan luominen on loppumatonta ja hänen luomisprosessinsa jatkuvaa. Aikaisemmin Kristus osallistui luomiseen, ja Hän on yhä edelleen siinä mukana.

Kristuksen välittämisen ja huolenpidon ajatus on siinä, että luominen synnyttää hyviä hedelmiä. Rakkaus, rauha ja oikeus muodostavat luomakunnan säännöt. Niin kuin opettaminen ja pyhittäminen eivät sulje toisiaan pois, niin myöskään pelastus ei ole ristiriidassa luomisen kanssa. Pelastus on yksi ketju luomisprosessissa. Kristus ei pelasta vain kristittyjä, Hänen pelastustyönsä auttaa koko ihmiskuntaa. Kaiken kaikkiaan Kristuksen pelastussuunnitelma kattaa koko luomakunnan.

Samalla tavalla Pyhä Henki ei ole vain kristittyjen puolustaja, Hän uudistaa kaiken luodun erityisellä kauneudella ja hyvydellä. Hyvä Sanoma levisi 100-luvun jälkipuoliskolla myös ei-juutalaisten joukkoon, jolloin kristityt joutuivat kohtaamaan kysymyksen: Kuinka ymmärtää kirkon ulkopuolella olevat totuudet ja hyvät ja kauniit asiat? Pitäisikö juutalainen usko korvata näillä muilla hyveillä vai pitäisikö nämä ulkopuoliset hyveet korvata juutalaisuudella? 1950-luvulla kiinalaiset kristityt kohtasivat hyvin samantapaisia kysymyksiä.

Siitä lähtien kirkko on rohkaissut uskovia pohtimaan teologiaa, arvioimaan oikeaa ja väärää, sopeutumaan uuteen kontekstiin ja hyväksymään uusia asioita. Oterataanpa muutama Kiinaan liittyvä esimerkki. Nestoriolaisuus tuli Kiinaan 600-luvulla. Sitä edustavat lähetystyöntekijät epäilemättä hyväksyivät kiinalaisen kulttuurin. *Da Qin jingjiao liuxing bei*-taulussa ⁴ on yhteensä yli 2000 kiinalaista kirjoitusmerkkiä, ja siinä on 30 lainausta *Yjingistä*, 30 *Shijingistä*, ja 20 *Chunqiuista*. ⁵

Matteo Ricci ⁶ oli myös edelläkävijä. Hän sai nivottua yhteen kirkon sisäisen ja ulkopuolisen totuuden, hyvyyden ja kauneuden. Protestanttisen kirkon englantilainen lähetystyöntekijä James Legge, ⁷ joka saapui Kiinaan 1800-luvun alussa, oli kuin protestanttinen Matteo Ricci. Ikävä kyllä, näiden kahden lähetystyöntekijän edustamasta linjasta luovuttiin länsimaisten kirkkojen dogmaattisten käsitysten ristiriitaisuuden vuoksi. Myöhemmin toteutettu perinteisten sääntöjen mukainen lähetystyö teki kristinuskosta Kiinassa matalatasoisen uskonnon, joka erotti kristinuskon ja kristityt todellisesta elämästä. Vanhan tavan mukaisen lähetystyön tuloksena uskovat Kiinassa saivat nauttia länsimaisten kolonialistien suojelusta ja taloudellisesta tuesta, ja he hylkäsivät kiinalaisen kulttuurin ja perinteet. Kristillisestä lähetystyöstä tuli sosiaalipoliittinen liike, joka erotti kiinalaiset kristityt muusta kansasta. Kiinan vallankumouksen voitto vei kiinalaisen kristinuskon hajaannukseen.

Arvioni mukaan monilla muilla kolmannen maailman valtioilla on samantaisia kokemuksia kuin meillä kiinalaisilla. Näyttää siltä, että paikallisten asukkaiden oman kansallisen kulttuurin aliarviointi on kolonialistien keino puolustaa itseään. Kun imperialismi ja kolonialismi olivat hallitsevassa asemassa, hylättiin periaate, jonka mukaan kristinuskko tulee liittää yhteen kansojen kulttuurin kanssa. Mutta tänään kolonialismin häviäminen ja moderni teknologia johtavat kaikkia kansoja rikkaine kulttuureineen päivä päivältä lähemmäksi toisiaan. Siksi kristityt eivät voi enää olla ottamatta huomioon kirkon ulkopuolella esiintyviä totuuksia ja hyviä asioita. Kiinalaisten kristittyjen kokemuksesta tekee erikoisen se, että vuonna 1949 Kiinassa oli kommunistisen puolueen johtama vallankumous, ja kiinalaisen kirkon uudistus syntyi kovan taistelun tuloksena.

Olemme saaneet paljon lohdutusta *Roomalaiskirjeen* 5. luvun jakeista 15 ja 17, joissa Paavali vertaili Aatamin lankeemuksen ja Kristuksen armon merkitys-

⁴ *Da Qin jingjiao liuxing bei* -taulu on Tang dynastian aikainen taulu, johon on kiinankielellä kirjoitettu nestoriolaisuuden historia Kiinassa. Tämän taulun mukaan nestoriolaisuus saapui Kiinaan vuonna 635. Tauluun on kirjoitettu nestoriolaisien lähetystyöntekijöiden nimet sekä kiinaksi että syyriaksi. Tämä viite on kääntäjien lisäys.

⁵ *Yjing*, *Shijing* ja *Chunqiu* ovat kolme konfutselaista klassikkoa. Tämä viite on kääntäjien lisäys.

⁶ (1552-1610), kääntäjien lisäys.

⁷ (1815-1897), kääntäjien lisäys.

tä. Paavali käytti sanoja "vielä paljon runsaammin" ja "ylenpalttisesti" osoittamaan Kristuksen rajatonta vaikutusta ihmisiin. Kun ymmärsimme tämän raamatunkohdan sanoman, tunsimme helpotusta ja koimme saaneemme rohkaisua. Aatamin rikokseen verrattuna Kristuksen inkarnaatiolla on paljon syvällisempi ja täydellisempi vaikutus ihmisiin ja koko maailmankaikkeuteen. Monet meistä vain usein rajaavat ja vähättelevät Kristuksen armoa. Ajattelemme, että armo on tarkoitettu vain sille vähemmistölle, joka uskoo Herraan. Tämähän tarkoittaisi itse asiassa sitä, että inkarnaation (Sana tuli lihaksi) vaikutus ihmiskunnalle olisi heikompi kuin Aatamin synnin vaikutus, mikä olisi ristiriidassa Jumalan rakkauden kanssa, jonka näimme Kristuksessa.

Jumala on rakkaus. Kaiken ytimessä on luominen. Pelastuksen, opetuksen ja pyhittämisen kautta Hän muuttaa ihmisiä kohti täydellisyyttä, niin että he lopulta pääsevät osallistumaan luomiseen. Näin ihmisistä tulee sellaisia ihmisiä, jotka ovat täynnä viisautta ja jotka pääsevät eroon synnin rajoituksista ja kaikesta pahasta.

Onko mahdollista, että ateismin olemassaolo tulee olemaan sopusoinnussa kosmisen Kristuksen työn kanssa? Minun mielestäni se on mahdollista, aivan kuin moni muukin asia maailmassa on sopusoinnussa Kristuksen työn kanssa. Olen useista asioista samaa mieltä monien ateistien ja kommunistien kanssa, hyväksyn heidän puheitaan ja tekojaan, enkä halua syyttää heitä heidän heikkoutensa takia. Haluaisin mielelläni kohdata heitä ystävinä ja auttaa heitä uudistamaan itseään. Haluaisin vastustaa yhteisiä vihollisiamme yhdessä heidän kanssa. Vaikka heidän uskonsa on erilainen kuin minun, voisimme silti tehdä yhteistyötä monissa asioissa oman uskoomme perustaen. Monet kollegani ovat sitä mieltä, ettemme saa kevyesti antautua käyttämään taistelua ja marttyyriutta kirkkopoliittisina aseina kirkon hyväksi, jos meillä on lupa järjestää jumalanpalveluksia, viettää seurakuntaelämää, todistaa Kristuksesta ja jos saamme vapaasti keskustella monista tärkeistä asioista.

Kristuksen kosmisuudesta julistaminen ei tarkoita sitä, että luonnon ja historian tapahtumista jokainen on Kristuksen tekemä tai suunnittelema. Maailmassa tapahtuu paljon sellaisia asioita, jotka tekevät ihmisistä onnettomia ja ovat ristiriidassa Jumalan rakkauden kanssa. Luominen, sisältäen myös ihmisten luomisen, on pitkä prosessi. Luominen ei ole vielä saavuttanut täydellisyyttä. Jäljellä on paljon vaikeuksia ja haasteita. Luomisen kautta Jumala antaa ihmisille vapauden, päästää ihmiset orjan asemasta ja tekee heidät Jumalan lapsiksi. Maailmassa, joka on parhaillaan keskellä luomisprosessia, on luonnollisesti paljon rumuutta ja julmuutta. Monet maailman tapahtumista osoittavat meille, että täydellisyyteen johtava tie on mutkainen. Luomisen tavoite on vapaa, rakastava Jumalan lasten yhteisö, jossa ihmiset tekevät Jumalan kanssa yhteistyötä. Tähän tavoitteeseen päästäkseen Jumala ja ihmiset joutuvat taivaltamaan

yhdessä pitkän ja vaikean matkan. Lisäksi he joutuvat maksamaan siitä kalliisti.

Monet länsimaiden lähetystyöntekijät uskoivat 1900-luvulla, että kirkko etenee kaikkialla maailmassa ja yhä useammat valtiot liittyvät kirkkoon. Tänäpä useimmat kristityt näkevät tilanteen toisin. Heidän mielestään Kristus johdattaa koko luomakuntaa eteenpäin, toteuttamaan ykseyttä Jumalassa. Kristuksen pelastustyössä ihmisiä yhdistävät eteenpäin yrittäminen, vapautus, demokratia ja agape -liikkeet. Kirkko on tärkeä paikkana, jossa ihmiset tuntevat Kristuksen läsnäolon ja jossa julistetaan Kristusta, tunnustetaan synnit ja palvotaan Jumalaa.

Koko maailma tarvitsee kirkon julistamaa syntien anteeksiantamisen, sovinnon ja rauhan ilosanomaa. Jumalan pelastustyö ei kuitenkaan rajoitu vain kirkon sisälle, vaan auttaa koko maailmankaikkeutta. Niin kuin Vatikaanin II konsiili totesi: Näkyvän kirkon ulkopuolellakin on pyhittämisen ja totuuden elementtejä, siksi kaikille ihmisille, jotka noudattavat omantuntonsa ääntä, ovat pelastukseen tarvittavat avut aina valmiina. Ajattelen mielelläni seuraavasti: jos nämä elementit ovat kaaria, pitkiä tai lyhyitä, Kristus on se täydellinen ympyrä. Hänessä kaikki elementit tulevat täydelliseksi, ja lopulta yhdistyvät Häneen.

Jumala pitää huolta koko maailmankaikkeudesta. Yritämme parhaillaan auttaa Kiinassa olevia kiinalaisia ymmärtämään tätä totuutta. Olemme saaneet paljon rohkaisua ja valaistusta asiaan Raamatusta. Muun muassa seuraavista kohdista: Abraham sai lahjan ja siunauksen Salemin kuningas Melkisedekiltä, joka oli pakana, (1. Moos. 14:18-20). Persian pakanakuningas Kyros auttoi Jumalan tahdon toteuttamisessa ja pyhän kaupungin ja temppelin uudelleen rakentamisessa Jerusalemissa (Esra. 1). *Jesajan kirjassa* Jumala siunaa Israelia ja kutsuu sitä "minun oma kansani (minun perintöosani)", siunaa Egyptiä ja toteaa tästäkin, että "minun kansani", sekä siunaa Assyriaa sanoen siitä, että "käteni luomus". Koska olemme itse nähneet kirkon ulkopuolella olevissa ihmisissä totuutta, hyvyttä ja puhtautta heidän etsiessään moraalia ja totuutta, emme enää ajattele, että Jumala antaa armon vain Israelille. Olemme nähneet yhden kaukaisen näyn, jossa Jumalan luomisen ja pelastuksen teot ovat kaikkia ihmisten varten. Tämä on meidän käsityksemme kosmisesta Kristuksesta.

Toisaalta Kristuksen kosmisuuden löytäminen tarkoittaa sen hyväksymistä, että rakkaus on maailmankaikkeuden tärkein sääntö. Me olemme saaneet kokea rakkauden Jeesuksessa. Tämä on Jumalan korkein ominaisuus ja tärkein sääntö, jolla Hän hallitsee maailmankaikkeutta. "Jumala on rakkaus" lausetta ei saa pitää vanhentuneena sanontana. Meidän täytyy määritellä Jumala Kristuksen rakkauden kautta. Kristuksen rakkaus pitää myös käsittää Jumalan omaksi

8 Jesaja 19:25. Tyingin kiinankielisessä artikkelissa on virheellisesti sanottu lainauksen olevan luvussa 10.

substanssiksi, Hänen olemuksensa korkeimmaksi ilmentymäksi, Jumalan ilmoitukseksi. Meidän saamamme väärät opetukset ovat johtaneet meidät uskomaan, että Jumala on kaikkivaltias voima, joka voi tuhota meidät, mutta joka myös voi antaa meille vallan. Tämä ajatus on osoituksena siitä, että me kaipaamme valtaa. Se kertoo myös yhteiskunnan ja ihmisten psyykkisistä rakenteista, jotka ovat täynnä vallanhimoa. Ihmiset haluavat kontrolloida muita ihmisiä. Uudessa Testamentissa Jumala näytti valtansa kuoleamalla. Hän ei osoittanut valtaansa voitolla vaan ristillä.

Meillä emme saa enää kuvailla Jumalaa niin kuin vanhan Egyptin, Persian, Rooman ja Kiinan hallitsijoita. Emme saa enää liittää faraoiden ja Caesarin ominaisuuksia Jumalaan. Kristuksen kosmisuus antaa meille uskon, että Jumala ei ole tyranni ja rankaisija, vaan Hän rakastaa maailmankaikkeutta. Hän ei pidä pakottamisesta eikä voimankäytöstä. Hän työskentelee opettamalla ja suostuttelemalla. Vihastuminen ja rankaiseminen eivät kuulu Hänen käytäntöihinsä, vaan hän kutsuu luokseen ja odottaa meidän vastaustamme.

Jossakin vaiheessa me kiinalaiset kristityt huomasimme, että evankeliumeissa mainitut vertaukset siemenistä, kasveista, ilmasta, sateesta ja auringosta ovat voimakkaampia kuin vertaukset lampaiden hallitsemisesta kepein ja sauvoin. Jumalan tahto on yhteydenottoa, ei vallan käyttöä. Me kiinalaiset kristityt haluamme hylätä kuvan Jumalasta, joka on kostonhimoisin ja pelottava tyranni. Palvomme sellaista Jumalaa, joka rakastaa meitä, tuntee myötätuntoa meitä kohtaan, kärsii meidän kanssamme ja jaksaa opettaa ja ohjata meitä. Tämä muutos merkitsee todellista vapautusta.

Niin kutsuttu "kulttuurivallankumous" vastusti kulttuuria. Lisäksi se käytti väärin termiä "vallankumous". Tuolloin vallalla olivat epäreiluus, viha ja vallanhimo. Kaikkialla lausuttiin vääriä todistuksia. Siinä tilanteessa kristittyjen Jumala, rakkauden Jumala, antoi ainutlaatuisen valonsa loistaa ihmisille. Rakkauden Jumalasta tuli lohdutuksen ja toivon lähde. Tällainen Jumala veti ihmisiä luokseen. Hän keskusteli lempeästi niiden kanssa, jotka surivat, otti vastaan sellaisia ihmisiä, joita maailma ei hyväksynyt, ja antoi heidän sylinsä levähdyspaikaksi heille, joilla ei ollut kotia.

Arvostamme Whiteheadia, joka kirjassaan *Process and Reality* sanoi, että monet kuvailevat Jumalaa "kaikkia hallitsevaksi Keisariksi, kylmäksi ja tiukaksi moralistiksi, tai liikkumattomaksi liikuttajaksi". Tällaisia kuvauksia esiintyy joskus näkyvästi myös lähetyksentillä. Me kaipaamme erilaista Jumalaa, Häntä, joka on Kristuksen ilmoittama "rakastaja". Me haluaisimme hylätä tiukan ja pelottavan Jumalan, josta ei edes kerrota Raamatun neljässä evankeliumissa. Rakastamme profetta Hoosean kuvailemaa Jumalaa, joka opetti meitä kävelemään, kannatteli meitä käsivarsista, hoiti meitä lempeästi, ja rakkauden köysin

veti meitä luokseen. Niin kuin mies syöttäessään juhtaansa nostaa ikeen sen niskasta, Hän kääntyi meidän puoleemme ja antoi meidän syödä (Hoos. 11:3,4).

Mielestäni on tärkeämpää pohtia Jumalan Kristuksen-kaltaisuutta kuin Kristuksen jumalallisuutta, sillä Jumala haluaa Kristuksessa osoittamansa rakkauden tulevan maailmankaikkeuden ja ihmiskunnan ohjesäännöksi. Yhä useampi meistä on huomannut, ettei vertaus Jumalasta ihmisten isänä ole riittävä, varsinkaan, jos haluamme ymmärtää Jumalan rakkautta.

Aikojen alusta asti ja vielä tänäkin päivänä, Kiinassa isä on ankara hahmo. Äiti on rakastava ja lempeä. Itse asiassa, kiinalaiset usein kutsuvat isää perheen "tiukka-pipoksi" ja äitiä "perheen hoivaajaksi".⁹ Monille meistä on vaikea ajatella, että isä on rakastava. Raamatussa onkin muutamia kohtia, joissa Jumalan rakkautta kuvaillaan vertauksilla, joissa esiintyy äiti. Esimerkiksi, Jesajan kirjassa (Jes 49:15) lukee: "Unohtaako äiti rintalapsensa, unohtaisiko hoivata kohtunsa hedelmää? Vaikka hän unohtaisikin, minä en sinua unohda." Psalmiin 131 2. jakeessa lukee: "Niin kuin kylläinen lapsi lepää äitinsä sylissä, niin on minun mieleni levollinen."

Jumalan suuren rakkauden korostaminen auttaa ymmärtämään, että maailma on keskeneräinen, se on jatkuvassa kehitystilassa. Meillä on siis vielä runsain mitoin toivoa. Meidän ei tarvitse arvuutella historian loppuhetkeä ja tapaa, vaan uskomme vahvasti, että historian loppu tulee olemaan rakkauden ja armon voitt juhla. Matkaan lähdön ja päämäärän välinen reitti ei kulje tasaista tietä, mutta rakkaus on läsnä koko matkan ajan. Kun kävelemme mutkaisella tiellä, meidän pitää muistaa Kristuksen opetus: "Nainen, joka synnyttää, tuntee tuskaa, kun hänen hetkensä koittaa. Mutta kun lapsi on syntynyt, äiti ei enää muista kipujaan vaan iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan" (Joh. 16:21). Me näemme pimeyttä ennen aamua ja näemme myös, että valo tulee varmasti pimeyden jälkeen. Niin kuin Psalmi sanoo: "Tällä on vieraana itku mutta aamulla ilo" (Ps. 30:6).

Kosminen Kristus on rikas käsite, jonka todellinen merkitys käy yli ihmisten ymmärryksen. Me voimme vain tutkia ja tehdä johtopäätöksiä. Minä olen nyt esittänyt vain yhden mielialueen, joka on noussut esiin sellaisten kristittyjen keskuudessa, jotka eivät enää ole tyytyväisiä perinteiseen kristologiaan. Olen tehnyt sen, minkä pystyn esitelläkseni teille kiinalaisten kristittyjen pohdintaa kosmisesta Kristuksesta. "Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin". (Kor 13:12)

⁹ Sanatarkasti isä olisi "perheen ankaruus" ja äiti "perheen lempeys", kiinalaisia sanontoja. MA.

KOLMEN ITSEN LIIKKEEN ITSETUTKISKELUA

Ting Kuang-hsun

Puhe Kiinan protestanttisen Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston yhteiskokouksessa 16.9.1982, Pekingissä

Tarvitaanko Kolmen itsen liikettä vai voisiko sen unohtaa? Mitä merkitystä Kolmen itsen liikkeellä on? Kiinan protestanttiselle kirkolle nämä ovat tärkeitä kysymyksiä.

Kiinan kirkossa löydettiin ajatus Kolmesta itsestä 1800-luvun puolivälissä. Taataksaan kirkon säilymisen ja kehittymisen paikallisten kristittyjen oli otettava itse vastuu kirkosta. Kirkko ei voi jäädä täysin riippuvaiseksi ulkomaalaisten panoksesta. Jotkut olivat tyytymättömiä kiinalaisten ja ulkomaalaisten epätasavarvoisuuteen Kiinan kirkossa. Jotkut eivät pitäneet isänmaallisuuden korostamisesta tai siitä, että osa länsimaisista lähetystyöntekijöistä ja paikallisista pastoreista opetti kiinalaisia uskovia rakastamaan isänmaataan. Heistä nämä kehotukset olivat irvokkaita. Osa kristityistä puhui suureen ääneen Kolmesta itsestä, vaikka he käytännössä jatkoivatkin Kiinan protestanttisen kirkon pitämistä länsimaisena kirkkona. Tuolloin ei paljonkaan keskusteltu Kolmen itsen tarpeellisuudesta kirkon olemuksen tai isänmaan suojelemisen näkökulmasta.

Ennen Uuden Kiinan perustamista 1940-luvulla Kiinan protestanttisessa kirkossa ei pohdittu Kolmea itseä enää juuri lainkaan. Silloin päivän polttava aihe oli, olisiko Kiinassa enää uskonvapautta, jos kommunistit saisivat vallan? Saako kirkko jatkaa Kiinassa? Monet kristityt olivat jo ehtineet valmistautua siihen, että he joutuvat vankilaan ja kärsimään. Vastaus kysymykseen saatiin kuitenkin jo 1950-luvulla. Silloin kiinalaiset kristityt huomasivat, että se ei ollut edes kaikkein tärkein kysymys.

En tarkoita sitä, että uskonnonvapaus olisi viidenkymmenen vuoden aikana täysin toteutunut Kiinassa. Tiedämme, että vuoden 1957 jälkeen äärivasemiston vaikutus Kiinassa johti huonoihin tuloksiin. Kulttuurivallankumouksen aikana toistettiin monia aiemmin tehtyjä virheitä. Neljän koplan kukistumisen jälkeen vuonna 1976 eri valtion virastot ovat tehneet paljon työtä uskonnonvapauden toteuttamiseksi. Monilla paikkakunnilla kuitenkin esiintyy vielä ongelmia, joten Kolmen itsen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston täytyy jatkaa yhteistyötään valtion viranomaisten kanssa. Mikäli uskonnonvapautta vastustetaan ja normaalia uskonnollista toimintaa häiritään, on meillä velvolli-

suus yrittää ratkaista ongelma asianomaisten virastojen kanssa. Samanaikaisesti meidän täytyy vastustaa kaikenlaisia harhaoppeja, laitonta toimintaa ja ulkomaalaisten väärää vaikutusta.

Meidän on tunnustettava, että Kiinan kansankongressilla, kommunistisella puolueella, sen poliittisella toimistolla sekä Kiinan valtioneuvoston uskonnollisten asioiden hallinnolla on tärkeitä uskonnonvapautta koskevia säännöksiä ja asetuksia. Myös säännöksiä toteuttavilla viranomaisilla on selvä kanta uskonnonvapauteen.

On avoin kysymys, miten erilaiset virastot käytännössä toteuttavat uskonvapautta koskevia säännöksiä Kiinassa. Nyt tämä kysymys on noussut keskeiseen asemaan. Kiinan valtioneuvoston uskontopoliitikasta vastaava virasto sanoo selvästi, että se toteuttaa Kiinan perustuslakiin sisältyvää ajatusta uskonnonvapaudesta. Tämä on merkittävä asia. Uskonnonvapauden tilasta Kiinassa kertoo se, että viimeisen kolmen vuoden aikana noin joka toinen tai kolmas päivä Kiinaan on perustettu kaksi uutta seurakuntaa.

Uuden Kiinan perustamisen jälkeen kiinalaiset kristityt huomasivat, että kirkon valoisa tulevaisuus ei voi riippua pelkästään valtion uskonvapautta koskevista säännöksistä. Ihmisillä on vapaus uskoa tai olla uskomatta, mutta haluavatko he hyödyntää tätä vapautta ja uskoa Kristukseen? Eivätkö ihmiset eroa seurakunnasta uskonvapauden nimissä? Emme halua houkutellessa ihmisiä uskommaan Kristukseen lupaamalla aineellista hyvää. Mitä siis voisimme tehdä, että ihmiset haluaisivat tulla kuuntelemaan kristillistä evankeliumia?

Pyhä Henki johti Kiinan kirkon kohtamaan uskonnonvapauttakin tärkeämmän kysymyksen. Ensimmäistä kertaa kiinalaiset kristityt nostivat esille oman, koko maata koskevan kysymyksen. Sen ratkaiseminen ei ollut riippuvainen ulkomaalaisista voimista, vaan kiinalaista kristityistä itsestään. Kysymys koskee Kiinan kirkon hengellistä elämää. Kuinka kirkko pääsee eroon sellaisesta, missä se ei halua olla mukana? Tästä pääsemmekin uuteen kysymykseen. Kuinka kirkko voi tunnustaa syntinsä? Kuinka se pystyy muuttamaan, tekemään parannuksen ja uudistumaan? Kuinka kirkko rakentaa Kristuksen ruumista niin, että Kiinan kirkosta ei tule pelkästään ihmisten mieleinen kirkko vaan aito Kristuksen kirkko? Jos kirkkomme pystyy toteuttamaan tällaisen muutoksen, kirkosta tulee todellinen kirkko, joka on suuri lahja maailmalle.

Kiinalaisilla kristityillä on vastaus tähän kysymykseen. Se on Kolmen itsen isänmaallinen liike. Se on kaikille ymmärrettävä, yksinkertainen ja kaikkien kiinalaisten kristittyjen hyväksymä liike. Historia on osoittanut, että suuren liikkeen merkitys ylittää yleensä siinä mukana olevien käsityskyvyn. Vasta muuttamien, ehkä vasta kymmenien tai jopa satojen vuosien jälkeen ihmiset ymmärtävät, kuinka merkityksellinen asia todellisuudessa oli.

Kristillinen usko oli alun perin osa juutalaisuutta. Kristuksen Herraksi tunnustamisen rinnalla silloinen kirkko vaati myös ympärileikkausta ja juutalaisen lain noudattamista. Se ei vielä ylittänyt kansojen välisiä rajoja. Kun apostoli Paavali korosti vanhurskautta uskon kautta ja vastusti lain vanhurskautta, kristillinen uskonto eriytyi juutalaisuudesta.

Muutokset uskonopissa tarjosivat kristinuskolle mahdollisuuden levitä koko Välimeren alueelle niin, että siitä lopulta tuli läntisen maailman uskonto ja lopulta maailmanlaajuinen uskonto. Tämä uudistus auttoi kristinuskoa voittamaan historiansa ensimmäisen ja tärkeimmän haasteen. Apostolien tekojen luvuissa 10 ja 15 kerrotaan, että tuolloiset tapahtumat kirkossa vaikuttivat kirkon ja koko maailman historiaan niin paljon, etteivät Paavali ja Pietari osanneet edes kuvitella sellaista. Tämän uudistuksen kautta kristinuskko avautui kreikkalaiselle ajattelutavalle niin, että siitä tosiaan tuli länsimaiden uskonto, joka levisi laajemmalle ja laajemmalle. Lopulta siitä tuli globaali maailmanuskonto.

Ihmiset kärsivät edelleen. Me toivomme ja odotamme uutta uudistusta. Silloin meillä olisi länsimaisen kristillisen uskonnon lisäksi myös itämainen, eteläinen ja pohjoisen kristillinen uskonto, joilla jokaisella olisi omia kansallisia erityispiirteitä. Kristillinen kirkko olisi monivärinen. Viimeisten vuosikymmentien aikana monet profeettalliset kristityt eri maissa ovat korostaneet kirkon kontekstuaalisuutta. Arvostamme tällaista yritystä riippumatta siitä, onko se johtanut menestyksekääseen lopputulokseen vai ei.

II

Kiinan kirkko on pieni, mutta Kiinan protestanttisen kirkon Kolmen itsen isänmaallinen liike on uudistusliikkeenä historiallisesti merkittävä koko kirkon kannalta kahdesta syystä. Maantieteellisesti idässä sijaitsevassa Kiinassa kristillinen kirkko kasvaa nopeasti eri puolilla maata. Sekä kasvun hurja vauhti että sen syvyys ovat osa kiinalaista kontekstia. Monien kristittyjen (myös monien lähetystyöntekijöiden) unelma on vihdoinkin toteutumassa Kiinassa, vaikka sen tiellä vielä onkin kaikenlaisia mutkia ja ongelmia. Tämä uudistus on sopusoinnussa monien kristittyjen toiveiden kanssa niin Kiinassa kuin ulkomaillaakin.

Kiinalaiset kristityt ovat siitä erikoisessa tilanteessa, että Kiinassa on ollut vallalla muutaman tuhannen vuoden ajan feodalismi ja osassa maata yli sadan vuoden ajan kolonialismi. Kiinalaiset ovat kärsineet paljon ja heillä on kannettavanaan raskas historiallinen painolasti. Nyt kiinalaiset kristityt elävät sosialismissa yhteiskunnassa ja ovat rakentamassa uutta tulevaisuuden yhteiskuntaa.

Kiinassa on tapahtunut paljon muutoksia: teollisuudessa, maataloudessa, kulttuurissa, ajatustavoissa, moraalissa ja hengellisessä elämässä. Kiinalaiset jou-

tuvat tekemisiin lukuisten uusien asioiden kanssa. Sen lisäksi monet vanhat asiat ovat edelleen painamassa heidän sydäntään. Tässä kontekstissa kiinalaiset kristityt ovat vähemmistössä. Vähemmistön asemasta huolimatta kiinalaiset kristityt tekevät parhaansa istuttaakseen kristillisen uskon kiinalaiseen maahan ja toivovat, että se kasvaa, kypsyä ja tuottaa hedelmää.

Kiinan protestanttisen kirkon muovautuminen tapahtuu edellä kuvatussa kontekstissa. Tällaista ei ole tapahtunut koskaan aikaisemmin. Tämä on meidän kiinalaisten kristittyjen erityinen tehtävä. Meidän onnistumisemme vahvistaa muiden maiden kristittyjen uskoa Kristuksen kirkkoon. Tappiomme olisi vahinko sekä Kiinan kirkolle että universaalille kirkolle.

III

Me emme ole liikkeellä sen takia, että haluaisimme yrittää jotain mahdotonta. Kiinan nouseminen edellyttää kiinalaisilta kristityiltä toimintaa. Herramme käsky evankeliumista todistamisen velvoittaa kiinalaisia kristittyjä tekemään, niin kuin he nyt tekevät. Kristillisen kirkon universaalisuus on kirkon kehittymisen edellytys. Siksi Kiinan protestanttisen kirkon on ryhdyttävä toimeen.

1. Kiinalaisten kristittyjen on ryhdyttävä toimiin, jotta Kiina voisi nousta jaloilleen

Oopiumisodan jälkeen ulkomaalaiset joukot saattoivat liikkua Kiinassa vapaasti, joten markkinamme olivat täynnä ulkomaisia tavaroita. Kansallinen teollisuus ei pystynyt säilyttämään kilpailukykyään, kiinalaiset joutuivat kärsimään paljon. Kiinaa pidettiin Itä-Aasian sairaana miehenä. Tänään tilanne on aivan toisenlainen. Kiinalaiset kristityt ovat siitä hyvin iloisia. Isänmaan rakastaminen on oikein ja arvokasta.

Inkarnaatio oli meille osoituksena Jumalan rakkaudesta. Jumala tuli ihmisten maailmaan kärsimään puolestamme ja lopuksi täydensi pelastuksen ristillä. Tämä totuus kertoo meille myös, kuinka suhtautua kehoon ja materiaan. Ruumiis ja aine olivat keinoja, joilla Jumala tuli ihmisten maailmaan. Niitä ei siten voi pitää itsessään pahana, vaan ne ovat mahdollisuuksia. Ne ovat välineitä, joilla voimme osoittaa Jumalan pyhää rakkautta.

Uskomme, että Jumalan rakkaus ja ihmisistä välittäminen on kokonaisvaltaista. Jumala huolehtii hengen lisäksi myös ruumiista, materiaasta, tiedon kehittämisestä, yhteiskuntapolitiikasta, etiikasta ja moraalista. Hän toivoo, että ihmiset pääsisivät köyhyydestä ja kärsimyksestä niin, että voisivat elää paremmassa yhteiskunnassa nauttien rauhasta ja terveydestä. Tällaisessa kontekstissa ihmisen on helpompi etsiä totuutta ja löytää se. Silloin on myös helpompi nähdä

Jumalan ilmoitus ja tulla sille kuuliaisiksi.

Saimme nähdä, että lihaksi tulleella Kristuksella oli tietty kansalaisuus. Hän ei ollut maaton vaeltaja vaan hänellä oli tunteita omaa kansaansa kohtaan. Hän oppi oman kansansa kulttuurin ja uskonnon perinteet. Hän ei tullut maailmaan hylkäämään vaan täyttämään oman kansansa perinnön. Tuolloin kansa oli Rooman vallan alla. Kun Kristus näki Jerusalemin, hän itki oman kansansa puolesta. Se oli isänmaallisuutta.

Raamatussa on paljon puhetta isänmaallisuudesta. Yksi tällainen teksti löytyy psalmista 137. Se ilmaisee ihmisen surua isänmaan puolesta:

Virtojen varsilla Babyloniassa
me istuimme ja itkimme,
kun muistimme Siionia
Rannan pajuihin(me ripustimme lyyramme.
Ne, jotka meidät olivat sinne vieneet,
vaativat meitä laulamaan,
ne, joiden orjuudessa me vaikeroimme,
käsivät meidän iloita ja sanoivat:
"Laulakaa meille Siionin lauluja!"
Kuinka voisimme laulaa Herran lauluja vieraalla maalla?
Jerusalem, jos sinut unohdan,
kadotkoon käteni voima!
Tarttukoon kieleni kitalakeen, ellen sinua muista,
ellen pidä ylimpänä ilonani sinua, Jerusalem!

Psalmi 126 taas ilmaisee iloa isämaan puolesta:

Kun Herra käänsi Siionin kohtalon,
se oli meille kuin unta.
Silloin suumme hersyi naurua(ja riemu kajahti huuliltamme.
Silloin sanoivat vieraat kansat:("Suuret ovat Israelin Herran teot!"
Totta! Suuret ovat meidän Herramme teot, niistä me saamme iloita.
Herra, käännä jälleen meidän kohtalomme
niin kuin aina tuot vedet Negevin kuiviin uomiin.
Jotka kyynelin kylvävät,(ne riemuitten korjaavat.
Jotka itkien menevät kylvämään
vakkaansa kantaen,
ne riemuitten palaavat kotiin
lyhteet sylissään.

Kun kiinalaiset veljemme ja sisaremme kohtasivat tuskia ja vaikeuksia, osa meistä kiinalaisista kristityistä ei itkenyt heidän kanssaan. Tunnemme siitä ikuisesti syyllisyyttä.

Kolmen vuoren (imperialismin, kolonialismin ja feodalismin) kukistumisen jälkeen Kiinassa on tapahtunut paljon muutoksia. Tänä päivänä pystymme tarjoamaan yhdelle neljäsosalle maailman väestöstä ruokaa yhdellä seitsemäsosalla maailman pelloista. Tämä on suuri saavutus. Kiina on parhaillaan toteuttamassa neljän eri alan uudenaikaistamista: teollisuuden, maatalouden, teknologian ja maanpuolustuksen modernisointia. Me kiinalaiset kristityt olemme iloisia isänmaamme puolesta.

Mutta vapautus on pitkä prosessi. Kiinassa on edelleen paljon asioita, jotka eivät ole kunnossa. Kiinalla on myös pimeä puolensa. Ihmiset yrittävät parhaansa kehittääkseen valoisaa puolta ja voittaakseen pimeän puolen. Kiinalaiset kristityt eivät saa vain seistä vieressä katsomassa. Meidän täytyy tuntea oikean ja väärän välinen ero yhteiskunnassa. Meidän täytyy tukea, oppia ja edistää hyviä asioita niin, että ne saavat mahdollisuuden kukoistaa. Meidän täytyy kritisoida, vastustaa ja hävittää pahoja asioita niin, että ne voisivat kadota kokonaan mahdollisimman pian. Tätä on tämän päivän isänmaallisuus Kiinassa. Kristillisen kirkon täytyy olla osa isänmaata.

Kristinusko tuli sen protestanttisessa muodossa Kiinaan läntisen kolonialismin mukana. Tällä oli suuri vaikutus niin Kiinaan kuin kristilliseen kirkkoonkin. Kiinalaisten kristittyjen täytyy avata kristilliselle kirkolle uusia ovia. Kiina on jo itsenäistynyt. Jos kiinalainen kirkko vielä jää riippuvaiseksi ulkomaisista voimista, kirkosta tulee Kiinan sisäinen omalakinen valtakunta. Jos vielä tukeutuisimme niihin ulkomaalaisiin, jotka käyttivät uskontoa vahingoittaakseen isänmaamme etua ja kansan uutta elämää, eikö meidän kirkostamme silloin tulisi Uuden Kiinan vastustaja ja synnintekijä?

On oikein ja arvokasta iloita ja itkeä isänmaan puolesta. Meidän täytyy arvostaa ja kunnioittaa tällaisia tunteita. Viime vuosina Kiinassa on ollut paljon kristittyjä, jotka rakastavat Herraamme ja tekevät paljon hyvää isänmaamme puolesta. He ovat kaunis esimerkki siitä, kuinka rakastaa sekä isänmaata että Jumalaa. Meidän tulee ottaa oppia heistä.

Ulkomailla liikkuu outoja näkemyksiä, jotka kritisoivat meitä kiinalaisia kristittyjä siitä, että me rakastamme isänmaatamme. Näiden mukaan meidän kiinalaisten kristittyjen täytyisi vastustaa hallitustamme. Vain näin voisimme täyttää profeettallisen tehtävämme. Samankaltaisia ajatuksia esiintyi myös kulttuurivallankumouksen aikana. Silloin oli muotia vastustaa vallankumouksellisia. Emme voi hyväksyä taistelua isänmaata vastaan, sillä se olisi myrkkyä kansallemme. Kun kiinalaiset ovat taistelleet pitkään saadakseen vallan takaisin,

kuinka me voisimme nyt vastustaa hallitusta? Emme kai halua tuhota oman työemme tuloksia?

Isänmaallisuus vaatii meitä tukemaan uutta yhteiskuntaa. Meidän täytyy suojella, uudistaa ja rakentaa sitä Meidän täytyy puhdistaa yhteiskunta siinä olevista epäpuhtauksista. Emme voi hyväksyä sellaista näkemystä, joka vastustaa kaikkea vallankäyttöä. Sellainen ajatus ei sovi isänmaallisuuteen. Miksi nämä ihmiset eivät vastusta kaikkia oman maansa vallanpitäjiä?

2. Herramme kehottaa kiinalaisia kristittyjä julistamaan evankeliumia

Buddhalaisuus ja islam ovat tulleet Kiinaan muista maista, mutta nykyään kaikki pitävät niitä kiinalaisina uskontoina. Kristillisen uskon tilanne on hieman toinen, sillä vielä vähän aikaa sitten monet ihmiset pitivät sitä täysin länsimaisena uskontona. Syynä tähän on se, että monissa asioissa, jotka koskivat ihmisiä, taloutta, ideologiaa tai jopa politiikkaa, Kiinan protestanttinen kirkko on välillä seissyt vihollisten joukoissa. Siksi yli sadan vuoden aikana moni kiinalainen on joutunut vastustamaan kristillistä kirkkoa Kiinassa.

Kiinalaiset kristityt ehdottivat 1950-luvulla Wu Yaozongin johdolla, että Kiinaan perustettaisiin Kolmen itsen liike. *Renmin ribao* -lehti tuki tätä liikettä, mutta monet kiinalaisista pitivät kristillistä kirkkoa vielä liian länsimaisena, sillä menneisyyden huonot muistot säilyvät vahvoina mielissä. Valtion uskonnonvapautta koskevien säännöksiänsä ansiosta Kiinan kristillinen kirkko säilyi, mutta vain säilyi. Se ei pystynyt todistamaan eikä julistamaan.

Kolmen itsen liike sopii kirkkoon hyvin. Samoin se sopii historian kehityskulkuun. Se on Jumalan tahto, jota kaikki kiinalaiset kristityt nyt tukevat. Tämä liike muuttaa kiinalaista protestanttista kirkkoa. Elämme nyt 1980-luvulla, ja vaikka emme olekaan onnistuneet täydellisesti kaikessa, mihin olemme ryhtyneet, yhä harvemmat kiinalaiset pitävät kristinuskoa vain länsimaisena uskontona.

Tämä muutos merkitsee todella paljon. Meillä on yhä enemmän mahdollisuuksia julistaa evankeliumia kiinalaisille. Meillä kristityillä ja muilla kiinalaisilla on nyt enemmän yhteistä kuin ennen. Me saamme vihdoinkin oppia tuntemaan omaa kansaamme. Me kiinalaiset kristityt voimme toimia aktiivisesti politiikassa, kulttuurissa, teollisuudessa, maataloudessa, kansanterveystyössä, taiteessa ja teknologiassa. Voimme keskustella muiden kansalaisten kanssa ja oppia heiltä. Muut ihmiset ovat puolestaan kiinnostuneita kristillisestä sanomasta.

Viimeisen kolmenkymmenen vuoden aikana kiinalaisten kristittyjen määrä on kasvanut niin, että meitä kristittyjä on nyt enemmän kuin koskaan aikaisem-

min Kiinan historiassa. Kasvun syitä on useita, mutta yksi tärkeimmistä on Kolmen itsen liike. Ilman Kolmen itsen liikettä kiinalainen protestanttinen kirkko ei olisi voinut kehittyä näin paljon. Jos kristinuskolla olisi Kiinassa vielä länsimaisen uskonnon leima, olisiko mahdollista, että niin monet kiinalaiset haluavat liittyä kirkkoon?

Kristillisen kirkon yli kahden tuhannen vuoden historia ja sen yli satavuotinen historia Kiinassa osoittavat, että vieraan vaikutuksen kieltäminen ei päde pelkästään kasvi- ja lääketieteessä. Sitä esiintyy myös kirkon lähetystehistoriassa. Vastakkainasettelu on erityisen vaarallista silloin, kun jokin kansainvälinen konflikti on kireimmillään. Jos kirkko haluaa ihmisten tulevan kuuntelemaan sanomaansa, ei se voi olla riippuvainen poliittisista voimista. Kolmen itsen liikkeen toteuttaminen on kirkon ainoa keino saada oma äänensä kuuluviin.

Jokainen ihminen, jolla on kokemusta evankeliumin kertomisesta muille, tietää, että se ei ole yhtä helppoa kuin vierailu jossakin puutarhassa tai Raamatun antaminen lahjaksi. Evankeliumin hyväksyminen vaatii ihmistä tunnustamaan omat syntinsä. Mutta tavallisille kiinalaiselle ajatus synnistä on outo. Tämä on iso este evankeliumin hyväksymiselle. Evankeliumista ei voi jättää pois oppia synnistä, sillä muuten evankeliumi ei olisi enää sama evankeliumi. Vaikka se edelleen olisi hyvä oppirakennelma, se olisi kuitenkin vain moraalinen oppi, joka kehottaisi ihmisiä tekemään hyvää. Evankeliumin hyväksyminen ei siten ole helppoa, sillä evankeliumissa on elementti, jota ihmisten on vaikea hyväksyä. Meidän velvollisuutenamme on huolehtia, että julistamme evankeliumia oikein ja tinkimättä. Emme saa antaa inhimillisten tekijöiden vaikeuttaa evankeliumin julistamista. Jos joku ei hyväksy evankeliumia, se ei enää johdu ihmistä vaan evankeliumista itsestään.

Ulkomailla on joukko ihmisiä, jotka eivät ole ottaneet opikseen historiasta. He loukkaavat meidän kolmekymmentä vuotta voimassa ollutta Kolmen itsen periaatettamme ja yrittävät perustaa länsimaista kirkkoa Kiinaan. Heillä on puolellaan taloudellinen etulyöntiasema, Hongkongissa ja muualla maailmassa olevat Kiinaa vastustavat voimat sekä ulkomaalaiset passit. He tuntevat olevansa ylemmässä asemassa ja uskaltautuvat siksi jättää huomiotta Kiinan lait ja säännökset.

Maailma on niin suuri, että tällaiset yrittäjät varmasti onnistuvat huijamaan joitakuista ihmisiä. Itsenäistyneet kiinalaiset vastustavat ja inhoavat tuolaista. Jos tämä epäreilu lähetystyön muoto jatkuu, se tuo varmasti häpeää Kristukselle ja sulkee monilta ihmisiltä oven evankeliumin luo. Tällaisten vääriä keinoja käyttävien ihmisten takia meidän täytyy Kiinassa korostaa itsenäisen kirkon rakentamista. Eräs ulkomailla asuva kiinalainen pastori kävi Kiinassa vierailulla ja sanoi, että jos joku on poissa Kiinasta 20 vuotta, hänellä ei ole enää riittävää pätevyyttä julistaa evankeliumia Kiinassa.

Todellinen ero Kiinan ja ulkomaiden välillä on juuri tässä. Ulkomailla asuvat eivät tunne kiinalaisten elämänrytmiä eivätkä pysty ymmärtämään kiinalaisten hengellistä maailmaa. Sellaisten ihmisten pitää varoa, etteivät halveksi sitä, "(minkä) Jumala on meille antanut" (2 Kor. 10:13). He lähtevät omista kotimaistaan ja ylpeilevät kohtuuttomasti "toisten vaivannäöstä" (2 Kor. 10:15). Kaiken kaikkiaan Kolmen itsen liike on ainoa tapa levittää evankeliumin sanaa kiinalaisille. Kolmenkymmenen vuoden kokemuksella olemme havainneet tämän todeksi.

3. Kristillisen kirkon universaalisuus on lähtökohta kirkon kehittymiselle

Paavali sanoi, että Jumala ilmoittaa suuren armonsa Kristuksessa tuleville polville. Kristuksen armo on kuin kultakaivos, jota ihmiset eivät koskaan pysty tuntemaan läpikotaisin. Kristityt, joilla on erilaiset kulttuuriset taustat, yrittävät oppia armosta koko kirkon parhaaksi. Juuri tällaisessa prosessissa kirkon universaalisuus toteutuu parhaiten. Eri kulttuurit tarvitsevat Kristuksen evankeliumia kehittyäkseen ja tullakseen täydemmiksi. Kasvaakseen suotuisasti myös kristillinen usko omaksuu eri kulttuureista hyviä asioita.

Nykyään kristinuskoa kutsutaan maailmanuskonnoksi, koska se ei ole vain yhden tai muutaman kansan uskonto, vaan se on levinnyt koko maailmaan. Kristillisen kirkon maantieteellinen universaalisuus on yhteydessä kapitalismiin ja kolonialismiin. Tämä voi olla kristinuskon heikkous. Kirkon universaalisuus ei ole pelkästään maantieteellistä, vaan siihen kuuluu myös syvyyssulottavuus. Tämä tarkoittaa sitä, että kirkon juuret ovat monissa eri kulttuureissa. Tämä mahdollistaa, että uskon valo loistaa jokaisessa kulttuurissa. Näin kirkosta tulee kaunis ja monivärinen.

Jos mittaamme universaaliutta edellä kuvatulla tavalla, kehittymisen varaa on vielä paljon. Kiinan kirkko on jo ottanut Kolmen itsen suuntaan muutaman tärkeän askeleen politiikkaa, henkilöstöä, järjestöä ja taloutta koskevista asioista. Mutta emme ole vielä saaneet järjestettyä hallintoa ja julistustoimintaa taivoitteiden mukaisesti. Erityisen paljon tekemistä riittää kiinalaisten perinteiden ja Kiinan nykyisen kulttuurin omaksumisessa, kristillisen uskon kiinalaiseen kontekstiin mukauttamisessa ja tarpeettomien länsimaisten perinteiden hylkäämisessä.

Pari vuotta sitten erään aasialaisen kirkon johtaja sanoi, että hänen maansa kirkko on vain pieni piste länsimaisten kirkkojen lähetystyön kartalla. Tämä loukkasi minua syvästi. Kuvitelkaa, kun uusi Jerusalem laskeutuu taivaasta ja kristityt saapuvat Jerusalemiin eri porteista, onko meidän kiinalainen kirkkomme silloin vain yksi piste muiden ryhmien kartalla?

Paavali kertoi meille, että Taivaan Isän mukaan kaikki rikkaudet ovat Kristuksessa. Kristuksen rikkaudet ja viisaudet edellyttävät sitä, että eri kulttuureista tulevat ihmiset omaksuvat ne kirkon yhteiseksi perinteeksi. Paavalin mukaan Kristuksen rakkaus on pohjaton ja vain odottaa kristittyjen ymmärryksen heräämistä. Kirje heprealaisille kertoo, että Jumalalla oli meitä varten varattuna vielä parempaa, "eivätkä he siksi voineet päästä täydellisyyteen ilman meitä" (Hepr. 11:40).

Erilaisuus ja universaalisuus eivät ole ristiriidassa, vaan ne voivat tukea toinen toisiaan. Jokaisen maan kirkolla on omat erikoisuutensa. Monikulttuurisuus on kirkon rikkaus ja se vahvistaa kirkon universaaliutta. Jos yhden maan kirkko ei voi säilyttää itsenäisyyttään, on turhaa mainita kirkkojen tukevan toinen toisiaan vastavuoroisesti.

Voisin mainita 1950-luvulla vaikuttaneen Kiinan kirkon Kansan teologia -liikkeen, joka syntyi luonnonilista tietä. Sitä ei organisoitu mitenkään erityisesti, vaan Uuden Kiinan perustamisen jälkeen isänmaallisuuden tunnossa monet kiinalaiset kristityt huomasivat, että heidän teologiansa ei enää sopinut uuteen kontekstiin. He eivät kuitenkaan voineet luopua uskostaan, joten heidän täytyi ruveta pohdimaan teologisia kysymyksiä voidakseen sopeutua uuteen yhteiskuntaan. Tämä oli kansanliike, jossa ei ollut montakaan ammatiteologia. Suurin osa liikkeessä mukana olleista oli työläisiä, maanviljelijöitä, opettajia, virkailijoita ja intellektuelleja. Osa heistä oli myös seurakunnissa työskenteleviä pappeja kuten Huang Peiyong.

Onko maailma saatanan vallassa? Millainen asema maailmalla on Jumalan mielessä? Kuinka kristittyjen pitäisi suhtautua historiaan? Välttävätkö kristityt vain uskon ja epäuskoon liittyvistä asioista? Pitäisikö heidän ottaa kantaa myös oikeaan ja väärään? Miten kristityt voivat säilyttää hengellisyyden? Pitäisikö meidän hylätä kaikki rationaalisuus? Mitä kuuluu Jumalan huolenpidon tai Pyhän Hengen alueeseen? Kuinka meidän pitäisi suhtautua kirkon ulkopuolella esiintyvään totuuteen, hyvyteen ja kauneuteen? Kuinka meidän tulisi suhtautua omaan isänmaahamme? Miten me ymmärrämme isänmaallisuuden? Millaisena pidämme Raamatun asemaa ilmoituksessa? Kuinka puhtaana voimme pitää kirkkoamme, kun seurakunnissamme on paljon syntiä? Kuinka käsitämme uudelleen Jumalan rakkauden ja kuinka ymmärrämme Jumalan tahdon luoda, pelastaa ja pyhittää maailma? Mitä ajattelemme Kristuksen asemasta Jumalan työssä, josta kerrotaan Paavalin kirjeissä kolossalaisille ja efesolaisille? Kiinalaiset kristityt ovat pohdineet kaikkia näitä kysymyksiä ja kirjoittaneet niistä monia artikkeleita, joita on julkaistu Tianfeng-, Enyan- ja Shenxuezhī-lehdissä Kiinassa. Nämä artikkelit rakentavat kiinalaista kristillisyyttä ja nujertavat vinoutuneet teologian rikkaruohot.

On tärkeää, että kiinalaiset kristityt ovat itse nostaneet nämä kysymykset

pohdittaviksi ja keskusteltaviksi. Liike on saanut alkunsa kristittyjen omasta aloitteesta ja sen yhteydessä on väistämättä lausuttu myös sopimattomia ajatuksia, jotka täytyy korjata. Emme saa hylätä tämän liikkeen ydintä ja pääasiaa pienten puutteiden vuoksi. On merkittävä asia, että teologinen pohdiskelu on siirtynyt ammattiteologeilta tavallisille kristityille.

En tiedä, oliko Euroopassa uskonpuhdistuksen ja saksalaisten talonpoikaissotien aikaan samankaltaista teologista liikehdintää kuten meillä. Selvää on, että tämä on kirkon historiassa harvinainen ilmiö. Meidän on nyt jatkettava samalla pohjalla. Meidän on rohkaistava pohdiskelun ja luomisen henkeä niin, että teologinen ajattelu avautuisi todelliselle elämälle. Hyväksymme asioita, jotka meidän täytyy hyväksyä. Säilytämme eroja asioissa, joista olemme eri mieltä. Meillä on tarve sekä keskustella että pidättäytyä keskustelusta. Näin toimien me voimme antaa Kiinan kirkolle mahdollisuuden keskusteluun ja mahdollisuuden rakentaa sille omaa teologista perustaansa. Me voimme myös auttaa kehittämään Kiinan kirkon kiinalaiseen kontekstiin liittyviä ominaisuuksia ja rikastaa universaalia kirkkoa.

Nykyään jotkut ihmiset luopuvat kaikista periaatteellisista eroista oikean ja väärän välillä ikään kuin voisimme kirkon universaalisuuden nimessä rakastaa kaikkia. Ikään kuin enää ei olisi mitään sääntöjä tai erilaisia näkemyksiä. Tätäkö tarkoittaa "yhdistyminen Herrassa"? Ei, tämä on väärä ja pinnallinen tulkinta kirkon universaalisuudesta ja se on varmasti vahingollinen isänmaamme turvallisuudelle.

Kirkon todellinen universaalisuus on kehitysprosessi. Kun kirkolla on enemmän omia kansallisia piirteitä, se on aidommin universaalinen. Vaikka me korostamme kirkon universaalisuutta, emme saa nostaa sitä kaiken yläpuolelle. Vanhassa Kiinassa me kärsimme todella paljon, kun emme pystyneet vahtimaan ja suojelemaan tullien avulla kansallista teollisuutta. Länsimaisilla kolonialistisilla imperialisteilla oli mahdollisuus valvoa Kiinan tulleja.

Suojellaksemme Kiinan kansallista kirkkoa pyrimme väistämään ulkomaalaisten hyökkäyksiä (vaikka ne olisivatkin rakkauden hyökkäyksiä) ja toivomme heidän väistävän Kolmen itsen liikkeen tavoitteiden tieltä. Meidän on valittava kansainväliset yhteistyökumppanimme varoen. Se ei ole mikään salaisuus. Kiinan kirkon tarvitsemat kansainväliset suhteet eivät saa vahingoittaa Kolmen itsen liikettä, vaan niistä tulee olla liikkeelle jotakin hyötyä.

Kolmekymmentä vuotta kestänyt Kolmen itsen liike on meille tärkeä. Kolmen itsen periaatteet ovat tarpeellisia kolmesta eri näkökulmasta katsottuna (isänmaa, kirkon universaalisuus ja historia), kuten aikaisemmin mainitsin. Nikean uskontunnustuksen mukaan kirkko on yksi, pyhä, universaali ja apostolinen. Kolmen itsen periaatteet liittyvät näihin neljään asiaan. Ulkomailla on ihmisiä,

jotka hyökkäävät Kolmen itsen liikettä vastaan radion ja television kautta ja yrittävät hajottaa meidän rivimme. Meidän on ymmärrettävä, että Kolmen itsen liikkeessä ei ole mitään väärää, vaan se on ainoa tie toteuttaa ajatusta itsenäisestä kirkosta. Vain tällaista tietä kulkien jokaisen maan oma kirkko voi tulla todelliseksi kirkoksi. Näin kristillinen kirkko saavuttaa lopulta todellisen universaalisuuden.

Kiinalaiset kristityt rakastavat Herraansa, Raamattua ja kirkkoa. Me rakastamme myös isänmaatamme. Jumalan ja isänmaamme edessä meillä on velvollisuus kysyä itseltämme, mihin aiomme heidät johdattaa. Nykyään puhutaan usein siitä, että meidän täytyy vastata uskovien tarpeisiin. Periaatteessa tämä on oikein, mutta meidän täytyy tutkia, sopivatko kyseiset tarpeet yhteen Jumalan olemuksen ja tahdon, Jumalan ilmoituksen ja Kiinan kirkosta huolehtimisen kanssa?

Hengellisyden tavoitteleminen on hyvä asia, mutta meidän täytyy selvittää, minkälaista hengellisyttä kiinalaisten kristittyjen elämässä nykyään on. Tänään Kiinan kirkossa on paljon uudenlaista elämää. Monet haluavat todistaa uskostaan, osallistua jumalanpalveluksiin ja kokouksiin, rukoilla, saarnata ja keskustella pastoraalisista ja kasvatuksellisista asioista uusilla tavoilla. Kiinalaiset kristityt pitävät siitä, ja meidän on hyväksyttävä se. Joillakin alueilla osa ihmisistä tekee pahoja asioita ja levittää harhaoppeja kristillisen kirkon nimissä. He eivät ole kristittyjä, ja siksi heidän tekonsa eivät kuulu uskonnon alueeseen. Meidän täytyy paljastaa heidät ja arvostella heitä ja pyytää viranomaisia ryhtymään toimenpiteisiin. Vain siten voimme suojella kirkkomme kunniaa.

Kolme itsen -liikkeellä on realistista, historiallista ja iankaikkista merkitystä. Meidän työemme ei ole turhaa. Kiinan nykykirkolla on vielä paljon kehittämistä, että se olisi Kristuksen tahdon mukainen. Monissa seurakunnissa pastoraalinen työ on vielä löyhissä kantimissa. Joillakin alueilla jumalanpalvelusten ja kokoontumisten anti on köyhää ja liian yksikertaista, eikä muutoksia ole tapahtunut, vaikka kristityt ovat tyytymättömiä. Joillakin alueilla kirkon kasvu on nopeaa, mutta uskonelämän laatu on huonoa ja harhaopit leviävät. Joillakin alueilla ei kunnioiteta kristittyjä, eikä heillä koskaan ole ollut mahdollisuutta kuulla Kolmen itsen periaatteista. Joissakin seurakunnissa on jopa esiintynyt rikoksia ja paljon epäkristillisiä tekoja ja henkilöitä. Kirkon ulkopuolella on häiriöitä ja houkutusia, jotka vetävät meitä takaisin historiasta tuttuun pimeyteen.

Kaikki tämä osoittaa, että Kolmen itsen liike on kunniakas ja tärkeä. On todettava, että vaikka tekomme ovat pieniä kuin viisi leipää ja kaksi kalaa, Herramme kädessä ne mahdollistavat ihmeenkin, sillä Herramme suunnitelma ylittää varmasti kaikki esteet ja meidän kuvitelmamme. Meidän uskoamme koetellaan ja meitä kutsutaan ykseyteen.

Kaikki ihmiset, jotka noudattavat Raamatun opetusta ja ottavat Kristuksen Herrakseen, ovat meidän yhteistyökumppaneitamme. He ovat palvelumme ja suojelumme kohteina riippumatta siitä, missä he ovat. Uskossa kunnioitamme toinen toisiamme, emmekä hyökkää toistemme kimppuun. Meidän täytyy kuunnella apostoli Paavalin opetusta: puhukaamme totta rakkaudessa. Silloin noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, Häneen, joka on kaiken pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa (Ef. 4:15-16).

Kolme itsen komitea ja Kiinan kristillinen neuvosto ovat väliaikaisia työvälineitä niin kuin talon rakentamisessa tarvittavat tukirakennelmat. Kun talo on valmis, ne puretaan pois. Mutta vielä tänään Kolme itsen liikkeellä ja Kiinan kristillisellä neuvostolla on paljon tehtäviä. Meidän on toimittava niin kuin rakkauden naruilla solmittu bambukehikko rakennustyömaalla. Meidän on oltava vaatimattomia, sillä vain siten voimme löytää meidän pienten ihmisten oman tehtävän ja roolin Kiinan kirkon rakennustyössä.

KIRKON PITÄÄ RAKENTUA RAKKAUDESSA

Ting Kuang-hsun¹

Puhe Kiinan kirkon neljännen valtakunnallisen kokouksen päätöstilaisuudessa 23.8.1986, Pekingissä

Tänään, kokouksemme päätöstilaisuudessa haluaisin puhua Johanneksen ilmestyskirjeestä (Ilm. 2:1–7). Haluaisin tarkastella Johanneksen kirjoittamaa kirjettä efesolaisille ja pohtia, mitä annettavaa sillä olisi meidän työllemme tänään.

Kirjeessä kehutaan Efeson seurakuntaa, sillä se oli hylännyt pahuuden ja kaiken teeskentelyn, teeskentelevät apostolit, kuten nikolaiitit. Tämä efesolainen seurakunta oli hyvä seurakunta. Seurakuntalaiset erottivat hyvän pahasta, taistelivat pahaa vastaan ja tekivät parhaansa todistaakseen Herrastamme Kristuksesta. Mutta lisäksi Pyhä Henki kertoi, että tämä seurakunta oli hylännyt myös alkuperäisen rakastavan sydämensä.

Nyt täytyy ottaa huomioon, että kirje ei kritisoinut efesolaista seurakuntaa siitä, että se erotti hyvyyden pahuudesta, vaan kehuu sitä. On tilanteita, joissa seurakunnan puhdistaminen on välttämätöntä. Johanneksen kirje efesolaisille kuitenkin muistutti seurakuntaa siitä, että pelkkä pahuuden erottaminen hyvyydestä ei riitä, sillä seurakunta on Jumalaa rakastavien ihmisten ryhmä, jossa Jumalan lapset rakastavat myös toisiaan.

Paavaliakin kirjoitti kirjeen efesolaiselle seurakunnalle muistuttaakseen, että seurakunnan täytyy rakentaa itseään rakkaudessa, jossa kaikkien pitää puhua totuutta rakkaudessa ja antaa toisilleen anteeksi rakkaudella. Taistelu aiheuttaa aina vahinkoja seurakunnan ruumiiseen ja kolhi rakkauden periaatetta. Tämän takia Pyhä Henki joskus kutsuu seurakuntaa uudistumaan ja rakentumaan rakkaudessa.

Ilmestyskirjassa sanotaan (Ilm. 2:7): "Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnalle." Tämä on todiste siitä, että kirjettä ei ole tarkoitettu pelkästään efesolaisille, vaan kaikille seurakunnille. Se koskee myös Kiinan nykyisiä seurakuntia.

Me, jotka osallistumme tähän Pekingin kokoukseen, edustamme kaikkia

¹ 丁光训; tässä Tingin itse käyttämä romanisointi, nykyisin uudistetussa pinyin-muodossa kirjoitettuna Dīng Guāngxùn.

valtakuntamme kristittyjä ja uskovia. Uskon, että nämä kaksi lainausta Raamatun teksteistä sisältävät meille tänään tärkeän sanoman.

Kolmen itsen isänmaallisen -liikkeen perustamisesta lähtien sen päämääränä on ollut rakentaa Kiinan kirkkoa niin, että voisimme menestyksekkäästi todistaa Herrastamme. Hyvää seurakuntaa rakentaessamme olemme välttämättä joutuneet välillä taistelemaan. Monet taistelut olivat tarpeen seurakunnan puhdistamiseksi ja ne saivat Pyhän Hengen hyväksynnän. Ilman näitä taisteluja olisi mahdotonta kuvitella nykyistä Kiinan kirkkoa. Me kiitämme kaikkia niitä yhteistyökumppaneita, jotka taistelivat rinnallamme. Tiettyssä tilanteessa meidän täytyy kuitenkin rakentaa seurakuntaa myös rakkaudessa. Tämä on uskovien rukous, mutta myös vaatimus. Kun Kolmen itsen isänmaallinen liike ryhtyy entistä tarmokkaammin tähän työhön, se saa varmasti saa vielä entistään enemmän tukea uskovilta seurakuntalaisilta.

En tarkoita sitä, ettemmekö olisi aiemminkin olleet mukana rakentamassa seurakuntaa, enkä sitä, että nyt meidän täytyisi luopua kaikesta taistelusta ja ruveta hyväksymään epämääräisiä ilmiöitä, kuten laitton toiminta, Kolmen Itsen -periaatteiden vastustaminen tai Hongkongin kautta tulevat hyökkäykset Kiinaa ja Kolmen itsen isänmaallista liikettä vastaa.

En tarkoita tätä. Tarkoitan vain sitä, että koko valtakunnan työn näkökulmasta "tuhoamisajatuksen" tulee väistyä ja antaa tilaa "rakentamisajatukselle" ja taistelun sovinnolle. Kolme itsen lippu on edelleen nostettava korkealle, ja Kolmen Itsen -periaatteiden on toteuduttava myös käytännössä.

Meidän täytyy toteuttaa Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ajatuksia seurakunnan rakentamisessa. Meidän tulee julistaa ja selittää liikkeen oikeutta ja tarpeellisuutta seurakuntaa rakentamalla.

Nyt osa seurakunnan työntekijöistä on tyytymättömiä Kolmen itsen isänmaalliseen liikkeeseen. Ei siksi, että he eivät arvostaisi liikkeen periaatteita vaan siksi, että jotkut sen nimissä toimineet henkilöt ovat toimineet vahingollisesti ja siten tahranneet koko liikkeen mainetta. Jos Kolmen itsen liike pystyy pitämään tavoitteensa ja pystyy rakentamaan seurakuntaa rakkaudella, se varmasti saa tukea uskovilta ja se saa kaikkien hyväksynnän. Pahat ihmiset haluavat tehdä pahaa myös seurakunnassa, mutta uskovat ovat varmasti valmiita vastustamaan heitä yhdessä Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston kanssa.

Me Kolmen itsen isänmaallisessa liikkeessä olemme jo kauan sitten aloittaneet seurakunnan rakentamisen rakkaudessa. Julkaisimme tämän kutsun vuonna 1956 ja kuusi vuotta sitten, vuonna 1980, perustimme Kiinan kristillisen neuvoston sen toimintaa edistämään. En tarkoita, että 1950- ja 1960-luvuilla emme olisi rakentaneet seurakuntaa vaan sitä, että työemme tulokset ovat vii-

meisen kuuden vuoden aikana olleet parempia. Kiitämme Jumalaa siitä, että Hänen palvelijansa, kuten Piispa Zheng, joka ei enää ole keskuudessamme, ovat tehneet paljon työtä asioiden hyväksi.

Kun kritisoidimme politiikkaa tyhjänpäiväiseksi, korostamme usein sitä, että politiikan täytyy myös näkyä. Siksi meidän julistuksemme "rakentaa seurakuntaa itsenäisesti" täytyy toteutua myös käytännössä. Ei riitä, että meillä on itsehallinto, että me kasvamme omin avuin ja että me hoidamme julistustyön itse. Meidän täytyy myös hallita hyvin, kasvaa hyvällä tavalla ja julistaa hyvin.

Meillä on nykyisin niin paljon seurakuntia ja kokoontumispaikkoja, että meidän on pakko ryhtyä pohtimaan, miten voisimme parhaiten rakentaa seurakuntaamme. Tässä työssä on lukemattoman paljon ongelmia ja avoimia kysymyksiä. Työntekijöidemme on pakko opiskella ja kehittää itseään niin, että heistä voi tulla seurakunnan rakentamisen asiantuntijoita, vaikka osalla heistä ei olisikaan papin virkaa.

Jos maamme lääneissä, kaupungeissa ja kunnissa olevien Kolme itsen -liikkeen ja kristillisen neuvoston edustajien keskuudessa vielä esiintyy vanhoja taistelukauden ajatuksia, tapoja ja asenteita, meidän on autettava heitä sopeutumaan ja korjaamaan käsityksiään. Meidän täytyy lisäksi ymmärtää, tuntea sympatiaa, palvella ja auttaa näitä seurakuntien työntekijöitä. Kolmen itsen -liikkeen ja Kristillisen neuvoston päämääränä on rakentaa seurakuntaa ja nostaa sen laatua niin, että siitä tulee Jumalan hyväksymä, kansan pitämä ja uskovien rakastama.

Jos tiedemies tekee parhaansa nostaakseen maamme tutkimuksen tasoa ja hyödyntääkseen kansaamme tutkimustensa tuloksilla, on hän silloin myös poliittisesti hyvä tiedemies. Jos opettaja tekee parhaansa nostaakseen opetuksen tasoa kouluttaakseen maallemme loistavia opiskelijoita, hän on myös poliittisesti hyvä opettaja. Lääkärit, myyjät, palvelualoilla työskentelevät, työläiset, maanviljelijät ja taitelijat voivat olla myös poliittisesti hyviä. Jos pappi tekee uskollisesti Herramme hänelle antamaa työtä, silloin hän nostaa omaa teologista ja hengellistä tasoaan, hoitaa seurakuntaa ahkerasti ja antaa Jumalan lampaille hengellistä ravintoa niin, niin että he voivat aktiivisesti osallistua maamme rakentamiseen ja että seurakunta kehittyy suotuisasti. Silloin tämä pappi on todella hyvä pappi, joka rakastaa sekä maataan että seurakuntaansa.

Seurakuntamme rakentaminen on Herramme antama tehtävä. Isänmaammekin toivoo, että teemme työn hyvin. Erilaiset Kiinassa suoritettavat tehtävät ovat kuin saman perheen lapsille tehtyä työtä. Vasta kun kaikilla lapsilla menee hyvin, koko perhe on onnellinen. Kirkon asia on myös Kiinan asia, joten isänmaamme toivoo, että rakennamme seurakuntaamme hyvin. Kun rakennamme seurakuntaa rakkaudessa, osoitamme myös rakkautta isän-

maatamme kohtaan.

Meidän täytyy pitää huolta ja rakastaa niitä työntekijöitämme, jotka tukevat Kolmen itsen isänmaallista liikettä ja hoitavat seurakuntia niin, että ne tarjoavat uskoville hengellistä ravintoa. Jos haluamme vahvistaa yhteisyyttä, meidän tulee kunnioittaa, tukea ja arvostaa näitä työntekijöitä, sillä he edustavat uskovi-
en yleistä mielipidettä.

Meidän täytyy hoitaa Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ja seurakunnan välistä suhdetta. Seurakunta on Kristuksen ruumis, jossa ylösnoussut Herramme on läsnä. Se on kaikkien kristittyjen rakastama paikka, eikä se ole Kolmen itsen isänmaallisen järjestön alainen yksikkö. Seurakunta on subjekti. Kolmen itsen isänmaallinen liike ja Kristillinen neuvosto ovat seurakuntien luomia instituutioita, jotka palvelevat seurakuntia.

Meidän täytyy hoitaa myös Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen ja Kiinan kristillisen neuvoston välistä suhdetta. Kolmen itsen liike on kiinalaisten kristittyjen isänmaallinen järjestö. Kiinan kristillinen neuvosto on puolestaan kiinalaisten kristittyjen seurakunta-asioiden järjestö. Nämä kaksi ovat kuin vasen ja oikea käsi. Niiden välinen suhde on niin kiinteä, ettei niitä voi irrottaa toisistaan.

Ilman Kolmen itsen isänmaallista liikettä Kiinan kristillinen neuvosto saattaisi helposti johdattaa kiinalaisia kristittyjä tielle, jolla Kolme itsen isänmaallisen liikkeen periaatteet menetettäisiin ja kirkon sisäinen hajaannus tuhoaisi seurakunnan niin, ettei se enää olisi kansan rakastamana, eikä se enää pystyisi todistamaan Herrastamme.

Ilman Kiinan kristillistä neuvostoa Kolmen itsen isänmaallinen liike voisi etäännyä seurakunnan kristityistä ja hyrällä tyhjiä poliittisia sävelmiä. Se saattaisi keskittyä muodollisuuksien ylläpitämiseen ja heikentää yhteisöllisyyden tunnetta. Lopuksi sen olisi vaikea taistella nikolaiittain kaltaisia vastustajia vastaan.

Jos Kiinan kristillinen neuvosto ja Kolmen itsen isänmaallinen liike eroaisivat, meidän vastustajamme ulkomailla olisivat iloisia. Kolme itsen isänmaallisen liikkeen on palveltava Kiinan seurakunnan rakentamista, mikä onkin liikkeen alkuperäinen ajatus. Tästä syystä monet työntekijät työskentelevät liikkeen periaatteiden, "Kolmen Itsen", puolesta. Keskittymällä seurakunnan rakentamiseen, Kolmen itsen isänmaallinen liike ja Kiinan kristillinen neuvosto voisivat laajentaa yhteistä pohjaansa ja ruveta viitoittamaan kiinalaisille kristityille tietä eteenpäin.

Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteet (Kolme itseä) ovat koko Kiinan kristillisen kirkon periaatteet ja Kiinan kristillinen neuvosto on koko Kiinan kristillisen kirkon neuvosto. Kiinassa kaikki kristityt, jotka tunnustavat

Jeesuksen Kristuksen Herraksi, mutta eivät ole vallankumouksen vastustajia eivätkä tee laittomuuksia, ovat meidän Kolme itsen isänmaallisen liikkeen työn kohteina. Riippumatta siitä, missä nämä ihmiset ovat, meidän tulee viedä opetus-, auttamis- ja yhdistämistyömme heidän luokseen.

Rakkaudessa rakentamallamme kirkolla ei ole yhtä uskonopin ja liturgian muotoa. Me hyväksymme erilaisuuksia. Paavali sanoi Ensimmäisessä kirjeessä korinttolaisille 1 Kor. 12:3), ettei kukaan, joka puhuu Jumalan Hengen valtaamana, voi sanoa: "Jeesus on kirottu." Kukaan ei myöskään voi sanoa: "Jeesus on Herra", muuten kuin Pyhän Hengen vaikutuksesta. Emme siis voi suoralta kädeltä torjua muita. Emme pakota vähemmistöä hyväksymään enemmistön uskonoppia ja liturgiaa, mutta toivomme voivamme pitää huolta vähemmistöstä. Toivomme myös, että kaikki vähemmistöt pystyvät kiitollisina hyväksymään sen, että kaikki kristityt, erilaisista taustoista huolimatta, ovat Kristuksen pelastamia ja että heillä pohjimmiltaan on yhteinen usko.

Yhteinen usko on lähtöisin Kristuksesta ja on Kristuksen antama ja ilmoittama. Jos kieltää tämän yhteyden korostaen omaa erilaisuuttaan, kieltää koko kirkon yhteytyden pienen eron vuoksi. Siten tulee kieltäneeksi myös Kristuksen työn.

Tällainen toiminta johtaa kirkon vanhalle tielle kohti jakaantuneisuutta. Paavali kertoi meille ensimmäisessä korinttolaiskirjeessään: "Ei silmä voi sanoa kädelle: 'Minä en tarvitse sinua', eikä liioin pää jaloille: 'Minä en tarvitse teitä' (1 Kor. 12.21). Me kuulumme yhteen ruumiiseen. Tämä on totuus Kristuksen ruumiista, taivaallinen salaisuus, Jeesuksen rukous Taivaan Isältä ja Herramme Jeesuksen Kristuksen käsky opetuslapsilleen. Mitä me olemme sitä laiminlyömään? Muut ihmiset voivat tunnistaa meidät Kristuksen opetuslapsiksi vain, jos me todella rakastamme toinen toisiamme.

Herramme Jeesus Kristus kertoi meille, että seurakunta on kuin pelto ja siitä saatava sato. Sato ei ole aina täysin puhdas, sillä pellossa kasvaa vehnän lisäksi myös paljon rikkakasveja. Jeesus esitti toisenkin vertauksen taivaan valtakunnasta: "Mies kylvi peltoonsa hyviä siemeniä. Mutta kun kaikki nukkuivat, hänen vihamiehensä tuli, kylvi vehnän sekaan rikkaviljaa ja meni pois." (Mt. 13:24). Mutta seurakunta, jossa on rikkaviljaa, on myös seurakunta.

Niin kuin Johanneksen ilmestyskirjeessä mainituilla seitsemällä seurakunnalla oli virheensä, niin on jokaisella seurakunnalla. Siitä huolimatta seurakunta seurakuntalaisineen on kultainen lampunjalka. Hän, jonka oikeassa kädessä on seitsemän tähteä, kävelee edelleen seitsemän kultaisen lampun jalan keskellä.

Jeesus ei vaatinut meitä ottamaan rikkaviljaa pois pellosta, eikä hän vaatinut meitä istuttamaan vehnää muille pelloille. Hän sanoi: "Antakaa niiden kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti. Kun sen aika tulee, minä sanon korjuuväelle: Koorkaa

ensin rikkavilja ja sitokaa se kimpuiksi, että se poltettaisiin. Mutta vehnä korjatkaa aittaani." (Mt. 13:30). Tänään meidän tehtävänämmme on antaa vehnän kasvaa seurakunnassa yrittää hillitä rikkaviljan kasvua niin, että siitä ei tule pidempää kuin vehnä.

Jos joku uskoo olevansa hyvä vehnän siemen, hänen täytyy pysyä pellossa eli kasvaa seurakunnassa. Hänen ei pidä lähtä seurakunnan ulkopuolelle syyttämään toisia rikkaviljaksi. Meidän tehtävämme ei ole syyttää. Meidän on kasvettava pellossa ja rakennettava seurakuntaamme.

Kauan sitten Palestiinassa eräät veljekset asuivat pellon kahdella eri reunalla. Isoveli oli naimisissa, mutta pikkuveli ei. Sadonkorjuun jälkeen isovel i ajatteli, että koska hänellä on perhe ja enemmän työvoimaa, hän lähettää osan sadostaan pikkuveljelleen, jolla ei ole niin paljon työvoimaa. Samanaikaisesti pikkuveli ajatteli, että koska hän on yksin ja isoveljellä on enemmän ihmisiä kotonaan, tarvitsee tämä enemmän ruokaa kuin hän. Siksi hän päätti lähettää osan sadostaan isoveljelleen. Kumpikin veljes lähti viemään satoa veljelleen. Matkalla he tapasivat, laskivat saronsa maahan ja halasivat toisiaan. Psalmissa 133:1 sanotaankin: "Miten hyvä ja kaunis onkaan veljesten yhteinen, sopuisa elämä." Monen vuoden jälkeen paikalle, jossa he halasivat toisiaan, rakennettiin Jerusalem, jonne myöhemmin rakennettiin myös Jumalan temppeli. Tämä on rakentamista rakkaudessa.

Tämän kokouksen aikana Apostolien tekojen luku 15 muistuttaa meitä Jerusalemin kokouksesta, joka ei ollut aivan tavallinen kokous. Se oli Pyhän Hengen johdatuksella käyty vapaan ajattelun ja rakkaudessa rakentumisen kokous.

Rukoilemme Pyhää Henkeä johdattamaan meitä eteenpäin Kolme itsen isänmaallisen liikkeen periaatteiden hengessä ja rakentamaan Kristuksen ruumista, niin että näille periaatteille rakentuva Kiinan kirkko sopeutuisi uuteen Kiinaan ja johdattaisi kaikki kansat Herramme luokse.

Rukoilemme Herraamme vahvistamaan kättemme työt.

KIINAN PROTESTANTTISEN KIRKON OMAN TEOLOGIAN RAKENTAMINEN

Ji Jianhong

Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen entinen puheenjohtaja, neuvoa-antavan komitean jäsen

Kirkon tulee rakentaa itseään monipuolisesti, mutta sen tulee ottaa huomioon erityisesti kaksi tärkeää asiaa. Toinen on kirkon hallinnollisen organisaation järjestäminen, joka on kirkon rakentamisen perusta ja vakuus sen jatkuvalla kehitykselle. Toinen on sellaisen elämän vaaliminen, joka tekee kirkosta Kristuksen kaltaisen. Tähän sisältyy sekä kristittyjen henkilökohtaisen hengellisen elämän kasvu Jumalan palvelun tiellä että kirkon todistava työ yhteiskunnassa. Jotta kirkkomme olisi sellainen kuin Raamatussa mainittu kultainen lampun jalka, tulee sen kunnioittaa Jumalaa ja palvella ihmisiä ja yhteiskuntaa.

Herramme Jeesus Kristus kysyi opetuslapsiltaan: "Kuka minä mielestänne olen?" Tämä yksinkertainen kysymys kuvastaa kirkon kutsumusta eri kausina. Eri ajassa ja paikassa olevat kirkot ja yksityiset kristityt joutuvat vastaamaan tähän kysymykseen ja kertomaan lähimmäisilleen, kuka on Jeesus Kristus. Tämä on osoitus todistuksen ja sanoman ajankohtaisuudesta.

Ilmoitus Sanan lihaksi tulemisesta on totta. Meidän on kuitenkin myönnettävä, että lihaksi tullut Sana ja ristin pelastus voivat tuoda eri ajassa ja paikoissa oleville ihmisille erilaisia kokemuksia. Sana ja pelastus saavat useita tulkintoja, koska ihmiset ja yhteisöt, myös uskonnolliset yhteisöt elävät yhteiskunnassa. Yhteiskunnan arvot ja ideologiat vaikuttavat välttämättä myös ihmisten ja yhteisöjen ajatustapoihin. Lisäksi yhteiskunnalliset ideologiat ovat jatkuvassa muutoksessa.

Kirkon ja kristityn tehtävä tässä jatkuvasti muuttuvassa ja kehittyvässä yhteiskunnassa on julistaa muuttumatonta kristillisen uskon perusoppia. Rakentaaksemme kirkkoamme Jumalan kunniaksi ja voidaksemme suoriutua Jumalan meille antamasta tehtävästä, on sen teologian, joka tulkitsee uskomme sopivuutta, totuutta ja oikeellisuutta, muututtava ajan, paikan ja yhteiskunnallisen kontekstin myötä.

Pyhän Hengen kautta annettu Jumalan tahdon ja hänen totuutensa ilmoitus ihmisille ja seurakunnille ei ole aina absoluuttisesti sama. Jumala johtaa meitä Hänen rajattomaan armoonsa vähitellen, suhteellisilla ja jatkuvasti muuttuvilla tavoilla. Kirkon historia ja Raamattu ovat osoittaneet meille tämän asian, ja ne

muodostavat hyvin tärkeän teoreettisen pohjan Kiinan protestanttisen kirkon teologian rakentamiselle.

Esimerkit siitä, kuinka kristityt suhtautuvat esivaltaan ovat tärkeitä. Ajan myötä vallan ominaisuudet ja ilmentymät ovat muuttuneet, joten myös tällä kohtaa teologian on muututtava. Paavali korosti kirjeessään roomalaisille seuraavaa: "Jokaisen on suostuttava esivaltansa alaisuuteen. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta peräisin, häneltä ovat vallankäyttäjät saaneet valtuutensa. Joka vastustaa esivaltaa, nousee siis Jumalan säädöstä vastaan." (Room. 13:1-2) Mutta Ilmestyskirjassa Raamattu kehottaa aivan erilaiseen suhtautumiseen: esivaltaa pitäisi vastustaa. Miksi?

Paavalin aikana roomalainen esivalta oli kunniallinen: "Kuningas hallitsee vanhurskaasti ja ruhtinaat hoitavat tehtävänsä oikeuden mukaan." (Jes. 32:1) Paavalin mielestä oli oikein opettaa ihmisiä suostumaan tällaisen vallan alaisuuteen. Johanneksen kirjoittaman Ilmestyskirjan aikana roomalainen esivalta oli korruptoitunut ja teki paljon pahaa. Näin siis esivallan ominaisuudet olivat muuttuneet Paavalin ajoista. Teologian on sen tähden muututtava ja korjattava itseään eri aikakausina.

Teologisen ajattelun muuttuminen ja korjaaminen voidaan ymmärtää kahdella tavalla: yleisenä tai erityisenä muuttumisena. Tämä ajatus sopii myös meidän kiinalaisen, protestanttisen kirkon teologian rakentamiseen. Teologian muuttuminen liittyy Kiinassa kristinuskon historiaan, esimerkiksi kristinuskon saapumisen historialliseen kontekstiin, länsimaiden nykyiseen Kiinan politiikkaan ja länsimaisen lähetystyön strategioihin. Sekä menneisyydessä että nyt länsimaihin liittyy vahvasti ajatus, että ne kehittivät teologian, jonka tarkoituksena oli hämätä kiinalaisia kristittyjä länsimaiden taloudellisen ja poliittisen edun edistämiseksi. Länsimaat yrittivät johtaa Kiinan kirkkoa ja kristittyjä näiden omaa valtiota ja kansaa vastaan. Ne yrittivät johtaa meitä sille tielle, joka vastustaa tiedettä, järkeä, yhteiskuntaa ja inhimillisyyttä. Ne yrittivät johtaa meitä harhaan reitiltä, jossa uskomme Raamattuun ja puhtaaseen oppiin.

Esimerkkinä mainittakoon länsimaalainen opetus, että koko maailmaa on pahuuden vallassa, saatana on maailman kuningas, materialistinen maailma on täynnä pahuutta ja epävanhurskautta. Kristityt eivät saa rakastaa maallista maailmaa ja siinä olevaa, erityisesti on kielletty rakastamasta sosialistista yhteiskuntaa, sellaista, jota Kiinan kommunistit ovat johtamassa. Länsimaalaiset korostavat sitä, että kristityt ovat taivaan kansalaisia, eikä heidän tarvitse suostua hallituksen alaisuuteen eikä noudattaa valtion lakeja ja sääntöjä. He kasvattavat uskovan ja epäuskoisten välistä eroa ja korostavat, että kristityt eivät saa tehdä yhteistyötä epäuskoisten kanssa. He korostavat pahantahtoisesti kahta erilaista tietä ja tulevaisuutta uskovalle ja epäuskoiselle. Usko ja teot ovat irrallisia, tekoja väheksytään uskon takia.

Tällä tavalla monta hyvää kristittyä ja seurakuntaa on johdettu harhaan. Eräskin kristitty kiinalainen nainen oli Jumalaa pelkäävä ja teki parhaansa niin työ- kuin perhe-elämässä ja sai työpaikaltaan lukuisia kunniakirjoja, joissa keuhuttiin hänen hyvää työtään. Mutta yllä mainitun vääristyneen teologisen ajattelun vaikutuksesta hänen rakastava sydämensä muuttui, ja hän alkoi ajatella, että maailma on paha. Hän jopa palautti kaikki saamansa kunniakirjat takaisin työpaikalleen päästäkseen eroon maailmallisesta pahasta.

Tällaisen teologian mukaan maailmassa olevat ihmiset ovat täysin syntisiä. Missä on paljon syntiä, siellä on myös paljon armoa. Tällaisen teologian kannattajien mielestä ihmisten vanhurskaus on kuin vanha, rikkiäinen vaate, jolla ei ole mitään arvoa. Heidän mielestään ihmisten järkipöyryä ajattelu, tieto ja viisaus eivät ole lähtöisin Jumalasta vaan ihmisestä. Toisin sanoen, ihmisten moraali ja etiikka eivät voi olla hyviä, ja Jumala tuomitsee molemmat. Mitä enemmän ihmiset ajattelevat ja kehittävät keksintöjään, sitä enemmän he vastustavat ja kieltävät Jumalaa. Tämän takia on syntynyt paljon tekopyhiä kristittyjä, jotka vastustavat järkeä, tiedettä ja inhimillisyyttä.

Edellä mainituista esimerkeistä voimme havaita, että on olemassa kahdenlaista teologiasta ajattelua, jotka vaikuttavat eri tavoin kirkon rakentamiseen ja kristittyjen hengelliseen kasvuun seurakunnassa ja yhteiskunnassa. Kiinan protestanttisen kirkon teologisen ajattelun rakentamisen tarkoituksena on erottaa selkeästi Raamatun opetukset väärästä teologiasta, joka vastustaa järkeä, materiaa, tiedettä, yhteiskuntaa, inhimillisyyttä ja joka palvelee vain yhden ryhmän etua. Näin toivoisimme voivamme perustaa kiinalaisen, raamatullisen teologian, joka sopii kiinalaisten kokemusmaailmaan ja voi tulkita kristinuskoa nykykontekstissa.

Apostoli Paavali sanoi: "Minusta on tullut sen palvelija, kun Jumala suunnitelmansa mukaisesti uskoi minun tehtäväkseni ilmoittaa teille täydellisesti sanansa." (Kol. 1:25) Tämä tehtävä on annettu myös kaikille meille kirkon palvelijoille. Tässä on myös selkeä visio kiinalaisille kirkon palvelijoille. Kiinalaisen teologian ajatusrakenteiden pystyttäminen vaikuttaa suuresti siihen, pystymekö me täyttämään Jumalan meille antaman tehtävän. Jumalan käsky on teologisen ajattelun rakentamisen alkulähde ja voima.

Meidän tehtävänäme on ohjata kristinuskoa niin, että se kotoutuu sosialistiseen yhteiskuntaamme, mikä samalla toimii meidän todistuksenaamme Kristuksesta yhteiskunnassa. Tämän takia meidän on korjattava ja kehitettävä perinteistä teologiaa.

Kiinan protestanttinen kirkko on luonut muutaman perussäännön helpottaakseen teologisen ajattelun rakentamista:

1) On selvittettävä teologisen ajattelun rakentamisen päätehtävä ja päämäärä: eli korjattava perinteisessä teologiassa olevat elementit, jotka eivät sovi Raamatun antamaan opetukseen, tai jotka eivät tulkitse kristinuskon perusajatuksia oikealla tavalla, eivätkä hehku sukupolven omaa valoa. Kiinan kirkolla on Jumalasta 50 vuoden kokemus. Tälle pohjalle meidän on mahdollista rakentaa erityinen, kiinalaisen teologisen ajattelun järjestelmä, joka edistää Kiinan kirkon rakentamista ja kristittyjen hengellisen elämän kasvua, niin että kaikki työemme olisi Jumalan tahdon mukaista, ja että työn tulokset saisivat Jumalan hyväksynnän ja olisivat sosialistiseen yhteiskuntaan sopivia.

2) Teologian ajattelun rakentamisen kannalta perushenkilökuntaan kuuluvat kaikki kiinalaiset pastorit, teologisten seminaarien opettajat ja opiskelijat ja sellaiset maallikot, joilla on sopivaa kirjallista tietoa, akateemista koulutusta ja raamatullista ja teologista tietoa sekä hengellistä kokemusta.

3) Raamattua kunnioittaen ja kristillisiä periaatteita noudattaen kehoitamme monikulttuurisuuteen ja moniarvoisuuteen, emme halua olla diktaattorin asemassa.

4) Emme hyväksy toisten tunnustuskuntien hyökkäyksiä, haluamme väistää tunnustuskuntien väliset taistelut. Perusmetodinamme on aloittaa konkreettisista kysymyksistä.

5) Kunnioitamme ja käytämme teologisen tutkimuksen tuloksia, joita on saatu eri aikoina eri puolilla maailmaa, mutta emme yliarvioi länsimaita tai aliarvioi omia saavutuksiamme. Pääasia on, että seisomme omilla jaloillamme, mutta otamme oppia kaikesta, jotta pystyisimme kunnolla pääsemään eteenpäin tämän hetkisessä tehtävässämme.

6) Pidämme huolta sekä perustason koulutuksesta että ammatillisesta tutkimuksesta. Meidän on uudistettava teologisten seminaarien oppikirjat.

Jotkut ovat olleet huolissaan siitä, onko meidän teologisen ajattelumme rakentamisella mitään mahdollisuuksia onnistua.

Uskomme vahvasti, että on, sillä:

1) Vaikka meillä on viimeisten 50 vuoden aikana ollut paljon vaikeuksia, olemme saaneet myös nähdä Jumalan valon ja kokea Jumalan armon Kolmen itsen periaatteiden tiellä. Tämä on arvokas lähde teologisen ajattelumme rakentamiselle.

2) Viimeisten 50 vuoden aikana kirkkomme on kouluttanut paljon

nuoria ja keski-ikäisiä pastoreita, teologisten seminaarien opettajia ja vapaaehtoisia työntekijöitä, jotka varmasti auttavat työtämme eteenpäin.

3) Vieläkin arvokkaampaa on, että moni uskollinen ja paljon kokenut Jumalan palvelija on vielä elossa. Heillä on tärkeä asema työssämme teologisen ajattelun rakentamisessa.

4) Maailmassa on paljon teologista tutkimusmateriaalia ja -tuloksia, joista voimme ammentaa tietoa.

5) Teologisen ajattelun rakentaminen on Jumalan meille antama erityistehtävä. Jumala varmasti siunaa meitä tässä työssä.

6) Jumala tarjoaa meille ihanteellisen, ulkopuolisen kontekstin, sillä valtiomme hallitus tukee yritystämme rakentaa teologisen ajattelun perusteita.

Yllä mainitut kuusi kohtaa ovat vakuutus menestyksestämmme.

V viimeiset viisi vuotta ovat antaneet meille hieman esimakua teologisen ajattelun rakentamisesta saavutettavasta menestyksestä, sillä olemme saaneet paljon rohkaisevia tuloksia.

Uskomme, että Jumalalla on varattuna meille vieläkin suurempi armo ja suurempi menestys.

MUUTAMA AJATUS EVANKELIOIMISESTA

Pastori Cao Shengjie

Entinen Kiinan kristillisen neuvoston presidentti, neuvoa-antavan komitean jäsen

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus Kristus sanoi opetuslapsilleen: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailmaan loppuun asti." (Matt. 28:18-21). "Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka." (Ap.t. 1:8).

Nämä käskyt ovat hyvin selkeitä. Opetuslasten piti odottaa Pyhän Hengen vuodattamista ja lähteä sitten julistamaan evankeliumia, todistamaan Herrasta ja edistämään kirkon rakentumista.

Viimeisten 20 vuoden aikana Kiinan kirkko on kehittynyt nopeasti. Kiitos siitä kuuluu moneen suuntaan: Pyhän Hengen suurelle voimalle, ihmisten kaipaaville sydämille, sille, että Kolmen itsen liike sai pyyhittyä pois länsimaisen uskonnon leiman ja sille, että paikalliset seurakunnat ovat seurakunnan rakentamisen ohella julistaneet evankeliumia Raamatun opetuksen mukaisesti.

Ulkomailla on silti paljon ihmisiä, jotka pitävät suurta meteliä aikeistaan tulla Kiinaan julistamaan evankeliumia. Meidän täytyy sen tähden pohtia, miten me oikein suhtaudumme tähän evankelioimiseen. Meidän on tarkasteltava Kiinan kirkon kokemuksia ja etsittävä Raamatun totuuden opastamina evankelioimisen sisältöä ja käytäntöä.

1. Evankelioiminen ei saa olla irrallaan seurakunnan rakentamisesta

Matt. 28:18-20 alkaa sanoilla "menkää siis", mikä on osoituksena siitä, että kyseessä on Jeesuksen Kristuksen antama käsky opetuslapsilleen ja koko kirkolle. Jotkut kutsuvat pyyntöä "tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni" suureksi tehtäväksi, niin kuin tämä olisi kirkon ainoa tehtävä. Itse asiassa Jeesuksen opetus sisältää myös seuraavan lauseen "kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen", mikä tarkoittaa sakramenttia, ja toisen lauseen "ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt", mikä tarkoittaa Sanaa.

Sakramenteista huolehtiminen ja Sanan opettaminen ovat seurakunnan tehtäviä. Evankelioimisen kohteena ovat ei-kristityt, eli ne, jotka ovat kirkon ulkopuolella. Sakramentit ja Sana on tarkoitettu kristityille, jotka jo ovat kirkon piirissä. Seurakunnan on pidettävä huolta kaikista, sitten me voimme nähdä Jeesuksen Kristuksen läsnäolon kirkossa.

Evankeliumin julistaminen on kirkon tärkeä tehtävä. Ilman evankelioimista seurakunta ei ole enää seurakunta. Mutta, jos seurakunta tekee vain evankelioimistyötä eikä rakenna seurakuntaa, niin silloin seurakunta ei noudata Kristuksen opetusta.

Miksi ei ole oikein keskittää kaikkia voimia evankelioimiseen ja jättää seurakunnan rakentamista hieman vähemmälle? Ohessa joitain vastauksia:

Evankelioiminen on aina seurakunnan järjestämää

Kun Herramme Jeesus Kristus aloitti evankelioimisen, hän valitsi kaksitoista opetuslasta työskentelemään kanssaan. Myöhemmin hän lähetti pareittain yhteensä 70 ihmistä julistamaan evankeliumia. Työn jälkeen hän kuunteli raportit ja antoi kunnian Jumalalle (Luuk. 10:1-21). Ennen taivaaseen astumistaan Herran Jeesus Kristus antoi evankelioimisen tehtävän opetuslapsilleen eli seurakunnalle.

Vasta helluntain jälkeen, kun opetuslapset saivat Pyhän Hengen voiman, Pietari pystyi aloittamaan evankelioimisen. Paavali puolestaan näki näyn, mutta Damaskoksessa hän tarvitsi lisäksi opetuslapsen apua (Apt. 9:9-10). Apostolien teot ja niiden jälkeinen aika osoitti, että kaikki evankelioimistyötä tekevät toimivat seurakunnan lähettäminä, ja heidät oli joskus jopa siunattu käten päälle panemisella, kuten Pietari, Stefanos, Paavali, Silas, Timoteus ja Barnabas (Apt. 11:22; 12:25; 13:3).

Protestanttisen teologian mukaan jokainen kristitty kuuluu papistoon. Näin ollen jokaisella kristityllä on velvollisuus todistaa Herrastamme ja julistaa evankeliumia. Mutta jos tältä pohjalta ruvetaan ajattelemaan, että evankelioiminen on yksittäisten ihmisten tehtävä, jolla ei ole mitään tekemistä seurakunnan kanssa, ei se ole Raamatur mukaista. Ennen kuin Jeesus lähetti 70 opetuslastaan työhön, eräs henkilö yritti ajaa pahaa henkeä pois Jeesuksen Kristuksen nimessä, ja Jeesus sanoi opetuslapsilleen "Älkää estäkö. Joka ei ole teitä vastaan, on teidän puolellanne." (Luuk. 9:50). Myöhemmin Jeesus sanoi myös: "Joka ei ole minun puolellani, on minun vastaan, ja joka ei yhdessä minun kanssani kokoa, se hajottaa." (Luuk. 11:23)

Kysymys kuuluu, ovatko hajautetut toiminnot Herran Sanan puolesta vai sitä vastaan? Kirkkohistoria osoittaa, että monta kertaa on käynyt niin, että yksityiset henkilöt ovat käyttäneet Herran Sanaa omien etujensa ajamiseksi. Esi-

merkiksi, Simon, joka teki pahaa (Apt. 8:9-21) ja Barjesus, joka oli noita ja väärä profeetta (Apt. 13:6). Paavalin ja muiden apostolien kirjeissä on paljon vastaavanlaisia esimerkkejä. Nämä osoittavat sen, että kirkolla on velvollisuus ohjata evankelioimista pysymään oikealla tiellä, muuten mukaan saattaa tulla paljon harhaoppia.

Evankeliumin sisältö on Raamatun mukaista, mutta kirkon ajatusten ilmentämiseksi kirkon teologian on ohjattava evankelioimisen metodeja

Jotkut ajattelevat, että evankeliumin sisältö on hyvin yksinkertainen. Voi olla, mutta itse asiassa ei ole ollenkaan helppoa kertoa evankeliumia oikealla tavalla. Apostoli Paavalin aikana korinttilaisessa seurakunnassa "juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta", mutta Paavali julisti ristiinnaulittua Kristusta (1. Kor.1:22-23). Paavali korosti sitä, että evankeloidessaan hän ei "julistanut Jumalan salaisuutta teille suurenmoisen puhetaidon tai viisauden keinoin" (1. Kor. 2:1). Itse asiassa Paavali sanoi myös: "Viisautta me julistamme siihen kypsyeille, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailmanajan kukistuvien valtioiden viisautta" (1. Kor. 2:6). Hän korosti vielä, että "puheeni ja julistukseni ei pyrkinyt vakuuttamaan viisaudellaan" (1. Kor. 2:4), sillä silloisessa kontekstissa harhaopit olivat levittäytyneet viisauden nimissä. Jos Paavali ei olisi korostanut Kristusta ja hänen ristiinnaulitsemistaan, evankeliumi olisi hyvinkin saattanut muuttua yhdeksi harhaopista.

Evankeliumin sisältö ei koskaan muutu. Myös ihmisten tarve evankeliumiin on ikuista. Mutta yksi nykyisen missiologian tärkeistä tutkimusaiheista on, kuinka julistaa evankeliumia erilaisissa kulttuureissa ja eri konteksteissa.

Miksi Kiinan kirkko nyt tarvitsee teologisen ajattelun rakentamista? Yksi tärkeä syy on edistää evankelioimista uuden ajan Kiinassa. Kuten dokumentissa Kiinan kirkosta sanottiin: "Maamme kirkon teologisen ajattelun rakentamista on tulkita kristinuskon perususkoa ja moraalisääntöjä Kiinan tämänhetkessä tilanteessa ja kulttuurissa." Jos haluamme nyt julistaa evankeliumia oikealla tavalla Kiinassa, teologisen ajattelun rakentaminen on välttämätöntä.

Kiinan kirkon tämän päivän haaste on se, että kristittyjen lukumäärä on kasvanut paljon, eikä kaikille riitä paimenia. Siksi meidän on autettava uskovien laatua kasvamaan. Haasteeseen vastaamisen vaikeutta lisäävät monet liikkeellä olevat harhaopit. Erityisesti osa ulkomaalaista järjestöistä tulee Kiinaan levittämään harhaoppia tai tunnustuskunta-ajatusta. Tosiasia on, että pienet seurakunnat ovat alttiita harhaopeille, esimerkiksi osa niistä on Dongfang shandian (Itäinen salama) – harhaopin varjossa.

Kädessäni oleva artikkeli "30 maanviljelijän mystinen katoaminen Zaoyangissa paljastui", kertoo Hubein läänin, Zaoyangin alueella toimineesta itsensä vihkiestä saarnaajasta Han Zhifusta, joka 1990-luvulla veti piiriinsä

jopa yli tuhat uskovaa. Hän sanoi, että vuonna 2000 tulee maailmanloppu ja silloin maapallo räjähtää, ja vain ne, jotka seuraavat häntä laaksoon, voivat pelastua.

Joulukuussa 1999 hän huijasi 38 maanviljelijää myymään omaisuutensa pois ja seuraamaan häntä Xinjiangin alueelle odottamaan taivaaseen astumista. He kulkivat seitsemän läänin läpi, 11 henkilöä keskeytti vaelluksen, ja loppujen lopuksi Han Zhifu ja 27 jäljelle jäänyttä tulivat takaisin Hubein läänin, jossa he pystyttivät kolme telttua "Zhabukai" – nimiseen laaksoon. He viettivät siellä salaista elämää, kunnes heidät löydettiin vuoden 2002 joulukuussa. Heillä oli rahaa jäljellä enää 19 kiinalaista yuania. Jos heitä ei olisi löydetty ajoissa, he olisivat hyvin todennäköisesti tehneet joukkoitsemurhan. Tällainen evankelioiminen on todella vaarallista ja kirkolle tuhoisaa. Meidän täytyy olla tästä hyvin tietoisia.

Jos ulkomaalaiset kristilliset järjestöt todella haluavat evankelioida kiinalaisten parissa, heidän täytyy kunnioittaa Kiinan kirkon itsenäisyyttä ja sen toimintatapoja, ja ottaa meihin yhteyttä laillisin keinoin. He eivät saa tulla Kiinaan työskentelemään mielivaltaisesti.

2. Evankelioimisen metodi ei saa olla ristiriidassa evankeliumin ydinsanomana kanssa

Evankeliumi on sitä, että Jumala rakastaa maailmaa niin paljon, että lähetti ainoan Poikansa pelastamaan maailman ihmisiä. Uuden Testamentin mukaan evankeliumi sisältää seuraavat ominaisuudet:

2.1. Jumalan pelastuksen armo

Apostoli Paavali sanoi, että evankeliumi "on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat." (Room. 1:16). Tämä tarkoittaa yksittäisen ihmisen pelastumista, josta arkielämässä varmasti puhumme eniten. Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, tämä kuoli ristillä meidän syntiemme vuoksi ja täytti pelastuksen ehdot. Siksi kaikki, jotka ottavat pelastuksen vastaan, voivat päästä synnin vallasta, rakentaa sovinnon Jumalan kanssa ja tulla Jumalan lapsiksi.

2.2. Taivaan evankeliumi

Markuksen evankeliumissa Jeesus Kristus julisti taivaan evankeliumia ensin Galileassa. Hän sanoi: "Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Kääntykää ja uskokaa hyvää sanomaa!" (Mark. 1:15). Jeesuksen evankeliumi puhuu Jumalan valtakunnasta. "Jumalan valtakuntaa" voidaan kutsua myös "Taivaan valtakunnaksi", joka tarkoittaa Jumalan hallintoa. Se ei siis tarkoita pelkästään uutta taivasta ja maata maailman lopussa, vaan myös tässä elämässä "Juma-

lan valtakunta on teidän keskellänne" (Luuk. 17:21). Luukkaan evankeliumissa Jeesuksen julistama evankeliumi Galilean synagogassa täytti profeetta Jesajan puheet: "Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran riemuvuotta." (Luuk. 4:18). Tämä ei ilmoittanut ainoastaan yksittäisten henkilöiden pelastumista, vaan sitä, että evankeliumin levitessä Jumalan armo tavoittaa monia ihmisiä.

2.3. Rauhan evankeliumi

Apostoli Paavali sanoi kirjeessä efesolaisille, että ristillä kuollessaan Jeesus Kristus omassa ruumiissaan sai aikaan sovinnon Jumalan ja näiden molempien välille ja teki näin lopun vihollisuudesta. (Ef. 2:11-19) Paavali sanoi, että "Hän tuli julistamaan rauhaa teille, jotka olitte kaukana, ja rauhaa niille, jotka olivat lähellä." (Ef. 2:17). Siksi Kristuksen evankeliumi on rauhan evankeliumi.

2.4. Kunnian evankeliumi

Paavali kutsui evankeliumia myös "kunnian" evankeliumiksi: "Näin sanoo iäti ylistettävän Jumalan kirkkautta julistava evankeliumi, joka on minulle uskottu." (1. Tim. 1:11). Koko Raamattu ilmoittaa, että luotu luonto ja ihmisten maailma on osoitus Jumalan kunniaa. (Ps. 19:1; 21:5; 50:15, 23. Matt. 6:13. 1. Tim. 10:31). Evankeliumi on läheisessä yhteydessä Jumalan kunnian kanssa. Calvinin mukaan evankeliumi hyväksyy ihmisten elämän tarkoitukset, joiden sisältö on "kunnioittaa Jumalaa".

Yllä mainittujen ominaisuuksien mukaan evankeliumi ei siis keskity vain yksittäisten henkilöiden pelastamiseen, vaan antaa toivoa myös niille ihmisille, jotka eivät vielä tunne Kristusta, ja antaa näiden nähdä kristittyjen todistavan Kristuksesta. Evankeliumin kaikki ulottuvuudet ovat Kristuksen kunniaa varten ja ottamalla ne kaikki huomioon kirkko voi toteuttaa Jumalan tahtoa.

Koska evankelioinnin tavoitteena on kertoa ihmisille hyvää uutista, evankelioimismetodien pitää olla sopusoinnussa sanoman sisällön kanssa. Evankelioimisessa on kolme eri metodologiaa. Apostolien teoissa kerrotaan, kuinka Pietari kerran julisti evankeliumia, niin että kerralla kolmetuhatta ihmistä tuli uskoon (Apt. 2:41). Filippos taas julisti evankeliumia henkilökohtaisesti yhdelle ainoalle, etiopialaiselle hoviherralle (Apt. 8:35). Paavali puolestaan julisti kerran evankeliumia Ateenan markkinoilla (Apt. 17:23). Hän myös lohdutti matkalaisia, jotka olivat samassa laivassa hänen kanssaan (Apt. 27:24). Kontekstit olivat erilaisia, mutta perussanoma pysyi samana. Kun metodi vain sopii evankeliumin ominaisuuksiin, tulokset ovat hyviä.

Kirkon historiasta löytyy esimerkkejä myös siitä, että evankelioimismetodi

ei ole ollut sopiva silloiseen kontekstiin. Rooman keisari Konstantinus tuli uskoon 300 – luvulla ja teki kristinuskosta valtionuskonnon. Se ei ollut kauaskantoisesti ajatellen hyvä asia. Poliittisesti monien ihmisten oli pakko liittyä kirkkoon, mutta siitä seurasi, että kirkon jäseniksi ajautui myös hyvin huonoa ainesta ja kirkosta tuli korruptoitunut.

Keskiajalla Roomalaiskatolinen kirkko aloitti ristiretket Lähi-itään. Monet viattomat ihmiset menettivät henkensä ja kansojen välillä vallitsi syvä viha. Evankelioimisen nimissä tehtiin monia asioita, jotka eivät sopineet evankeliumin sanomaan.

Länsimaiset lähetysjärjestöt tekivät 1800-luvulta lähtien Kiinassa evankelioimistyötä epäoikeudenmukaisten sopimusten suojelemina, mistä on jäänyt paljon huonoja muistoja kiinalaisille. Ensimmäisen oopiumisodan (1840–1842) jälkeen Kiina kärsi länsimaisten imperialistien tunkeutumisesta maahan, mutta osa lähetysjärjestöstä iloitsi, kun "evankeliumille oli avattu ovi". Kristin-usko astui kyllä Kiinaan, mutta sen maine oli mennyt. "Länsimainen uskonto" – leima esti pitkään todellisen evankelioimisen Kiinassa. Vasta Kolmen itsen liikkeen kymmenien vuosien yrittäminen toi muutoksen Kiinan kirkkoon.

Hieman ennen uuden Kiinan perustamista, vuonna 1949, osa kiinalaisista kristityistä oli saanut vaikutteita valheellisesta teologiasta ja he ajattelivat, että vapautus merkitsee Kiinalle maailman loppua. He pakottivat ja houkuttelivat monta epävarmaa ihmisiä uskomaan Kristukseen. Mutta myöhemmin, kun huomattiin, että maailman loppua ei tullutkaan, nämä pakon edessä "kääntyneet" ihmiset lähtivät pois kirkosta.

Kiinassa on 1980 – luvulta lähtien ollut myös paljon itsensä vihkimiä saarnaajia, jotka ovat levittäneet harhaoppeja havitellessaan lahkon johtajuutta ja jotka ovat edustaneet jopa aivan hulluja uskontoja. Vaikka he itse eivät ymmärtäneet uskoa niin kuin pitäisi, he saivat houkuteltua joukkoihinsa paljon ihmisiä ihmetoilla, paholaisten ulos ajamisella ja muulla vastaavankaltaisella toiminnalla, kunnes seurakunta meni ihan sekaisin.

He'nanin ja Anhuin lääneissä oli 1980 –luvun puolivälissä tapauksia, joissa joku tappoi poikansa uhratakseen tämän Jumalalle, joku teki itsemurhan hyp-päämällä jokeen, josta pääsisi taivaaseen. Samaan aikaan ulkomaalaiset järjestöt sekoittivat Kiinaa rahan, ihmisten ja kirjallisuuden avulla. Evankelioimiseen he lisäsivät epäkristillisiä elementtejä kuten esimerkiksi ajatuksen, että seurakunta kuuluu Jumalalle ja siksi sitä ei tarvitse rekisteröidä valtion tasolla. He julistivat, että suuri seurakunta ei voi saavuttaa pelastusta ja tällä perusteella jakoivat seurakuntaa. He ennustivat usein maailmanlopun saapumista käyttäen väärä profeettoja.

Edellä kuvattu "evankelioimistyö" ei tuonut ihmisille rauhaa eikä vapautta. Se ei myös kunnioittanut Jumalan nimeä. Itse asiassa tällainen työ aiheutti paljon vahinkoa niin valtiolle, kirkolle kuin yksittäisille uskovillekin.

3. Evankelioimistyön alueen löytämiseksi on seurattava Pyhän Hengen johdatusta lähelle ja kauas

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus Kristus sanoi: "Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka." (Ap.t. 1:8).

Kirkko todella kehittyi juuri näin: Opetuslapset kokoontuivat Jerusalemissa. Helluntaina Pyhä Henki tuli heihin, minkä jälkeen Pietari perusti seurakunnan Jerusalemissa olevien juutalaisten keskele (Ap.t. 1-7). Myöhemmin evankeliumi levisi koko Juudean ja Samarian alueelle (Ap.t. 8-9). Lopulta evankeliumi saavutti pakanakansat Roomassa asti. Ensimmäiset olivat juutalaiset, sillä he olivat valittu kansa, ja profeettojen mukaan heistä tulisi "valo kaikille kansoille, niin että pelastus ulottuu maan ääriin saakka." (Jes. 49:6).

Apostolien tekojen mukaan apostolit seurasivat Pyhän Hengen johdatusta yllämainituin askelein, ja kohdatessaan ongelmia he etsivät uudenlaisia ratkaisumalleja. Esimerkiksi Jerusalemin kokouksessa he löysivät ratkaisun kysymykseen, tarvitseeko pakanaita ympärileikata, kun he tulevat uskoon (Ap.t.15). Päätöksen jälkeen Paavali halusi mennä Aasiaan julistamaan evankeliumia, mutta Raamatun mukaan "He jatkoivat sitten matkaa Frygian ja Galatian halki, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Aasian maakunnassa. Mysian puolelle tultuaan he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut sitä, ja niin he kulkivat Mysian kautta ja tulivat Troakseen." (Ap.t. 16:6-8). Tästä huomamme, että vaikka evankeliumin julistaminen on hyvä asia, työtä ei saa tehdä epäsuunnitelmallisesti, sillä kaikki on Jumalan kädessä. Oven avautuminen evankeliumille, ihmisten sydänten valmistelu ja kontekstin luominen sopivaksi ovat Pyhän Hengen huomassa. Jos teemme evankeliumin työtä oman tahdomme mukaisesti, mahdollisesti törmäisimme lukemattomiin esteisiin, emmekä lopulta ehkä pystyisi suorittamaan Herran antamaa tehtävää.

Kirkon historia osoittaa, että muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta (esimerkiksi pyhä Augustinus, joka meni Englantiin), evankelioimistyö on ollut suuresti riippuvainen siitä, että paikalliset seurakunnat ovat julistaneet evankeliumia lähiseutujen ihmisille. Vasta 1600-luvulta lähtien, kun eurooppalaiset kolonialistit laajensivat alueitaan, alkoi esiintyä maailmanlaajuisia lähetystyötä.

Lähetystyö toi evankeliumin monien ihmisten ulottuville ja se saavutti hyviä tuloksia, mutta hyökkäävät vallat käyttivät lähetystyötä myös hyväkseen,

tuhosivat paikallisia kulttuureita, hallitsivat paikallisia kirkkoja ja vahingoittivat evankeliumin kunniaa.

Kiinan kirkko oppi läksynsä, ja niin me aloimme kehittää kirkkomme itenäisyyttä Kolmen itsen liikkeen avulla. Koska meillä on paljon tekemistä kotimaassamme, meillä ei ole voimia eikä mahdollisuuksia mennä muihin maihin auttamaan seurakuntatyössä. Tällä hetkellä meidän päätehtävänämme on kouluttaa kiinalaisia vapaaehtoisia työntekijöitä ja rohkaista uskovia johdattamaan, vapaaehtoisuutta painottaen, perheensä, naapurinsa, ystävänsä ja kollegansa kirkon ovien luokse.

Kiinan kirkko pitää kommunikaatiota ulkomaalaisten kirkkojen kanssa tärkeänä. Teemme paljon yhteistyötä ulkomaalaisten uskovien kanssa, mutta maamme perustuslain puitteissa, niin että kiinalaiset uskonnolliset järjestöt eivät ajautuisi ulkovaltojen hallintaan. Joidenkin maiden kirkot lähettävät luvatta ihmisiä Kiinaan, vaikka heillä olisi ollut paljon tekemistä omissakin maissaan. Tällaisesta toiminnasta aiheutuvat ikävät seuraukset ovat meille tuttuja.

Maailmassa on muutama kirkollinen järjestö, jotka ovat viimeiset kymmenen vuotta painottaneet sitä, että Aasiassa ja Lähi-idässä on vielä paljon ihmisiä, jotka eivät usko Jeesukseen Kristukseen. He keskittävät kaiken energiansa julistaakseen evankeliumia ateisteille ja muslimeille, ja yrittivät mennä Silkkitietä pitkin takaisin Jerusalemiin, jotta Herra Jeesus voisi tulla takaisin ja maailma loppuisi. Vaikka, itse asiassa asia on niin, kuin Pietari sanoi, "Ennen muuta teidän on oltava selvillä siitä, etteivät pyhien kirjoitusten ennustukset ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä." (2. Piet. 1:20). Yllä mainittu tulkinta on siis ihmisten oma selitys, jolla ei ole Raamatullista pohjaa. Raamatussa ei mainittu 2000-lukua eikä Silkkitietä.

Miettikää hetki. Lähi-idässä on jo nyt käynnissä taistelu israelilaisten ja arabien välillä, ja monet terroristit vahingoittavat tavallisia kansalaisia uskonnon nimissä. Jos ihmiset julistavat evankeliumia tällä tavalla, varmasti päädytään lukuisiin uskonnollisiin konflikteihin, joissa virtaa viattomien ihmisten veri. Kuinka tämä palvelee Jumalan tahtoa? Jumalan, joka rakastaa ihmisiä ja haluaisi näiden elävän rauhassa.

4. Ihmisen vapaa tahto on evankeliumin hyväksymisen edellytys

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, sellaiseksi, jonka tulisi heijastaa Jumalan ominaisuuksia kuten rakkaus, vanhurskaus, uskollisuus ja vapaa tahto, mikä tarkoittaa, että Jumala on itsenäinen ja tekee asiat oman tahtonsa mukaisesti. "Kaiken, mitä Herra tahtoo, hän tekee taivaassa ja maan päällä, merissä ja syvyys-

den vesissä." (Ps. 135:6) "Herra Sebaot on vannonut: "Mitä minä suunnittelen, se toteutuu, mitä minä päätän, se tapahtuu." (Jes. 14:24).

Jumala antoi ihmisillekin vapaan tahdon. Kun Aatami tuli eläväksi ihmiseksi, jolla on henki, hänellä oli vapaus valita, ollako kuuliainen Jumalan käskylle vai ei, elääkö lähellä Jumalaa vai ei. Jumala kertoi 1. Moos. 2:16-17 mukaan Aatamille ja Eevalle mitä asioita ei saa tehdä. He kuuntelivat käärmeeen neuvoa (1. Moos. 3), valitsivat väärin ja tekivät syntiä, josta seurasi paljon pahaa. Tämä on ikävä tosiasia.

Jotkut ihmiset ajattelevat, että syntiä ei olisi olemassa, jos Jumala olisi luonut ihmiset sellaisiksi, että he eivät pystyisi tekemään syntiä, vaan olisivat koko ajan kuuliaisia Jumalalle. Mutta Jumala ei ole tehnyt näin. Hän antoi ihmisille vapaan tahdon, ja jokaisella ihmisellä on nyt oma henkilökohtainen vapaus. Jumala maksoi siitä kovan hinnan, kun Hän lähetti ainoan Poikansa tuhoamaan käärmeeen pään kuolemalla ristillä. Hän täytti pelastuksen, mutta Hän ei vienyt ihmisiltä vapaata tahtoa, sillä Hän ei vastusta itseään.

Vanhassa Testamentissa kerrotaan, että kun Jumala kutsui Abrahamia ja Moosesta, Jumala odotti heiltä vastausta. Siinäin vuorella, kun Jumala solmii liiton israelilaisten kanssa, Hän odotti israelilaisten vapaaehtoisesti noudattavan Herran käskyä: "Jos te nyt kuuntelette minua ja pidätte minun liittoni, niin te tulette olemaan kansojen joukossa minun oma kansani..." (2. Moos. 19:5-8). Vanha Testamentin aikana israelilaiset tekivät jatkuvasti valintoja. Joskus he olivat kuuliaisia Jumalan käskylle, joskus he astuivat pois Jumalan viitoittamalta tieltä. Lain ja profeettojen kautta Jumala rajoitti, opetti ja varoitti heitä, mutta Jumala ei pakottanut israelilaisia tekemään mitään. He saivat koko ajan nauttia vapaudesta.

Kun Jumalan Poika, ihmiseksi tullut Jeesus Kristus tuli täytti 30 vuotta, hän alkoi julistaa evankeliumia, parantaa sairaita ja pelastaa ihmisiä hengellisestä vankilasta osoituksena Jumalan rakkaudesta. Hän käveli Israelissa ja Juudeassa monien kylien läpi julistaakseen evankeliumia taivaasta, hän teki paljon ihmetekojä, antoi ihmisille syötävää ja paransi heidän sairauksiaan. Mutta moni ihminen, joka sain Kristukselta ruokaa tai terveyttä, jätti seuraamatta Häntä. Eikä Jeesus Kristus pakottanut heitä.

Paavali kuvaili pelastuksen ja vanhurskauttamisen prosessia seuraavasti: "Sydämen usko tuo vanhurskauden, suun tunnustus pelastuksen." (Room. 10:10). "Sydämen usko" ja "suun tunnustus" ovat ihmisten subjektiivisia valintoja ja tekoja, mikä tarkoittaa sitä, että usko on yksityisen henkilön tarkoituksellinen valinta ja sitä seuraava teko, eikä kukaan voi tehdä päätöstä toisen puolesta.

Miten niin usko on vapaa valinta? Koska:

1) Usko Jumalaan on reaktio Jumalan rakkauteen,

ja rakkaus kumpuaa vapaasta tahdosta. Kuten vanhemmat odottavat lapsensa hymyä, he odottavat virheen tehneen lapsen katuvaan vapaaehtoisesti. Joskus perheiden vanhemmat pakottavat lapsensa tai puolisonsa osallistumaan jumalanpalveluksiin, mutta yleensä siitä ei seuraa mitään hyvää. Monet muut tulevat uskoon, ja aivan vapaaehtoisesti.

2) Vain vapaasta valinnasta seuraa vastuullinen teko.

Jos Jumala ei olisi antanut ihmisille vapaata tahtoa, jos hyvän ja pahan välillä ei olisi eroa, jos ihmisen ei tarvitsisi valita, ottaako evankeliumi vastaan vai torjua se, ihmisen ei tarvitsisi vastata omista teoistaan. Mutta nyt, maan päällä meidän täytyy kantaa vastuu omista teoista, ja maailman lopussa Jumala vielä kerran tuomitsee meidät kaikki.

Kiinassa on nyt yli 1,3 miljardia ihmistä, joista vähemmistö on absoluuttisia ateisteja. Samoin julkisesti jotakin uskontoa tunnustavat ihmiset ovat vähemmistönä. Suurin osa ihmisistä uskoo pahalaisen ja jumalan olemassaoloon. He palvovat esi-isiä ja uskovat kohtaloon, minkä vuoksi Kiinassa on olemassa jonkinlainen pohja uskonnolle.

Kiinan lakien ja sääntöjen mukaan jokaisella kiinalaisella on vapaus uskoa tai olla uskomatta johonkin. Tämä on hyvä ja realistinen sääntö. Me nautimme uskonnon vapaudesta. Jotkut ateistit saattavat alkaa uskoa Jumalaan, jotkut uskovat voivat vaihtaa uskontoa ja tulla Kristuksen yhteyteen, mutta meidän ei tarvitse pakottaa ketään uskomaan mihinkään. Meidän täytyy kunnioittaa muiden ihmisten valintoja, sillä meillä on uskonnon vapaus, ja vapaa valinta on Jumalan kaikille ihmisille antama perusoikeus.

Evankelioiminen on Pyhän Hengen työtä. Paavali sanoi: " Siksi sanon teille selvästi, että kukaan, joka puhuu Jumalan Hengen valtaamana, ei voi sanoa: "Jeesus on kirottu." Kukaan ei myöskään voi sanoa: "Jeesus on Herra", muuten kuin Pyhän Hengen vaikutuksesta." (1. Kor. 12:3). Meidän tehtävämme on julistaa evankeliumia Kiinaan sopivilla tavoilla niin, että me voisimme auttaa ihmisiä tekemään vapaita valintoja, niin että he ottaisivat iloisina vastaan kristinuskon totuuden.

5. Evankeliumin tavoitteena on pelastus rakkaudessa, ei syntisten tuomitseminen

Jumalan ainoana Poikana Herramme Jeesus Kristus täytti pelastuksen kuoleamalla ristillä. Jeesuksen kuolema ristillä merkitsi " Ihmisen Pojan korottamista". (Joh. 3:12 ja 12:32). Kun Herra lähetti kansan sekaan myrkkyykäärmeitä, jotka

purivat kansaa, niin että monet israelilaiset kuolivat, teki Mooses vaskikäärmeen ja pani sen tangon päähän, jos ketä käärmeet sitten purivat ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, niin hän jäi eloon (4. Moos. 21:9). Kun korotamme ristin korkealle, kerromme ihmisille, että "Jumala on rakkaus", agape, armo, ja että Hän kuoli ihmisten puolesta. Mikäli me pystymme kertomaan oikein Jumalan ristiin sidotusta rakkaudesta, vetää tämä Jumalan rakkaus puoleensa kaikkia ihmisiä.

Jeesus Kristus ei tuominnut niitä maan päällä olevia ihmisiä, jotka eivät Hänen rakkauteensa vastanneet. Eräs nainen oli tavattu itse teosta tekemästä aviorikosta, josta Mooses oli laissa antanut käskyn, että syyllinen on kivitettävä. Jeesus kuitenkin sanoi tälle naiselle: "En tuomitse minäkään. Mene, äläkä enää syntiä tee." (Joh. 8:11). Jeesus ei myöskään tuominnut niitä ihmisiä, jotka panivat hänet kuolemaan ristillä, vaikka nämä eivät katuneet. Sen sijaan Jeesus rukoili heidän puolestaan: "Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät." (Luuk. 23:34).

Jotkut ihmiset haluavat sanoa, että kyllä Jumala tuomitsee ihmisiä, ja viitattaen kohtaan, Joh 3:18: "Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita; mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan". Mutta kun luemme tekstiä Joh. 3:14-21 tarkasti, huomaamme pienoisevankeliumin (Joh 3:16) jälkeisen sanoman: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen." (John. 3:17). Jumalan tavoitteena ei siis ole "tuomita" vaan pelastaa.

Joh 3:18 mainittu "tuomitseminen", on selitetty heti seuraavassa kohdassa Joh 3:19, jossa sanotaan: "Ja tuomio on tämä: valo on tullut maailmaan, mutta pahojen tekojensa tähden ihmiset ovat valinneet sen asemasta pimeyden." Nämä epäuskoiset ihmiset olivat tehneet paljon pahaa ja he rakastivat pimeyttä ja heidän tuhoisa kohtalonsa oli seuraus heidän synneistään. Jumala ei halua tuomita heitä, sillä heidät on "jo tuomittu".

Paavali sanoi, että ennen uskoontuloaan hän oli, kuten muutkin, "luonnostamme vihan alaisia" (Ef. 2:3), ja "maailman syntisistä minä olen suurin." (1. Tim. 1:15). Paavali teki nämä huomionsa uskoontulon jälkeen eikä siis tarkoittanut leimata kaikkia epäuskoisia ihmisiä samanlaisiksi. Kun hän puhui ateenalaisille, jotka uskoivat moniin jumaliin, Paavali ei sanonut "te kaikki, jotka palvotte epäjumalia, tuhoudutte", vaan hän aloitti "tuntemattomasta Jumalasta" ja opetti heitä, että kaikki oli lähtöisin samasta Jumalasta. Hän tunnusti avoimesti, "jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja kenties hapuillen löytäisivät hänet. Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä." (Ap.t. 17:22-31).

Jotkut ovat joskus voimakkaasti painottaneet Raamatusta löytyviä sanoja: "Olitte kuolleet rikkomustenne ja syntienne tähden" (Ef. 2:1), ja kutsuneet epä-

uskoisia termillä "elävänä kuolleet ihmiset". Tällainen evankelioiminen vihastutti monia. Olen muun muassa lukenut erään ulkomaisen kirjan, jonka tekijä sanoi, että hän on käynyt taivaassa ja helvetissä. Hän jopa kuvaili elävästi millainen helvetti on. Itse asiassa tällaisella kirjalla ei ole mitään perustaa Raamatussa. Tällainen kirjoittelu lähestyy taikauskoa.

Artikkelissa "Kuinka kiinalainen kristitty suhtautuu ateisteihin" piispa Ting analysoi erilaisia ateisteja. Ihmiset, joilla ei vielä ole uskoa Kristukseen (miehelläni käytän sanaa "vielä", sillä he eivät usko tänään, huomenna he mahdollisesti uskovat), ovat eri vaiheissa ja elävät eri konteksteissa. Jotkut jatkavat syntien tekemistä, eivätkä kadu. Jotkut eivät ole koskaan saaneet mahdollisuutta kuulla evankeliumia, mutta Room. 2:14-15 jakeissa mainittu oikean ja väärän erottava sydän vaikuttaa heissä. Jotkut eivät usko, koska me kristityt olemme tehneet pahojakin virheitä.

Raamatun mukaan otamme vastaan ristin armon, sillä tämä on Kristuksessa toteutettu Jumalan tahto (Ef. 3:1-12). Mutta, kuinka Jumala hoitaa jokaisen yksittäisen ihmisen lopullisessa tuomiossa? Tässä asiassa olen sama mieltä tohtori Mao Ruiqin kanssa siitä, että kyseessä on salaisuus, joka ei ole meidän ihmisten hallinnassa, sillä, kuten Paavali sanoi, se on "Jumalan tuomio ihmisille Kristuksessa". Tuomari on Herra itse, emme me.

6. Evankeliumin todistus tulee suuresta sydäimestä

Hengellinen seurakunta sisältää kaikki Jumalaan uskovat riippumatta, missä ja milloin he elävät, menneisyydessä tai tänään, Kiinassa tai ulkomailla. Toisaalta, seurakunta todistaa Kristuksesta täällä maan päällä, jossa on paljon ihmisiä, jotka eivät vielä usko Kristukseen. Siksi seurakunnan tehtävä on jakaa Kristuksen valoa muille ihmisille, niin että hekin vapaaehtoisesti tulisivat seurakuntaan.

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus Kristus käski seurakuntaa todistamaan Herrastamme. Todistuksesta puhuttaessa tulee helposti mieleen, että meidän täytyy julistaa evankeliumia pitämällä puheita ja kirjoittamalla julkaisuja. Nämäkin toki kuuluvat osana kirkon tehtäviin, ja meidän täytyy kouluttaa ihmisiä puhe- ja kirjoitustyöhön. Lisäksi meidän täytyy tutkia eri metodeja, kuinka evankeliumia voisi parhaiten julistaa.

Mutta Kristuksesta ei todisteta vain puhumalla ja kirjoittamalla. Kiinan kirkolla on 50 vuoden kokemus siitä, että kristittyjen elämä itsessään on todistus. Olemalla valona ja suolana kristityt voivat tuoda kunniaa Jumalalle ja auttaa muita ihmisiä. Kun ihmiset ihailisivat kristittyjen moraalia, arvomaailmaa ja persoonaa, haluaisivat he mielellään, omasta aloitteestaan tulla kirkkoon. Kiinassa on paljon yksittäistä todistusta, mutta meillä ei ole tarpeeksi todistusta

ryhmänä, todistusta seurakunnalta.

Evankeliumin julistamisen ohella Jeesus Kristus paransi sairaita ja auttoi ihmisiä. Kirkon perinteen mukaan Sanan julistamisen lisäksi pitäisi myös palvella.

Kiinassa kristillinen seurakunta on vähemmistö, eivätkä monetkaan ihmiset oikeasti tiedä, mitä kristinuskon oppiin kuuluu. Jos seurakunta sitten on kiinnostunut vain uskovien lukumäärästä unohtaen rakkauden, elävän voiman ja hyväntekeväisyyden, niin kuinka muut ihmiset mitenkään voisivat ymmärtää kirkon olemassaolon arvon? Kuinka he voisivat päästä osalliseksi siitä totuudesta, että Jumala on rakkaus?

Kiinan kirkko ei ole aiemmin korostanut yhteiskunnallista todistusta, sillä sen teologia on ollut kapea-alaista, vain yksityisten henkilöiden pelastamiseen keskittyvää. Kun puhuttiin palvelusta ja diakoniasta, tarkoitettiin yleensä vain seurakuntalaisille suunnattua tai uskon levittämiseen tarkoitettua toimintaa. Kirkolla ei ollut tarpeeksi rakkautta ja suvaitsevaisuutta ei-kristityille. Saattoipa se tarkoituksellisesti jopa korostaa teistisen ja ateistisen välillä vallitsevaa eroa. Lisäksi ulkomailla käydessäni huomasin, että siellä usein rukoiltiin koko maailman puolesta. Kiinan kirkossa näin tehtiin hyvin harvoin. Tässä asiassa meidän on tehtävä parannus. Daavid sanoi: "Anteeksiantava ja laupias on Herra. Hän on kärsivällinen ja hänen armonsa on suuri. Ei hän iäti meitä syytä, ei hän ikuisesti pidä vihaa." (Ps. 103:8-10). Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen, siksi hän on pitkämielinen meitä kohtaan ja odottaa meitä (2. Piet. 3:9).

Jeesus Kristus sanoi vuorella: "Hän antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille." (Matt. 5:45). Tämä lupaus on pysynyt muuttumattomana. Sodoman ja Gomorran kaupungit olivat hyvin syntisiä, mutta Jumala lupasi Abrahamille monesti, että Hän antaa anteeksi niille, jotka katuvat. (1. Moos. 18:23-33). Niniven kaupunkia ei tuhottu, sillä Jumala armahti siellä olevia lapsia ja eläimiä (Joona 4:10-11). Kun Jaakob ja Johannes pyysivät Jeesukselta Kristukselta tulta taivaasta, jotta samarialainen kylä, joka ei ottanut heitä vastaan tuhoutuisi, Jeesus nuhteli heitä sanoen: "Te ette tiedä, minkä hengen omat te olette." (Luuk. 9:51-56). Sillä hetkellä opetuslasten ajatukset olivat kaukana Herran Hengestä.

On hyvä, että kristityillä on intoa julistaa evankeliumia, mutta meidän intomme täytyy pysyä aisoissa "todellisen tiedon mukaisesti". Raamattu opettaa meille, että muuten saatetaan ajautua äärimmäisyyksiin (Room. 10:2). Jaakob ja Johannes olivat väärässä pyytäessään taivaan tulta, siksi että halusivat hävittää samarialaisen kylän. Tällainen toiminta on pelottavaa.

1950-luvulla kuulin, että eräs tytär pettyi äitinsä, kun tämä ei pitkään jat-

kuneen evankeliumin julistamisen jälkeen tullut uskoon. Kun äiti sairastui, tytär rukoili Jumalalta, että äiti sairastuisi vielä pahemmin, niin että sitten Jumala voisi pelastaa hänen sielunsa. Tämä on sairasta ajattelua, joka voi vahingoittaa ihmisten elämää.

Tunnen yhden opettajan, joka ei koskaan puhunut evankeliumia luokassa, mutta hän kohteli opiskelijoita täynnä Jumalan rakkautta. Hänen hyvä moraalinsa veti monta opiskelijaa uskoon.

7. Evankeliumin julistamisessa tarvitaan yhteistyötä eri uskontoja kannattavien ihmisten välillä

Uskonto ei ole 2000-luvulle tultaessa hävinnyt, vaan jatkanut kehittymistään eri maissa eri ominaisuuksin. Maailman 6 miljardista ihmisestä 2 miljardia kuuluu kristittyihin (katoliset, ortodoksit ja protestantit), mutta kaksi kolmasosaa on ei-kristittyjä.

Länsimaiden tutkijan Huntingtonin mielestä sodat ovat seurauksia lännen ja idän kohtaamisista, mutta hän jätti huomioimatta poliitikasta ja taloudesta juontuvat konfliktit. Tosiasia on, että kulttuurien ja uskontojen välille syntyvät konfliktit voivat myös vahingoittaa yhteiskuntaa ja uhata ihmisten elämää, kuten syyskuun 11. päivän terrori-isku sekä Lähi-idän ja Kosovon sodat. Nämä ovat valitettavia esimerkkejä suuresta tuhosta, kun kaikkien uskontojen kannattajat ovat suvaitsemattomia ja fanaattisia.

Jo sata vuotta sitten uskonnolliset johtajat korostivat uskontojen välistä dialogia ja yrittivät torjua konflikteja. Dialogista on positiivisia seurauksia, kuten se, että ihmiset voisivat ymmärtää toinen toisiaan, sillä dialogissa ihmiset tavoittelevat rauhallisesti toisten periaatteiden, tavoitteiden ja uskon ymmärtämistä ja keskustelevat objektiivisesti.

Meidän on myönnettävä että ahtaan teologisen linjauksen vuoksi Kiinan kirkko tunsi hyvin vähän muiden uskontojen historiaa, ja saatoimme helposti leimata muita epäjumalten ja paholaisen palvojiksi. Uuden Kiinan perustamisen jälkeen kirkon johtajat saivat mahdollisuuden tutustua muihin uskonnollisiin johtajiin Kiinan poliittisessa elämässä, ja huomasimme vähitellen, että muut uskonnot olivat myös tavoittelemassa hyvää hengellisessä maailmassa ja itsensä kehittämisessä. Uskomme, että kristinuskon on ainoa absoluuttinen totuus ja toivomme, että muihinkin uskontoihin kuuluvat ihmiset alkaisivat Johanneksen (3:14-21) mukaisesti uskoa Kristukseen, mutta meidän ei pitäisi lukea heitä vihollistemme joukkoon, vaikka he eivät ole kääntyneet.

Dialogin toinen positiivinen tulos on se, että me voimme löytää yhtäläisyyksiä ja säilyttää erilaisuutemme. Emme vaadi toisia heti tunnustamaan, että

he ovat väärässä ja me olemme oikeassa, vaan yritämme tehdä yhteistyötä niiden asioiden pohjalta, joista pystymme olemaan samaa mieltä. Tällä tavalla voimme tehdä hyvää ihmiskunnalle. Meidän on siis aluksi rakennettava hyvät ja harmoniset suhteet eri uskontojen välille.

Jotkut saattavat olla huolissaan siitä, että tällainen dialogi, joka kunnioittaa toisia uskontoja, luopuu evankeliumista ja tekee kompromisseja oman uskonsa kanssa. Näin ei kuitenkaan ole. Aidossa dialogissa kristitty ei luovu omasta uskostaan, vaan saa paremman mahdollisuuden selittää sitä, sillä meidän on tulkittava luomisoppia, pelastusoppia ja seurakuntaoppia oikein ja selkeästi. Dialogi auttaa meitä selittämään uskoamme, ei heikentämään sitä. Dialogi auttaa meitä todella kohtaamaan toinen toisemme uskoa ilman tietämättömyydestä johtuvia syytöksiä.

Meille kirkon todistus ihmisten kesellä tarkoittaa sitä, että tahdomme ja teemme hyvää toisille. Raamattu opettaa meille: "Pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien silmissä. Jos on mahdollista ja jos teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien kanssa." (Room. 12:17-18).

Kiinassa on monta erilaista kansaa ja uskontoa. Kulttuurimme on synteesi (sekoitus monesta ja se hyväksyy kaikenlaista), harmoniaa pidetään suuressa arvossa, eikä Kiinassa ole vielä koskaan ollut uskonsotaa.

Tänään maailmassa on vielä paljon ihmisiä, jotka elävät nälässä, väkivallan, köyhyyden, sodan ja sairauden kesellä. Monet uskonnolliset ja ei-uskonnolliset järjestöt ovat auttamassa näitä vaikeuksien kanssa taistelevia ihmisiä, ja he toivottavat kirkkomme tervetulleeksi mukaan auttamaan. Kiinan kirkko onkin perustanut diakoniaosaston, jonka tarkoitus on tarjota ihmisille apua. Kiinan uskontojen edustajat ovat perustaneet Kiinan uskontojen rauhankomitean, jonka tarkoituksena on olla mukana edistämässä maailman rauhaa. Näin meille avautuu hyviä tilaisuuksia todistaa Kristuksen evankeliumista.

Vuonna 2000 tohtori Han Wenzao ja minä osallistuimme Yhdistyneiden Kansakuntien järjestämään, Maailman uskontojen johtajien vuosituhannen rauhan konferenssiin kiinalaisten uskontojen edustajina. Olen osallistunut myös muihin samankaltaisiin, aasialaisiin rauhan konferensseihin. Kokemukseni mukaan uskonnot eivät sekoitu, sillä kokouksissa ei kukaan pakota toista uskomaan toisen uskoon. Me teemme yhdessä parhaamme edistääksemme rauhaa. Sen lisäksi, että yritämme parantaa ihmisten välisiä suhteita, niin että voisimme elää rauhassa yhdessä, meillä on myös mahdollisuus välittää muille ihmisille Raamatun sanomaa, kuten Jumalan tahtoa, Jeesuksen Kristuksen työtä ristillä ja totuutta rauhasta. Eikö tämäkin ole evankeliumin julistamista?

Jos kaikkien muiden uskontojen johtajat tekisivät parhaansa, että maailmassa vallitsisi rauha, mutta kristityt johtajat jäisivät joukon ulkopuolelle, kuin-

ka me mitenkään pystyisimme auttamaan muita ymmärtämään rauhan, armon ja vanhurskauden Jumalaamme?

8. Lopuksi

Evankeliumin julistaminen on kirkkomme päätehtävä. Suoriutuaksemme tehtävästä Kiinalaisessa kontekstissa ja täyttääksemme Herramme Jeesuksen antaman käskyn meidän on toimittava seuraavasti:

8.1 *Meidän tulee kehittää kirkkoamme teologisen ajattelun rakentamisen kautta, niin kuin Kolmen itsen liike on linjannut.*

Kiinan kirkko selvittää, kuinka voisimme parhaiten järjestää ja kouluttaa ihmisiä tekemään evankeliumi- ja pastoraalityötä siten, että me saisimme selvitettyä kirkossamme olevat epäselvyydet ja suoranaiset sotkut.

8.2 *Kirkkomme ei vain julista evankeliumia, sen pitää myös todistaa evankeliumista.*

Meidän on aktiivisesti osallistuttava tapahtumiin, jotka edistävät maailmanrauhaa ja auttavat yhteiskuntaa, niin että todella menemme ihmisten lähelle ja elämme heidän kanssaan. Tällä tavalla autamme heitä ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen rakkautta ja tulemaan Kristuksen luokse.

8.3 *Kunnioitamme ei-uskovia tai muihin uskontoihin kuuluvien vapautta uskoa tai olla uskomatta, rukoilemme heidän puolestaan ja mahdollisuuksien mukaan autamme heitä ymmärtämään kristinuskoa.*

Me emme syyttele muita uskontoja emmekä tieten tahtoen ajaudu niiden kanssa konflikteihin, vaan edistämme mahdollisuuksiemme mukaan uskontojen välistä dialogia.

8.4 *Meidän täytyy kitkeä kristittyjen keskuudesta pois kaikki myrkylliset teologiset ajatukset, joista jotkut korostavat jopa käytännön elämässä uskovien ja epäuskoisten välisiä eroja ja konflikteja.*

Meidän on julistettava evankeliumia, mutta samaan aikaan meidän tulee elää sovussa toisten kanssa ja tehdä hyvää. Ilman tällaista harmoniaan perustuvaa pohjaa on vaikea saavuttaa hyviä tuloksia evankeliumin julistamisessa.

KIINALAISEN KRISTILLISEN KIRKON TEOLOGIAN RAKENTAMISEN KÄYTÄNNÖLLINEN MERKITYS

Deng Fucun

Varapuheenjohtaja, Kiinan protestanttisen kirkon Kolmen itsen isänmaallinen liike

Vuonna 2001 Kiinassa tapahtui monia hyviä asioita. Olemme ylpeitä Kiinan puolesta, sillä Peking onnistui hakuprosessissa ja sai oikeuden järjestää Olympialaiset vuonna 2008. Kiinan talouskasvu etenee hyvin ja Kiina liittyi maailman kauppajärjestöön (WTO, World Trade Organisation). Kaikki nämä asiat osoittavat, että Kiinan asema maailmassa on vahvistunut. Kiinan on tullut kansainvälisesti entistä tärkeämmäksi, ja Kiinan taloudesta on globalisaation myötä tullut osa kansainvälistä talousjärjestelmää.

Tässä melko avoimessa tilanteessa Kiinan kirkon on noudatettava Kolmen itsen periaatteita, jotta kirkkomme voisi kehittyä.

1. Kiinan teologisen ajattelun rakentamisen taustaa ja nykytilanne

Kristinuskko tuli Kiinaan länsimaista. Kiinalaisen kristinuskon teologia seuraa länsimaiden konservatiivista teologiaa, joka korostaa, että ilman uskoa maailma on kokonaan paha eikä ihmisillä ole mitään toivoa, ja että teologia ei välitä yhteiskunnallisesta kehittämisestä. Jotkut ovat jopa sanoneet, että Ilmestyskirjassa olevat punainen lohikäärme ja suuri punainen hevonen kuvaavat kommunisteja ja he toivoivat, että kommunistien armeija uppoaisi Yangtse –jokeen, niin kuin egyptiläisten armeija upposi Punaiseen mereen.

Joidenkin teologia on rasistista. Heidän mukaansa Nooan pojat Seem, Haam ja Jafet ovat valkoisten, mustien ja keltaisten ihmisten esi-isiä. Valkoiset ihmiset voivat asua keltaisten ihmisten teltassa ja mustat ihmiset palvelevat valkoisia.

Uuden Kiinan perustamisen jälkeen Kiinan kirkko on korostanut Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteita samoin kuin kontekstuaalista tapaa julistaa evankeliumia. Tianfeng –lehden sivuilla keskustelimme 1950-luvulla paljon teologisista kysymyksistä ja ilmiöistä, jotka eivät sovi uuteen yhteiskuntaan, kuten uskovi- ja epäuskovi- välisestä konfliktista tai saavatko uskovat osallistua sosiaaliseen yhteiskunnan rakentamiseen. Myöhemmin tilanne muuttui, eikä

keskustelua voitu jatkaa pidemmälle.

Kulttuurivallankumouksen jälkeen Kiinan kirkolla oli kiire saattaa kirkon toiminta käyntiin ja ennalleen. Suuri osa pastoreista ja teologeista jatkoi vanhan, konservatiivisen teologian opettamista. Joitakin vastaan oli hyökätty 1950 -luvulla ja poliittisten kokemusten jälkeen heidän teologiansa oli hieman muuttunut. Kolmen itsen isänmaallinen liike ei tuolloin puhunut teologian kehittämisestä, vaan keskittyi yksipuolisesti korostamaan "yhdistämistä". Osa papeista ymmärsi politiikkaa opiskeltuaan isänmaallisuuden tärkeyden, mutta ajautui sopeutumisvaikeuksiin käytännön seurakuntaelämässä. Lisäksi ulkomailta puhaltavat teologian tuulet vaikuttivat siten, että konservatiivisuuden sävy vain syveni ja jätti jälkensä myös nuorempaan sukupolveen.

Viidenkymmenen vuoden jälkeen Kiinan kristinusko on Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen avulla edennyt teologisen ajattelun ja sosiaaliseen yhteiskuntaan sopeutumisen alueilla.

- 1) Korostamme nyt uskon ja Raamatun sopeuttamista sekä torjumme aktiivisesti harhaoppeja. Kristinusko ei voi suvaita harhaoppeja, ja näin kirkko myös opettaa seurakuntalaisille.
- 2) Korostamme yksilön hengellistä hartauselämää, joka antaa sydämelle rauhan ja elinvoimaa. Siitä on hyötyä myös uskovien psykologisen tasapainon ja yhteiskunnan vakauden muodossa.
- 3) Julistamme kristinuskon moraalia ja kehotamme uskovia tulemaan suolaksi ja valoksi Jumalan kunniaksi ja ihmisten iloksi. Tällä tavoin monet uskovat toimivat yhteiskuntaa rakentavasti ja tekevät parhaansa sosialistisen yhteiskunnan kehittämisen hyväksi.

Kirkossamme on myös ongelmallisia teologisia linjauksia, kuten:

1) Tämän maailman kieltäminen:

Siitä huolimatta, että maallinen rikkaus ja teologinen kehitys tuovat paljon hyvää, jorkut ajattelevat, että ihmisten sydämet ovat muuttuneet pahoiksi ja että maailmanloppu on tulossa. Maanjäristykset, nälänhätä ja sodat ovat maailmanlopun ennusmerkkejä.

2) Ihmisten jakaminen mittaamalla uskoa ja epäuskoa.

Uskotaan, että kaikki Jeesukseen Kristukseen uskovat kuuluvat yhteen perheeseen, ja kaikki ei-kristityt ovat eri joukkoa.

3) Kirkon rakastaminen on tärkeämpää kuin isänmaan rakastaminen.

Tämän eriaatteen mukaan ensin on rakastettava kirkkoa ja vasta sitten isänmaata, sillä ihmiset, jotka rakastavat kirkkoa rakastavat automaattisesti myös isän-

maata. Lisäksi kristittyjen täytyy seisoa lujasti uskon puolella ja ohittaa poliittiset asiat, täytyy olla kuuliainen Jumalalle eikä ihmisille.

4) Kolmen itsen isänmaallinen liike tavoittelee uskonnon ja politiikan yhdistämistä,

eli tämän linjauksen mukaan Kolme itsen isänmaallinen liike imartelee maallisia vallanpitäjiä ja vahingoittaa seurakunnan pään eli Kristuksen asemaa.

5) Hengellisyys korostaminen järjen kustannuksella,

mikä helposti johtaa äärimmäisyyksiin ja harkitsemattomaan käytökseen.

Konservatiivisen teologian muita negatiivista puolia ovat:

1) Maaseudun kirkoista uhkaa tulla taikauskoisia ja funktionaalisia, kun taas kaupunkiseurakunnat korostavat liikaa kristinuskon eksklusiivisuutta ja kohtaavat vaikeuksia yhteiskuntaan sopeutumisessa.

Näin ollen kristinuskko kiinnostaa vain lukutaidottomia ihmisiä ja niitä, jotka ovat tyytymättömiä todelliseen elämään. Kirkon ja yhteiskunnan yhteisymmärryksen löytyminen on ongelmallista, mikä vaikuttaa Kiinan kirkon tulevaisuuteen ja kohtaloon.

2) Osa papeista ei noudata lakia käytännön seurakuntaelämässä.

3) Kolmen itsen isänmaalliselta liikkeeltä puuttuu vakaa teologinen pohja, minkä takia sen suunta käytännössä joskus horjuu.

4) Ei ymmärretä ulkomaisen uuden teologian terminologiaa.

Erityisesti evankelioivalla Kiina -liikkeellä on aika paljon vaikutusvaltaa Kiinassa.

5) Uskovilla on käytännön elämässä ristiriita.

Heidän on vaikea pysyä isänmaan rakastamisen tiellä.

6) Ulkomaiden kristillisten kirkkojen mielestä Kiinan kirkolla ei ole teologiaa. Jotkut jopa sanovat, ettei Kiinan kristityillä ole muuta sanottavaa kuin 'Kiitos Jeesukselle'.

Kiinan kirkon itsenäisyyden periaatetta ei saa horjuttaa. Totuus on kuitenkin se, että yllä mainitut ongelmat teologiassa ovat jo vaikuttaneet kiinalaisiin kristittyihin ja seurakuntaelämään. Osa papeista on tyytyväisiä, kunhan vain heidän seurakuntaansa tulee yhä enemmän ihmisiä. Mutta he eivät ole ymmärtäneet teologian tärkeyttä. Jos emme ala ajoissa rakentaa teologista ajattelua, ulkomailta vyöryvä länsimaalaistuminen ja kirkon jakaantumisen paine voivat vahingoittaa Kiinan kirkkoa pahasti. On vaara, että Kiinan kirkko menettää mahdollisuutensa kehittyä.

2. Teologisen ajattelun vahvistaminen ja kirkon kehittäminen Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteiden mukaisesti

Kommunistipuolue ja hallitus kunnioittivat meidän Kolme itsen isänmaallisen liikkeemme 50 -vuotista taivalta ja tunnustivat avoimesti menestyksemme. Kirkon piirissä jotkut ovat jo melkein unohtaneet Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteet.

Yleisen käsityksen mukaan Kiinan kirkko korostaa paljon Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen merkitystä. Lääneissä olevat kirkot korostavat sitä hieman vähemmän, kunnalliset kirkot vielä vähemmän ja paikalliset kirkot eivät mainitse sitä lainkaan.

Jotkut kristityt eivät edes tiedä, mitä "kolme itseä" tarkoittaa. Kun näistä periaatteista on tullut ulkopuolelta annettuja elementtejä, Kiinan kirkolla on (vertauskuvallisesti sanoen) kädessään kaksi nahkaa - kanannahka ja hanhennahka, joita on vaikea liittää yhteen. Usein kirkon työntekijöillä on kaksi eri oppia: Toista he käyttävät kirkossa, jolloin he eivät puhu Kolmen itsen periaatteista. Toista he käyttävät kirkon ulkopuolella, politiikassa, jolloin he taas puhuvat näistä periaatteista.

Teologisen ajattelun rakentamisen tarkoituksena on ratkaista kahden nahan ongelma, sillä muutoin sydämiimme jää ahdistus. Itse asiassa yksityinen ja henkilökohtainen tuska on vasta toisella sijalla, suurin kysymys on se, mihin suuntaan olemme viemässä kirkkoamme? Meidän on ymmärrettävä, että teologisen ajattelun rakentaminen on Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteiden syventämistä. Kirkko tarvitsee kehittämistä, jolloin seurataan Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteita.

Kiinan kirkon kehittämisessä riittää vielä paljon haasteita. Kuinka voimme selvittää niistä kaikista? Ensinnäkin meidän kirkon työntekijöiden on ymmärrettävä se, että teologisen ajattelun rakentaminen on tärkeää. Toiseksi, meidän täytyy noutaa "evankeliumia Kiinaan" -liike. Me kristityt voimme olla iloisia siitä, että evankeliumi leviää Kiinassa niin, että kaikilla yli 1.3 miljardilla kiinalaisella on mahdollisuus kuulla uskosta Kristukseen. Mutta meidän täytyy kysyä kuinka tämä liike leviää?

Yksi liikkeen edustajista sanoi: "Emme saa antaa pakanoiden (ateistit) hallita Kiinan yli miljardin ihmisen asioita." Puhujan tavoite on täysin selvä ja meille vaarallinen. Kun me puhumme evankeliumin levittämisestä Kiinassa, meillä on aivan eri päämäärä. Me haluamme rakentaa kirkkoamme Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteiden mukaisesti, niin että kiinalaiset hyväksyisivät evankeliumin. Tämä on Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen tehtävä.

3. Teologisen ajattelun vahvistaminen ja ulkomaalaisen vaikutuksen torjuminen

Nyt kun meidän kirkkomme ottaa vastaan paljon ulkomaalaisia vieraita, meidän on puhuttava kansainvälistymisestä. Ulkomaalaisten keinot tulla Kiinaan ovat muuttumassa, sillä he tietävät, että paikallisilla kirkkoilla on taloudellisia vaikeuksia. Järjestöt ottavat näihin paikallisiin seurakuntiimme yhteyttä suoraan ja tarjoavat rahallista tukea.

Ehkä muistatte vielä Kiinan kirkon presidentin, Han Wenzaon kirjeen, joka julkaistiin Tianfeng -lehdessä. Se oli osoitettu ulkomailla oleville kiinalaisille kirkkoille. Kirjeessä hän mainitsi, että amerikkalaisella Southern Baptist -kirkolla on kaksi erilaista politiikkaa suhteessa Kiinan kirkkoon. Miten se on mahdollista? Julkisesti he kättelevät meidän kanssamme, mutta pöydän alla he salaisesti potkivat meitä. Me toivotimme heidät tervetulleiksi Kiinaan järjestämään julkisia tapahtumia! Mutta silti he usein järjestävät salaisia ja laittomia tapahtumia Kiinassa.

Kiinan lain mukaan ulkomaalaiset eivät saa julistaa Kiinassa evankeliumia eivätkä perustaa seurakuntia, mutta järjestön edustajat tulivat Kiinaan asiantuntijoiden, ammattilaisten ja professorien rooleissa ja saavuttuaan he perustivat salaisia kokoontumispaikkoja ja aloittivat julistustyön.

Kiinan kirkon sääntöjen mukaan kaste tulee suorittaa julkisessa kirkossa tai julkisella kokoontumispaikalla, mutta nämä ihmiset osoittivat meille ystävyystään kastamalla kiinalaisia salaa hotellin kylpyammeessa. Nyt jotkut kiinalaiset kristityt ovat saaneet kasteensa heidän kauttaan, hotellin kylpyammeessa.

Aikaisemmin kielsimme ulkomaalaisia tuomasta Kiinaan Raamattuja, kun meillä oli omia painettuja Raamattuja. Tämä kielto toimi. Mutta nyt nämä ulkomaalaiset rahoittavat salaisesti kiinalaisille painettavaa kirjallisuutta, ja kaikki sujuu helposti.

Osa meidän työntekijöistämme ei ole täysin ymmärtänyt tätä asiaa. Rahaa ei itse asiassa ole niinkään helppoa käyttää oikein. Jotkut ovat antaneet pari tuhatta Kiinan yuania kirkkomme rakentamiseen, minkä he sitten ulkomailla jatkuvasti tuovat esille. Tarvitsimmeko me sitä välttämättä? Emme.

Jotkut kiinalaiset haluavat niin kovasti ulkomaista rahaa, etteivät enää kunnioita itseään. Kiinan uskontoviraston johtaja Ye Xiaowen sanoi, että osa Kiinan seurakunnista on myynyt saarnatuolinsa hyvin halvalla. Raamatun mukaan Eesau myi esikoisoikeutensa punaisesta papukeitosta - me emme saa myydä Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteita näin helposti. Nyt on taas se vaara, että Kiinan kirkkoon liitetään länsimaalaisen leima. Me olemme tästä huolissamme.

Siispä, jos meillä on kirkossamme vaikeuksia, meidän täytyy selvittää niistä omin voimin.

Huhun mukaan Kiinan Mantsuriassa on yli 5000 korealaista lähetystyöntekijää. Meidän viraston virallisen rekisterin mukaan siellä ei ole yhtään tällaista lähetystyöntekijää, koska he kaikki ovat tulleet Kiinaan, ei lähetystyöntekijöinä, vaan opiskelijoina ja eri ammattialojen edustajina.

Kiinan kirkon kanssa tehtävän yhteistyön tulee olla julkista, laillista ja rehellistä. Ulkomaalaisille, jotka haluavat tehdä yhteistyötä kanssamme, kerromme aina Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen periaatteista. Siksi meidän on tärkeä ymmärtää, että teologisen ajattelun rakentaminen voi vaikuttaa koko Kiinan kirkon kehittymiseen, sillä Kiinassa evankeliumin levittäminen on Kiinan kirkon oma asia. Kun johtoajatus on selvä, muut asiat on helppoa ratkaista.

4. Muutama ajankohtainen kysymys

Piispa Ting Kuang-hsun puhui älämiöstä "laimentaa (danhua) vanhurskauttamisoppia".

Monet ihmiset eivät vielääkään ymmärrä, mitä hän sillä oikein tarkoittaa. Haluammeko poistaa vanhurskauttamisopin kokonaan uskonopistamme?

Haluaisin lainata erään nuoren kirkon työntekijän sanoja selittääkseni asiaa. Ruokapäydässä Piispa Ting kysyi meidän mielipidettämme "laimentaa vanhurskauttamisoppia" – kysymyksestä. Tämä nuori vastasi: "Laimentaminen ei ole mikään ongelma, sillä laimentaminen ei tarkoita poistamista tai leikkaamista. Laimentamisen vastakohta on korostaminen. Kun emme korosta sitä, se on laimentunut." Hän jatkoi sanoen: "Menneisyydessä marxistit korostivat sitä, että uskonto on hengellistä oopiumia. Nyt Kiinassa ei enää korosteta sitä niin paljon. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei tätä lausetta enää olisi Karl Marxin tai Engelsin kirjassa. Toisin sanoen tämän laimentamisen tarkoituksena on yhdistää uskonnon alan ihmisiä."

Miksi sanoin, että tämä vastaus voisi auttaa meitä ymmärtämään Piispa Tingin ajatusta vanhurskauttamisopin laimentamisesta? Olemme aiemmin korostaneet tätä oppia liikaa. Nyt on aika "laimentaa" sitä, niin että ihmiset saavat mahdollisuuden hyväksyä evankeliumin uudessa kontekstissa. Emme voi sanoa, että ihmiset, jotka eivät usko Kristukseen ovat pahoja ja samalla toivoa, että he alkaisivat uskoa Kristukseen.

Kuinka he voisivat uskoa? Itse asiassa "vanhurskauttamisoppia" ei edes esiinny Apostolien ja Nikean uskontunnustuksissa. Se on vain yksi dogmi, tai tarkasti ottaen, se on vain yksi protestanttisen reformaation perusopeista. Tietysti se on

tärkeä uskonoppi. Emmekä tarkoita, että sen korostamisesta luopuminen merkitsisi sen poistamisesta. Me vain laimennamme sitä.

Laimentaminen ei muuta uskonoppiamme, vaan sen tarkoitus on yhdistää. Modernin Kiinan Raamatunkäännöksessä "yixin chengyi (kutsua vanhurskaaksi uskon kautta)" on käännetty "yixin yu Shen you heyi de guanxi (olla uskon kautta harmonisessa suhteessa Jumalan kanssa)". Kuten Paavali sanoi kirjeessä efesolaisille: "Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon." (Ef. 2:8). Siksi Jumalan armo on ensimmäisellä sijalla ja usko toisella.

Kehittäessämme teologista ajattelua nykyään, tarvitsemme sellaista ilmapii-riä, jossa jokainen saa puhua vapaasti ajatuksistaan pelkäämättä millaisen leiman toiset saattaisivat häneen lyödä.

Zhenjiangin Hangzhoun -kaupungissa piispa Ting Kuang-hsun mainitsi kaksi asiaa, joista voisi olla hyötyä teologisen ajattelun kehittämisessä.

1) Älä pelkää teologisen ajattelun korjaamista ja kehittämistä.

Kirkkohistoria on osoituksena siitä, että viimeisten 2000 vuoden aikana kirkko on koko ajan muokannut teologiaansa sopeutuakseen erilaiseen ympäristöön. Kehittäessämme kiinalaista teologiaa sopeutumaan sosiaaliseen yhteiskuntaan ei siinä ole mitään pelottavaa.

2) Yksityshenkilön uskon puhtauden mittapuuna ei ole hänen teologinen ajattelunsa vaan se, hyväksyykö hän kristinuskon perususkonopin?

Mikä on perususkonoppi? Toinen on Apostolinen uskontunnustus, toinen on Nikean uskontunnustus. Perususkonoppimme ei saa muuttua, mutta teologian ajattelumme saa olla jatkuvassa muutostilassa. Tämän vuoksi on tärkeä erottaa uskon perusoppi ja muu teologinen ajattelu.

Kun me seminaarissa keskustelimme tästä asiasta, jotkut kysyivät, miksi sosialistinen yhteiskunta koko ajan vaati meitä korjaamaan ja sopeutumaan? Miksi sosialistinen yhteiskunta ei voi sopeuttaa itseään meihin? Heidän mielestään, molemmilla osapuolilla olisi tarvetta korjata omaa ajattelua ja sopeutua toinen toisiinsa.

Tämä kuulostaa järkevältä. Keskustelimme asiasta Shanghain kaupungin poliittisen neuvottelukunnan puheenjohtajan Wang Lipingin kanssa, hän sanoi: Kuka sanoi, että vain uskonnon täytyy sopeutua? Myös kommunistisen puolueen jäsenten täytyy sopeutua. Sosiaalisessa yhteiskunnassa, erityisesti tässä alkuvaiheessa, kommunistien täytyy sopeutua kirkkoakin enemmän. Esimerkiksi, sosiaalinen yhteiskuntamme toteuttaa nykyään sosialistista markkinataloutta, mutta monet vanhat kommunistit ovat tottuneet suunnitelmatalouteen,

eivätkä he nyt pysty sopeutumaan sosialistiseen yhteiskuntaamme. Puhumme usein ajattelun uudistamisesta, joka on tarkoitettu ensisijaisesti kommunisteille. Meidän poliittisten työntekijöiden täytyy myös uudistaa ajatteluamme, jotta pystyisimme sopeutumaan yhteiskuntaamme. Sopeuttaminen ei ole tarkoitettu kenellekään erityisesti, vaan kaikille, joilla on vaikeuksia sopeutua yhteiskuntaamme.

Mielestäni tämä on rehellistä ja järkevää puhetta. Sukupolvet vaihtuvat ja yhteiskunta muuttuu jatkuvasti. Tätä prosessia ei voi kenenkään tahdosta muuttella. Sopeutuminen edellyttää yksilön muuttumista yhteiskunnan muutoksen tahtiin, muutoin hän putoaa yhteiskunnan rattailta. Sama pätee ajattelun uudistamiseen. Sitäkin tulee uudistaa sopusoinnussa sukupolvien kehityskielten kanssa.

KUINKA KEHITTÄÄ KIINALAISTA KIRKKOAA

Pastori Cao Shengjie

Entinen Kiinan kristillisen neuvoston presidentti, neuvoa-antavan komitean jäsen. Puhe Englannin ja Irlannin kirkkojen yhteisessä kokouksessa

Taolaisuutta lukuun ottamatta kaikki Kiinan uskonnot, kuten esimerkiksi buddhalaisuus ja islam ovat peräisin ulkomailta. Aikaisemmin protestanttista ja katolista kirkkoa pidettiin ”länsimaalaisen uskonnon” edustajina. Ennen vuotta 1949 Kiinassa oli vain 700 000 protestanttista kristittyä, vaikka lähetystyöntekijät olivat työskennelleet ahkerasti. Kiinan kirkon historiaa tutkimalla voimme päätellä, että syitä kristittyjen vähäiseen lukumäärään ovat muun muassa seuraavat tekijät:

- 1) Länsimaiden lähetystyö oli 1800 –luvulla hyvin läheisesti tekemisissä kolonialismin kanssa, mikä ei sopinut evankeliumin olemukseen. Länsimaiset imperialistit aiheuttivat paljon kärsimystä Kiinan kansalle; joidenkin länsimaalaisten lähetystyöntekijöiden mielestä sotiminen oli Jumalan tahto ja ainoa tapa avata Kiinan portit.
- 2) Kun länsimaiset lähetysjärjestöt perustivat kirkkoja Kiinaan, he keskittyivät omiin kirkkokuntiinsa ja pitivät kaiken taloudellisen ja hallinnollisen vallan omissa käsissään. Tämän seurauksena kristillinen uskonto Kiinassa alkoi irtautua kiinalaisten arkielämästä ja kirkosta muodostui ikään kuin oma valtio Kiinan sisälle.
- 3) Jotkut lähetystyöntekijät levittivät länsimaalaisuutta evankeliumin työn ohella tahallisesti tai tahdottomasti. Kiinalaiset eivät pidä siitä, että jotkut lähetystyöntekijät halveksivat Kiinan vuosituhantisia perinteitä. Näiden lähetystyöntekijöiden mielestä Kiinan köyhyys ja kehitysmättömyys ovat seurausta siitä, että kiinalaiset eivät usko Jumalaan.
- 4) Länsimainen ”evankeliumi” korosti kärsivien kiinalaisten keskuudessa uskon kautta saatavia etuja, kuten maallista hyvää ja paikkaa taivaassa. Sanoma oli hyvin funktionalistinen ja henkilökohtaista hyötyä korostava. Se erotteli selkeästi toisistaan epäuskoiset ja ne, jotka tavoittelivat luostarimaista elämää.
- 5) Vastustaakseen länsimaiden vallanpitoa, monet kiinalaiset rupesivat perustamaan itsenäisiä kirkkoja. Esimerkiksi vuonna 1906 kiinalainen pastori Yu Guozhen perusti oman seurakunnan ja kehotti muitakin perustamaan länsimaisista lähetysjärjestöistä riippumattomia kiinalaisia kirkkoja.

1920 -luvulta lähtien johtavat kiinalaiset oppineet kristityt ovat korostaneet kirkon paikallisuuden, kristillisen opin ja kiinalaisen kulttuurin yhteen sopeuttamisen tärkeyttä. Muun muassa teologi Zhao Zichenillä on ollut paljon hyviä ajatuksia. Vaikka heidän yrityksensä eivät vielä ole pyyhkineet pois länsimaalaisuuden leimaa Kiinan kristillisestä kirkosta, ovat ne näkyvä osoitus siitä, että kiinalaiset kristityt ovat jo kauan sitten aloittaneet itsenäisyyden tavoittelemisen.

Vuoden 1949 jälkeen kiinalaiset kristityt ovat iloinneet siitä, että he ovat seisonneet omilla jaloillaan. He perustivat Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen 1950-luvulla. Kulttuurivallankumouksen aikaa lukuun ottamatta Kiinan kirkko on viimeisten 50 vuoden aikana onnistunut ottamaan seuraavanlaisia askeleita matkallaan kohti itsenäisyyttä.

1) Kristillinen kirkko on päässyt pois länsimaalaisuuden varjon alta ja kristillisestä uskosta on tullut kiinalaisten oma uskonto. Kiinan valtion säännösten suojelmana kristillinen kirkko on saanut median kunnioituksen, ja kristityt ovat saaneet samat yhteiskunnalliset oikeudet kuin muutkin Kiinan kansalaiset. Kiinalaisilla kristityillä on siis aiempaa enemmän uskoa rakentaa kirkkoaan hyvin. Myös vastuuta on tullut paljon lisää.

2) Kiinassa on 20 vuoden aikana rakennettu paljon uusia kirkkorakennuksia, joista suurin osa kristittyjen omin voimin. Jotkut kaupunkiseurakunnat ovat tukeneet maalaisseurakuntia.

3) Vapauduttuaan länsimaisten lähetysjärjestöjen hallinnosta, on Kiinan kirkko 1950-luvulta lähtien aloittanut yhteisen jumalanpalveluselämän ja siirtynyt tunnustuskuntien jälkeisen vaiheeseen. Nykyään monet uudet kristityt eivät edes tiedä, mitä sana "tunnustuskunta" tarkoittaa.

Meidän täytyy kiittää saavutuksistamme Kolmen itsen liikettä, sillä se on auttanut meitä ymmärtämään itsenäisyyden merkityksen. Kolme itseä tarkoittaa itsenäistä hallintoa, itsenäistä taloudenhoitoa ja itsenäistä julistusta. Kiinalaiset kristityt haluavat rakentaa Kiinan kirkkoa hyvin. Minkälaisen kirkon kiinalaiset kristityt saavat rakennettua Pyhän Hengen johdolla? Tiedämme, että kukaan muu ei voi suorittaa tätä tehtävää heidän puolestaan.

Viimeisten 20 vuoden aikana, kun Kiina on avannut ovensa muulle maailmalle, länsimaaisen talousjärjestelmän, politiikan ja kulttuurin vaikutus Kiinassa on ollut jatkuvassa kasvussa. Kiinan kirkkokin on joutunut vastaamaan moniin uusiin haasteisiin, sillä osa länsimaaisista kirkoista ja järjestöistä ei kunnioita Kiinan kirkon itsenäisyyttä, vaan järjestää omia tapahtumiaan Kiinassa. He yrittävät kontrolloida Kiinan kirkkoa ja palauttaa sen viime vuosisadalle.

Me olemme ymmärtäneet, että Kiinan kirkon rakentaminen kolmen itsen periaatteiden mukaisesti edellyttää kirkolta omaa teologiaa. Perinteistä teologiaa pitää tarkistaa niiltä osin, kuin se ei sovellu nykyisen sukupolven kohtaamiseen. Tämän asian hyväksi piispa Ting on tehnyt valtavasti työtä. Olemme täysipainoisesti keskittyneet tähän työhön vuodesta 1998, jolloin Kiinan kirkko teki päätöksen vahvistaa teologisen ajattelun rakentamista. Tärkeitä kirkon itsenäisyyteen liittyviä asioita ovat:

1. Kirkon paikallisuuden ja globaalisuuden suhde

Uskomme pyhään, yhteiseen seurakuntaan. Kirkko on yksi, sillä se on Kristuksen ruumis. Koko maailman kirkolla on yksi ja sama Herra, kaste ja usko. Kaikilla kirkoilla on sama, yhteinen usko ja sama yhteinen tehtävä todistaa Kristuksesta, mutta apostolien ajoista lähtien jokaisella seurakunnalla on ollut myös omia ominaisuuksia ja tehtäviä sijainnistaan riippuen, niin kuin Efesossa ja Korintissa.

Kirkon paikallisuus ja globaalisuus eivät ole ristiriidassa keskenään, vaan ne ilmentävät saman kirkon kahta eri ulottuvuutta. Kiinalaisille kristityille kristinusko on ollut osa länsimaista historiaa ja kulttuuria, sillä lähetystyö oli sekoittanut länsimaiset poliittiset ja yhteiskunnalliset ajatustavat yhteen kristillisen opin kanssa. Lähetystyöntekijät halusivat, että kristityt ottavat kristinuskon lisäksi omakseen myös länsimaiset arvot ja kulttuurin. Kiinan kirkoilla ei ollut omaa, itsenäistä teologista ajattelua. Kun amerikkalaiset fundamentalistit kritisoivat Darwinin evoluutio-oppia, Kiinassa huhuttiin, että tämän hautaan oli pantu väärän opin vuoksi käärme.

Länsimaat pitivät marxismia vihollisena jo ennen kuin kiinalaisilla kristityillä oli mitään kosketusta kommunismiin. Niissä oltiin myös sitä mieltä, että kristitty ja ateisti eivät voi seistä samoissa joukoissa. Kuten Kolmen itsen liikkeen johtaja Wu Yaozong sanoi, kiinalaisten kristittyjen on itse henkilökohtaisesti otettava selvää Jeesuksen evankeliumissa olevasta aarteesta ja päästävä irti länsimaisen teologian rajoituksista.

Nykyisessä globalisaation kontekstissa jotkut ajattelevat, että kirkon ykseys tarkoittaa myös ideologian ykseyttä, muuten ajaututaan nationalismiin. Minä olen tästä asiasta eri mieltä. Mikäli Jumala sallii erilaisten kansojen ja valtioiden olemassaolon, Jumalan rakkaus ja vanhurskaus esiintyvät tasapuolisesti näissä kaikissa. Meidän on vaalittava näiden erilaisten kansojen ja valtioiden erityisominaisuuksia. Taloudellisesta globalisaatiosta ei saa tulla selitys, jonka turvin rikkaat maat saavat vapaasti vahingoittaa heikkoja maita tai tuhota vanhojen kulttuurien perinteitä.

Kirkkojen pitää saada olla tasa-arvoisia ja itsenäisiä riippumatta siitä, missä

paikassa tai missä maassa ne sijaitsevat. Me osallistumme Kirkkojen Maailmanneuvoston toimintaan ja hyväksymme sen julistaman sanoman, sillä se on kirkkojen yhteinen foorumi, eikä se ei anna yhdenkään kirkon nousta muiden kirkkojen yläpuolella. Kiinan kirkko keskittyy oman kirkon rakentamiseen ja kehittämiseen, eikä vahingoita muita kirkkoja. Emme siis ole kapea-alaisen nationalismin edustajia.

Kolme itseä korostaa itsenäisyyttä; kirkon paikallisuus ja kontekstuaalisuus ovat meille hyvin tärkeitä asioita. Emme hyväksy sitä, että kirkon yleisyys tuhoaa paikallisuuden, emme myöskään hyväksy sitä, että paikallisuus tuhoaa yleisyyden.

Paikallisetkaan kirkot eivät saa elää maailman kirkkojen ulkopuolella. Kiinan kirkon täytyy kehittää omaa teologista ajattelua ja rakentaa omaa kirkon hallintomallia, mutta se tarvitsee myös tasa-arvoista ajatusten vaihtoa kirkkojen välillä. Meidän tulee oppia toinen toisiltamme, mutta meidän ei pidä väkisin kopioida muiden systeemejä. Voimme hyvin jakaa resursseja muiden kirkkojen kanssa, mutta ei niin, että luovumme itsenäisyydestämme. Kirkkojen yhteyden toteutuminen riippuu kirkkojen tervchenkisestä paikallisuudesta. Uskomme, että vasta sitten, kun kaikki kirkot ovat saaneet luotua oman kontekstuaalisen teologiansa suuntaviivat ja oman kirkollisen mallinsa, ja kun kaikki oppivat toisiltaan ja kunnioittavat toisiaan, jakavat ja tekevät yhteistyötä, tulee Kristuksen rikkaus näkyviin.

2. Kirkon sisäisen monimuotoisuuden ja ykseyden välinen suhde

Kiinan kristillinen kirkko on jo päässyt tunnustuskuntien jälkeiseen vaiheeseen. Tämä tarkoittaa sitä, että me olemme muodostaneet yhden Kiinan kirkon, mutta paikallisilla seurakunnilla on omia korostuksiaan uskon sisällössä ja liturgiassa.

Viime aikoina ulkomaalaiset tunnustuskunnat ovat yrittäneet solmia suhteita Kiinassa olevien paikallisseurakuntien kanssa. Näin he oikeastaan yrittävät estää Kiinan kirkon yhdistymistä.

Historiasta olemme oppineet, että:

- 1) Kristittyjen ykseys on Jeesuksen Kristuksen vaatimus. Se on seurakunnan todistuksen tarve, ja ekumeenisen kirkon tavoite. Kiinan kirkko on Kolmen itsen johtamana edistynyt paljon jumalanpalveluselämän yhtenäistämässä. Olemme julkaisseet Katekismuksen, Kiinan kristillisen kirkon sääntökokoeiman ja Uuden virsikirjan, joissa on huomioitu eri tunnustuskuntien perinteet. Näiden julkaisujen kokoomisessa olemme yksimielisyyteen perustuen valinneet hyviä elementtejä eri tunnustuskunnilta. Tänäpä suuri osa kiinalaisista kirkoista noudatte-

lee näitä yhteisiä linjauksia ja viettää säännöllistä seurakuntaelämää. Monet kristityt ovat iloisia kehityksestä.

2) Ykseys ei välttämättä tarkoita, että vaihtoehtoja on vain yksi. Seurakuntaelämää voi olla monenlaista. Kiinan kirkossa erilaisten tunnustuskuntien perinteet ja tavat saavat säilyä, sillä meidän periaatteenamme on kunnioittaa toinen toistamme. Esimerkiksi kristityt voivat vapaasti valita upotuskasteen tai vaelukasteen, liturgisen tai vapaamuotoisen tavan viettää ehtoollista. On todisteita siitä, että jonkinasteinen moninaisuus on hyvä ykseydelle.

3) Ei kuitenkaan saa tulkita kunnioittamista niin, että muiden tulee kunnioittaa minua, kun taas minun ei tarvitse kunnioittaa ketään. Jos korostamme liikaa monimuotoisuutta, palaamme taas takaisin vanhaan aikaan, jossa tunnustuskunta-ajatus oli voimissaan. Siksi meidän täytyy toistemme kunnioittamisen korostamisen ohella korostaa myös sitä, että tavoitteenamme on noudattaa saamaamme ohjetta: ”Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys.” (Ef. 4:3). Emme saa syyttää toinen toistamme välillämme vallitsevista erilaisuuksista, vaan meidän on suvaittava toinen toistamme, jotta voisimme väistää konfliktit. Meidän täytyy hylätä harhaopit, jotka ovat ristiriidassa Apostolisen ja Nikean uskontunnustuksien kanssa ja jotka ovat vahingollisia kansan terveydelle ja yhteiskunnan turvallisuudelle.

4) Ykseyden tiellä eteneminen vaati panostamista teologiseen ajatteluun, minkä kautta voisimme puolestaan edistää teologisen pohdiskelun ja keskustelun sopeutumista kiinalaiseen kontekstiin. Meillä on viidenkymmenen vuoden kokemus itsenäisen kirkon rakentamisesta. Meidän on tutkittava ja pohdittava kokemaamme. Meidän on luotava oma teologinen ajatusmalli ja kehitettävä sitä niin, että siitä voi tulla kirkon rakentamisen johtotähti. Vasta, kun seisomme oikealla teologisen ajattelun polulla, voimme johdattaa kristittyjä ja estää kirkon jakaantumisen. Näin kirkkomme voi kehittyä suotuisasti.

3. Kristukseen uskovien ja tavallisen kansan välinen suhde

Kiinalaisten keskuudessa on aika yleistä uskoa paholaiseen tai jumaliin, mutta harvoin kukaan selkeästi myöntää uskovansa johonkin uskontoon. Kristityt ovat Kiinassa vähemmistö. Konservatiivisen uskonnollisuuden vaikutuksesta monet kiinalaiset kristityt pitävät epäuskoisia kiinalaisia syntisinä pakanoina. Näyttää siltä, että uskovien ainoana tehtävänä on kehottaa epäuskoisia uskomaan Jeesukseen Kristukseen, että näidenkin sielut pelastuisivat. Tämä usein jää ainoaksi uskovien ja epäuskoisten väliseksi suhteeksi.

Ulkomailla on monia kristillisiä järjestöjä, jotka kehottavat kaikkia tulemaan Kiinaan julistamaan evankeliumia. He eivät välitä maamme säännöistä ja yhteiskuntamme järjestyksestä, eivätkä he kunnioita itsenäisyyttämme, vaan tekevät kaikenlaista laitonta ja yrittävät perustaa heidän kirkolleen kuuliaisia lähetyskenttiä. Heillä ei ole mitään tarkoitus rakentaa itsenäistä, kiinalaista kirkkoa.

Pohtimalla teologisia kysymyksiä ja asioita opimme huomaamaan, että Jumalan luoma ihminen on elävä ihminen, jolla on sielu. Ihmisellä on sekä henkisiä että ruumiillisia tarpeita, ihminen on kokonaisuus. Jeesus Kristus on sekä kokonaan ihminen että kokonaan Jumala. Hänellä oli nälkä ja häntä kiusattiin, mutta hän ei tehnyt syntiä. Kun hän oli maan päällä, hän paransi monta ihmistä sairauksista, hän tunsu rakkautta ja sääliä ja antoi siksi viidelle tuhannelle ihmiselle syötävää. Kaikkia näitä ihmisiä hän auttoi, vaikka suuri osa ei häntä seurannut.

Jeesus Kristus ei halveksinut pakanaita, vaan kehui usein heidän uskoaan ja hyviä tekojaan. Jumala rakastaa maailmaa, eikä ihminen voi teoillaan horjuttaa hänen agape-rakkauttaan. Opimme myös, että jokainen ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Jumalan edessä meillä kaikilla on samat potentiaaliset kyvyt ja yhtäläinen arvo, siksi meidän on kunnioitettava jokaisen persoonaa ja valintoja. Meidän on julistettava evankeliumia ja tuotava ilouutinen kaikkien ulottuville, mutta me emme saa pakottaa ketään uskomaan. Meidän on opittava kunnioittamaan ja rakastamaan muita ihmisiä ja laajentamaan sydämemme niin, että voisimme elää rauhassa ja sopuoinnussa muiden kanssa, niidenkin, joilla on erilainen usko kuin meillä. Silloin voimme aloittaa keskinäisen dialogin, tehdä yhteistyötä ja tulla ystäviksi.

Tällä tavoin teologisen ajattelun rakentaminen voi auttaa meitä eteenpäin. Sen avulla voimme myös väistää uskon liepeillä vaanivat äärimmäisyyden ja hulluuden vaarat, niin että voimme lopulta olla mukana luomassa yhteiskunnallista vakautta ja maailman rauhaa. Näin ihmisten on helpompi rakastaa kirkkoa. Näin voimme julistaa rauhan evankeliumia.

4. Seurakunnan, yhteiskunnan ja valtion väliset suhteet

Seurakunta on valittujen, Jumalalle kuuliaisten ihmisten yhteisö, joka samalla on osa tiettyä yhteiskuntaa ja maata. Seurakunnan kohtalo ja muiden sen lähellä olevien ihmisten kohtalo ovat yhteydessä toisiinsa. Meillä kiinalaisilla kristityillä on tästä paljon kokemusta.

Sodan ja kulttuurivallankumouksen aikoina koko kansa kärsi ja seurakuntien oli vaikea toimia. Viimeisten 20 vuoden aikana maamme on kehittynyt hyvin, meidän seurakuntamme ovat myös kehittyneet hyvin ja nyt meitä kristittyjä on 20 kertaa enemmän kuin vuonna 1949.

Koska kansamme taloudellinen tilanne on nyt aikaisempaa parempi, myös kirkkomme talous on vakaampi. Esimerkiksi vuonna 2002 Shanghaissa oli 161 kokoon tumispiستتت. Viimeisten 20 vuoden aikana Shanghaissa on saatu yli 100 seurakunnalle uudet tilat. Näistä 70 on kokonaan uusia rakennuksia. Jos meillä ei menisi taloudellisesti hyvin, miten voisimme saavuttaa jotain tällaista?

Konservatiivisen teologian vaikutuksesta Kiinan kirkolla oli tapana korostaa seurakunnan hengellistä luonnetta ja samalla siis laiminlyödä seurakunnan maallista ulottuvuutta. Nykyisessä ajattelussamme taas korostamme oppia, jossa "Sana tuli lihaksi". Jumalan Poika ei viettänyt kaikkea aikaa istumalla korkeuksissa, vaan hän laskeutui sieltä alas ja pukeutui ihmiseksi tähän maailmaan.

Korostamme, että Raamattu on pohja, jolle teologinen ajattelu tulee perustaa. On tärkeää lukea ja tulkita Raamattua oikein. Esimerkiksi meillä papeilla on paljon uutta mietittävää ymmärtääksemme Raamatun kohdan: "En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta. He eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu." (Joh. 17:15-16). Seurakunta ei kuulu maailmaan, mutta se ei myöskään ole irrallaan maailmasta. Seurakunnan on päästävä eroon synnistä ja tultava yhteiskuntaa palvelevaksi valoksi. Kiinan kirkko onkin perustanut diakoniatyön osaston, joka rohkaisee kristittyjä hengellisen elämän lisäksi huolehtimaan yhteiskunnasta, välittämään heikoimmista ja auttamaan heitä. Kiinan kirkko kehottaa, että jokaisen hyvän kristityn täytyy olla hyvä kansalainen, ja rohkaisee kristittyjä rakastamaan isänmaataan ja sosialistista yhteiskuntaamme.

Meiltä kysytään usein, miten toteutatte profeetallista roolia? Kysymys tuntuu vihjaavan siihen suuntaan, että kirkon pitäisi jatkuvasti vastustaa ja kritisoida valtiota ja yhteiskunnan rakenteita. Itse asiassa edes Vanhan Testamentin kaikki profeetat eivät toimi näin. Samuel voiteli Saulin ja myöhemmin Daavidin. Naatan kritisoi Daavidia, kun tämä teki aviorikoksen ja murhan Batsaban vuoksi. Sama Naatan tuki Salomonin nousua kuninkaaksi ja pyhän temppelin rakentamista.

Jumalan edustajana profeetan on puhuttava Jumalan vanhurskaudesta, kuten Aamos, vihattava syntiä ja rakastettava hyvyttä. Valtio ja kirkko kuuluvat eri alueille, mutta ovat yhtä kaikki Jumalan alaisia. Koska ihminen on heikko, ihmisten muodostama järjestelmä ei voi olla täydellinen. Kirkon täytyy tukea sellaista hallitusta, joka rankaisee pahasta ja palkitsee hyvästä, ja kirkon täytyy osallistua tällaisen hyvän tekemiseen. Elämme nyt toistaiseksi parasta aikaa kiinalaisten kristittyjen historiassa. Kiinan hallitus toteuttaa parhaansa mukaan uskonnonvapauden sallimaa politiikkaa. Kommunistinen puolue kehottaa hallitsemaan maata moraalisesti oikein ja edustamaan kansan etua. Nämä ovat kristinuskonkin perusteiden mukaisia eettisiä vaatimuksia, joita kaikkia me voimme tukea.

Meidän on kritisoitava syntiä. Kiinan kirkon johtajat osallistuvat valtion, läänin, kaupungin ja kunnan valtuustoihin, joissa me voimme reilusti arvostella kaikkia vääriä asioita ja ihmisiä, jotka ovat tehneet vääryyksiä. Tämä on meidän profetian roolimme. Kun näemme yhteiskunnassa syntiä, emme saa ajatella, että koko yhteiskunta on saatanan vallassa. Emme saa luopua yrityksistämme tehdä hyvää. Rakkauden pohjalta me rohkaisemme kristittyjä esimerkilliseen käyttäytymiseen yhteiskuntamoraalissa, ammatti- ja perhe-elämässä. Näin voimme yhdessä Kiinan kansan kanssa rakentaa sellaisen yhteiskunnan, jossa hyvä aina voittaa pahan.

Myös Kiinan kirkon teologisen ajattelun rakentamisella on hyvä vaikutus yhteiskuntaan. Vuonna 2001 Kiinan uskontovirasto myönsi, että kirkkomme teologisen ajattelun rakentaminen on positiivinen asia, ja että uskovat ovat positiivinen voima sosialistisen yhteiskunnan kehittämisessä. Nykyisessä yhteiskunnassa ihmiset kunnioittavat kristinuskoa, eivätkä enää katso meitä halveksuen. Kiinan kristillisellä kirkolla on kaunis tulevaisuus.

Kiinan kristillisen kirkon kehitysprosessissa kirkko on tehnyt parhaansa seurataksaan Kolmen itsen periaatteita, ja on aloittanut teologisen ajattelun rakentamisen. Tämä on kokeilu kehittynyt itsenäisesti. Meidän yrityksestämme ei ole hyöttyä ainoastaan Kiinan kirkolle, sillä on varmasti heijastusvaikutuksensa myös koko maailman ekumeeniselle kirkolle.

LÄHETYSTEOLIGINEN AIKAKAUSKIRJA – JOURNAL OF MISSION THEOLOGY

VOLUME 12 (2009)

Tähän mennessä ilmestyneet – The volumes published before

NUMERO/Vol. 1, 1991

Healing ministry, concept of healing in the religions – challenges to the healing ministry of the church in mission, Helsinki 16-18 August 1990, Nordic Institute for Missionary and Ecumenical Research (NIME)

NUMERO 2, 1992

The mission of the Evangelical Lutheran Church of Finland

NUMERO 3, 1993

New Age and new religious movements, Ryttylä 10-13 May 1993

NUMERO 4, 1995

Usko ja kulttuuri; Faith and culture conference, Helsinki 9-10.2.1994

NUMERO 5, 1997

Kulttuurin muutos ja uskonnolliset ilmiöt; Kulturella förändringar och religiösa företeelser; Change of culture and religious phenomena, Helsinki 21-22.10.1997

NUMERO 6,

Islam ja kristinuskon – näkökulmia kristittyjen ja muslimien kohtaamiseen; Islam and Christianity – perspectives for christian-muslim encounter

NUMERO 7, 2002

Lähetystyö ja uskonnot Itä- ja Etelä-Aasiassa; Missionary work and Religions in Southeast Asia and Far East

NUMERO 8, 2006

Näkökulmia Itä- ja Etelä-Aasian kirkkojen lähetystyöhistoriaan ja uskontoteologiaan; Outlooks on Mission History and on Theology of Religions by Churches of East, Southeast and South Asia.

NUMERO 9, 2007

Kristinuskon globaalit haasteet ja mahdollisuudet; Global Challenges and Potentials of the Christian Faith

NUMERO 10, 2008

Kristinuskon, islam ja kehitysyhteistyö afrikkalaisessa kontekstissa; Christianity, Islam and development aid cooperation in the African context

NUMERO 11, 2009

Eurooppa tänään – Näkökulmia kristillisen lähetys- ja uskontoteologisen tehtävän toteuttamiseen moniarvoisessa ja muutosten alaisessa eurooppalaisessa kontekstissa; Europe Today – Views on the Realisation of the Task of Christian Missiology and Theology of Beliefs in a Diverse, Continually Changing European Context

